

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Doyle, Arthur Conan.; A. Conan Doyle ;
autoriseret Oversættelse af P. Jerndorff-Jessen.
Den blaa Karfunkel og andre Fortællinger

2. Oplag.

Aarhus : Jydsk Forlags-Forretning, 1900

156 s. :

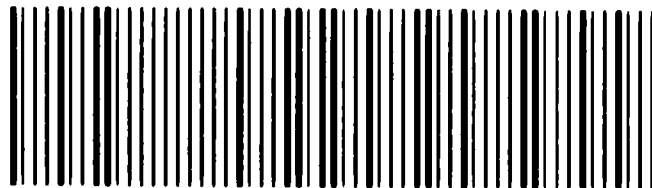
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023646431

2. Oplag

A. CONAN DOYLE
DEN BLAA
KARFUNKEL

OG ANDRE
FORBRYDER-FORTÆLLINGER

OVERSAT AF
P. JERNDORFF-JESSEN

ILLUSTRERET

Pris
2 Kroner

DEN BLAA KARFUNKEL

OG ANDRE FORTÆLLINGER.

Autoriseret Oversættelse

ved

P. Jerndorff-Jessen.

A. CONAN DOYLE

SHERLOCK HOLMES' OPDAGELSER

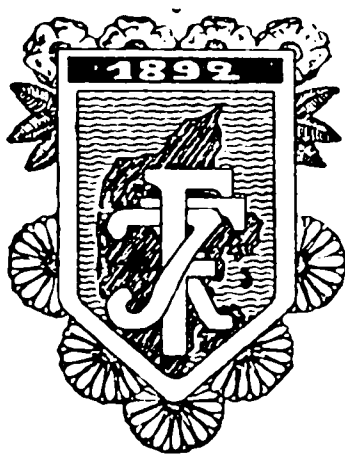
(FORBRYDER-FORTÆLLINGER)

II.

DEN BLAA KARFUNKEL

OG ANDRE FORTÆLLINGER

ANDET OPLAG — ILLUSTRERET

AARHUS

JYDSK FORLAGS-FORRETNING

1900

INDHOLD

Silver Blaze

Musgrave-Ritualet

Dobbeltgængereren

Den blaa Karfunkel

AARHUS STIFTSBOGTRYKKERI

SILVER BLAZE

»Jeg er bange for, Watson, at jeg kommer til at tage af Sted,« sagde Holmes, da vi en Formiddag satte os til Frokostbordet.

»Af Sted! Hvorhen?«

»Til Dartmoor — til Kings Pyland.«

Jeg blev slet ikke overrasket, tværtimod — hvad jeg havde undret mig over, var netop, at han ikke allerede var bleven indblandet i denne mærkelige Sag, som for Tiden var det eneste Samtaleemne over hele England. I en hel Dag havde min Husfælle travet op og ned ad Gulvet i vor Dagligstue med Hagen nede paa Brystet og med rynkede Bryn, medens han stoppede og atter stoppede sin Pibe med den sorteste og stærkeste Tobak og var fuldstændig døv for alle mine Spørgsmaal og Bemærkninger. Alle mulige Aviser vare blevne sendte op til os af vor Nyhedsagent, saa snart de vare udkomne, men han lod blot Blikket fare hastigt ned over Spalterne og kastede dem derpaa alle omkring i Værelsets forskellige Kroge.

Men saa tavs han var, vidste jeg dog godt, hvad det var, han grublede over. Der var kun eet eneste Problem, der saaledes kunde ægge hans analytiske Evner, og det var Silver Blazes, den verdens-

berømte Væddeløbshests sælsomme Forsvinden og dens Træners tragiske Endeligt. Da han derfor nu pludselig meddelte mig sin Hensigt at begive sig ud til Scenen for det ovennævnte Drama, var det ikke andet, end hvad jeg baade havde ventet og haabet.

»Jeg kunde have stor Lyst til at tage med Dem derud, hvis det ikke generer Dem,« sagde jeg.

»Kære Watson, De vil gøre mig en stor Tjeneste ved at følge med, og jeg antager ikke, at Deres Tid vil blive daarlig anvendt; thi der er visse Omstændigheder forbundne med denne Sag, som give Løfte om, at den bliver ganske enestaaende. Vi kunne vist lige naa, antager jeg, at komme med Toget fra Paddington, og paa Vejen kan jeg gaa nærmere ind paa Sagen. De vilde gøre mig en Tjeneste ved at medtage Deres fortrinlige Feltkikkert.«

Saaledes gik det til, at jeg en Time senere befandt mig i det ene Hjørne af en første Klasses Kupé og for med Iltogsfart mod Exeter, medens Sherlock Holmes med det skarpe, spændte Ansigt, indrammet i den med Øreklapper forsynede Rejsehue, fordybede sig i den ene efter den anden af de nye Aviser, han havde købt i Paddington.

Vi vare komne langt forbi Reading, før han kastede den sidste af dem ind under Sædet og tilbød mig en Cigar af sit Etui.

»Naa — det gaar med god Fart,« sagde han. idet han skottede ud af Vinduet og saa paa sit Ur. »For Øjeblikket tilbagelægge vi tre og halvtreds og en halv Mil i en Time.«

»Jeg har ikke lagt Mærke til Kvartmils-Pælen,« sagde jeg.

»Det har jeg heller ikke. Men Telegrafpælene paa denne Linie have en Afstand af tresindstyve

Yards, og derefter bliver Beregningen meget simpel. Jeg antager, at De allerede har gjort Dem bekendt med denne Sag — det vil sige Mordet paa John Straker og Silver Blazes, Favoritløberens, Forsvinden?«

»Ja, jeg har set, hvad »Telegraph« og »Chronicle« har haft at sige om den Ting.«

»Det er et af disse Tilfælde, hvor man mere trænger til Ræsonnørens Kunst for at undersøge og prøve Enkelthederne end til at forskaffe nye Data. Tragedien har været saa usædvanlig og af saa stor personlig Betydning for saa mange Folk, at vi snart lide af en alt for overvældende Mængde af Formodninger, Slutninger og Hypoteser. Vanskeligheden ligger i at afklæde Skelettet af Fakta — de absolutte, uomstødelige Fakta — alt det, som Teoristerne og Reporterne have hængt paa det og udsmykket det med. Naar vi saaledes have skaffet os en ren og sund Basis, er det vor Opgave at se, hvilke Slutninger der kunne drages, og hvilke de specielle Punkter ere, om hvilke hele Mysteriet drejer sig. I Tirsdags Aftes modtog jeg Telegrammer baade fra Oberst Ross, Hestens Ejer, og fra Inspektør Gregory, der har faaet Sagen overdraget. De bede mig begge om at komme derud og hjælpe dem.«

»Tirsdag Aften!« udbrød jeg, »og nu er det Torsdag Formiddag, hvorfor tog De da ikke derud i Gaar?«

»Fordi jeg begik en Bommert, min kære Watson — hvilket mellem os sagt nok desværre er noget, der hænder tiere, end de Folk ville tro, der kun kende mig fra det, De har været saa venlig at skrive om mig. Sagen er, at jeg slet ikke kunde tænke det muligt, at den mærkeligste og mest bekendte Hest i hele England kunde forblive skjult

ret længe, især i saa tyndt befolket en Egn som det nordlige Dartmoor. Fra den ene Time til den anden i Gaar ventede jeg at høre, at den var bleven fundet, og at han, der havde taget den, ogsaa var John Strakers Morder. Men da saa den næste Dag oprandt, og jeg erfarede, at der med Undtagelse af den unge Fitsroy Simpsons Fængsling slet ikke var sket noget, følte jeg, at det nu var paa høje Tid, der skete noget. Dog mener jeg, at Dagen i Gaar i flere Henseender ikke har været spildt.«

»De har maaske dannet Dem en Teori i den Tid?«

»Jeg har i alt Fald faaet Hold i Sagens vigtigste Kendsgerninger. Dem skal jeg nu anføre for Dem; thi der er ikke noget, der saa godt hjælper til at opklare en Sag for en selv, som det at anføre den for en anden. Jeg kan jo heller ikke vente nogen Hjælp eller Medvirkning fra Dem, naar jeg ikke viser Dem den Stilling, vi nu gaa ud fra.«

Jeg lænede mig tilbage i Hynderne og sugede paa min Cigar, medens Holmes, idet han bøjede sig fremad og med sin lange, tynde Pegefinger markerede de vigtigste Punkter i Sagen paa den venstre Haands Inderflade, gav mig et Omrids af de Begivenheder, der havde ført til vor Rejse.

»Silver Blaze,« sagde han, »er fra Isonomy Stutteriet, dens Fader var Alexander II, og den holder en lige saa glimrende Rekord, som denne før saa berømte Væddeløber. Den er nu i sit femte Aar og har den ene Gang efter den anden bragt alle første Præmier hjem til sin lykkelige Ejer, Oberst Ross. Lige indtil Katastrofen var den første Favorit til det store Wessex-Bæger, og der var holdt tre Gange saa meget paa den som mod den. Den har imidlertid stadig været Favorit ved de sidste Aars

Væddeløb og har endnu aldrig skuffet dem, der holdt paa den, og skønt den af den Grund altid kun giver smaa Odds, er der dog bleven vundet enorme Summer paa den. Men af denne Grund er det ogsaa klart, at der er adskillige Folk, som kunde se deres Fordel ved at forhindre Silver Blaze fra at være ved Startpælen, naar Flaget falder næste Tirsdag.

Dette har man naturligvis ogsaa været paa det rene med i Kings Pyland, hvor Oberstens Træneringsstald er beliggende, og derfor blev der truffet alle mulige Foranstaltninger for at bevare Favoritten. Træneren, John Straker, er en forhenværende Jockey, der har redet i Oberst Ross's Farver, før han blev for tung for Vægtstolen. Han har tjent Obersten i fem Aar som Jockey og i syv Aar som Træner og har altid vist sig som en nidkær og ærlig Tjener. Under ham stode tre unge Fyre, thi hele Etablissementet var temmelig lille og omfattede kun fire Heste. Hver Nat sad en af disse Knøse oppe i Stalden, medens de to andre sov paa Loftet oven over. Alle tre havde de et fortrinligt Skudsmaal.

John Straker, der er gift, boede i en lille Villa omtrent tre Hundrede Alen fra Stalden. Han havde ingen Børn, holdt kun een Tjenestepige og stod sig meget godt. Omegnen er temmelig mennesketom, men omtrent en halv Fjerdingsvej Nord derfor er der dog en lille Samling af Villaer, der er bleven opført af en Byggespekulant fra Tavistock, og som ere beregnede for syge og svagelige Mennesker, der her kunne drage Nytte af den rene Dartmoor-Luft. Tavistock selv ligger en halv Mil derfra mod Vest, og tværs over Heden, ligeledes i en halv Mils Afstand, ligger den store Træneringsanstalt Capleton, der tilhører Lord Backwater og bestyres af Silas Brown. Til alle de andre Sider er Heden saa øde

som en Ørken og kun beboet af nogle faa omstrefende Zigeunere. Saaledes vare Forholdene sidste Mandag Nat, da Katastrofen indtraf.

Om Aftenen vare Hestene blevne rørte og vandede som sædvanlig, og Kl. 9 var Stalden derefter bleven laaset. To af de unge Fyre gik op til Trænerens Bolig, hvor de spiste til Aften ude i hans

Køkken,
medens den
tredje, Ned
Hunter, for-
blev paa sin
Post som
vagthaven-
de. Nogle
Minutter
over ni kom

Pigen,
Edih Bax-
ter, ned til
Stalden med
hans Aftens-
mad, der
bestod af
Lammekødi
Karri. Hun

havde ikke noget drikkeligt med til ham, thi der var en Pumpe i Stalden, og det var bestemt, at den, som havde Vagt, ikke maatte nyde andre Drikke end Vand. Pigen havde en Lygte med sig, eftersom det var meget mørkt, og Stien gik over den nøgne Hede.

Edith Baxter var omtrent fyrretyve Alen fra Stalden, da en Herre traadte frem af Mørket og sagde til hende, at hun skulde standse. Da han

traadte ind i Lyskredsen, som Lygten dannede, saa hun, at det var en Herre med et pænt Væsen og klædt i en graa Ulster, der var forsynet med en Hætte. Endvidere bar han Gamacher og havde en tung Stok med en stor Knap i Haanden. Hvad der gjorde et meget stærkt Indtryk paa hende, var hans paafaldende nervøse Væsen og hans Ansigts usædvanlige Bleghed. Saa vidt hun kunde se, maatte hans Alder snarere sættes til over tredive Aar end under.

»Kan De sige mig, hvor jeg er?« spurgte han.
 »Jeg havde næsten besluttet mig til at sove herude paa Heden, da jeg fik Deres Lygte at se.«

»De er lige tæt ved Kings Pylands Træningsstalde,« sagde hun.

»Naada, det var et Svineheld!« udbrød han.
 »Jeg har nok hørt, at der ligger en Stalddreng og passer paa hver Nat. Maaske er det hans Aftensmad, som De skal hen til ham med. De er vel ikke saa tosset, at De vil slaa paa Nakken af at tjene en splinter flunkende ny Dragt — hvad?«
 Dermed tog han en lille, hvid Papirspakke op af sin Vestelomme. »Sørg for, at Drengen faar dette her i Aften, saa skal De faa den pæneste Kjole, De kan købe for Penge.«

Hun blev helt forskrækket over den indtrængende Maade, han sagde dette paa, og løb forbi ham hen til Vinduet, som hun plejede at række Maden ind ad. Det var allerede aabent, og Hunter sad ved det lille Bord indenfor. Hun havde begyndt at fortælle ham om, hvad der var sket, da den fremmede kom hen til dem.

»God Aften,« sagde han og kiggede ind gennem Vinduet, »jeg vil gerne tale et Par Ord med Dem.«
 Og Pigen har svoret paa, at idet han sagde dette,

lagde hun Mærke til, at den lille Papirspakke stak frem af hans lukkede Haand.

»Hvad har De her at bestille?« spurgte Knøsen.

»Jeg har det at bestille, at jeg gerne vil stikke noget i Deres Lomme,« sagde han. »De har nok to Heste derinde, som begge to skulle løbe om Wessex-Bægeret — Silver Blaze og Bayard. Hvis De kunde være saa venlig at give mig lidt Underretning om Vægten og forskellige andre Ting, saa vil De ikke komme til at fortryde det.«

»Naa, saa De er en af de fordømte Lurendrejere, der gaa omkring og snige sig til den Slags Besked. Men nu skal jeg vise Dem, hvordan vi behandle dem her i Kings Pyland. Dermed sprang han op og styrtede tværs over Stalden for at løse Hunden. Pigen skyndte sig at løbe tilbage til Huset, men idet hun løb, saa hun sig tilbage og bemærkede da, at den fremmede bøjede sig ind ad Vinduet. Men da Hunter et Minut senere kom farende ud med Hunden, var han borte, og skønt Knøsen løb helt rundt om Bygningerne, kunde han dog ikke opdage noget Spor af ham.

»Aah, vent et Øjeblik,« sagde jeg. »Lod Knøsen, da han løb ud med Hunden, Døren staa aaben efter sig?«

»Brillant, Watson, brilliant!« mumlede min Husfælle. »Dette Punkt forekom mig at være af saa stor Vigtighed, at jeg i Gaar sendte et specielt Telegram til Dartmoor for at faa det opklaret. Jo, Knøsen lukkede meget betænksom Døren, før han forlod den. Jeg kan endnu hertil føje, at Vinduet var for snævert til, at en Mand kunde krybe igennem det.

Hunter ventede, indtil de to andre Stalddrenge vare komne tilbage, saa sendte han Bud op til

Træneren og lod ham vide, hvad der var passeret. Straker blev meget vred, da han hørte Beretningen, om det end lader til, at det ikke er gaaet op for ham, hvad den egentlig havde at betyde. Imidlertid blev han dog en hel Del urolig, og da Mrs. Straker vaagnede Kl. 1 om Natten, saa hun, at han var i Færd med at klæde sig paa. Da hun spurgte ham, hvad det skulde betyde, sagde han, at han var bleven saa bange for Hestene, at han ikke kunde sove, og at han derfor nu vilde gaa ned til Stalden for at se, om alt stod vel til. Hun bad ham om dog at blive hjemme, eftersom hun kunde høre, hvorledes Regnen trommede paa Ruderne, men trods hendes Forestillinger trak han i sin lange Regnfrakke og forlod Huset.

Mrs. Straker lagde sig da til at sove igen og vaagnede ikke før Kl. 7 om Morgen, og da saa hun til sin Forfærdelse, at hendes Mand ikke var kommen tilbage. Hun klædte sig hastig paa, kaldte paa Pigen og begav sig ilsomt over til Stalden. Døren var aaben, og indenfor laa Hunter, sammenbøjet i en Stol i bevidstløs Tilstand. Silver Blazes Stade var tomt, og der var intet Spor at opdage af dens Træner.

De to Knøse, der sov oppe paa Loftet lige over Seletøjskamret, bleve hurtig vækkede. De havde ikke hørt det ringeste i Nattens Løb; thi de sove begge to meget haardt. Det var tydeligt, at Hunter var under Indflydelse af en meget stærk Sovedrik, og da det var umuligt at faa ham ordentlig vaagen, lod man ham sove ud, medens de to Knøse og de to Kvinder løb ud for at søge efter den bortkomne.

De nærede endnu det Haab, at Træneren af en eller anden Grund havde taget Hesten ud for at røre den tidlig paa Morgenstunden, men da de

kom op paa en lille Høj, der ligger i Nærheden af Stalden, og fra hvilken hele den nærmeste Hede var synlig, kunde de ikke alene intet se til Favoritten, men de opdagede noget andet, som lod dem ane, at her var sket en Ulykke.

Knap et Tusinde Alen fra Stalden saa de John Strakers Regnfrakke hænge og flagre paa en Gyvelbusk. Lige bag ved denne var der en skaalformet Fordybning i Heden, og i Bunden af den laa Liget af den ulykkelige Træner. Hans Hoved var bleven knust af et Slag af et eller andet tungt Vaaben, og derhos var han saaret i Benet, hvor der var en lang og dyb Flænge, som øjensynlig var tilføjet af et eller andet meget skarpt Instrument.

Imidlertid var det klart, at Straker havde forsvaret sig med fortvivlet Voldsomhed mod sine Angribere, thi i den højre Haand holdt han en lille Kniv, der var bedækket med størknet Blod lige op til Haandtaget; medens den venstre var fast sammenknuget om et rødt og sort Halstørklæde, som Pigen tydelig huskede at have set den fremmede bære, der den foregaaende Aften havde været ved Stalden.

Da Hunter vaagnede op af sin Dvale, var han ogsaa ganske vis paa, at den fremmede havde haft Tørklædet paa. Endvidere var han vis paa, at den fremmede, medens han stod ved Vinduet, havde hældt noget Sovepulver i Karrien og paa den Maade berøvet Stalden dens Vagt.

Hvad angaar den savnede Hest, da var der i Mudderet nede i den skæbnesvangre Fordybning tydelige Beviser nok paa, at den havde været der, mens Kampen fandt Sted. Men fra den samme Morgen var den forsvunden, og skønt der er bleven udlovet en stor Belønning, og alle Dartmoors Zigeunere ere satte i Bevægelse, har man dog endnu ikke

faaet nogen Oplysninger om den. Endelig har en kemisk Analyse vist, at Levningerne af Aftensmaden, som Knøsen havde ladet staa i Stalden, indeholde et betydeligt Kvantum pulveriseret Opium, medens Husets Beboere havde spist af den samme Ret samme Aften uden at have følt nogen søvndyssende Virkninger af den.

Saaledes er Sagens vigtigste Kendsgerninger berøvet alle Formodninger og anført saa nøgterne som muligt. Jeg skal dernæst nu meddele, hvad Politiet har foretaget sig i Sagen.

Inspektør Gregory, til hvem den er bleven overgivet, er en overmaade dygtig Politimand. Hvis han blot var i Besiddelse af lidt mere Indbildningskraft, vilde han kunne drive det til noget meget stort i sit Fag. Saa snart han kom derud, fandt og arresterede han straks den Mand, paa hvem Mistanken meget naturligt rettedes. Det var nu for Resten ikke vanskeligt at finde ham, for han er meget godt kendt i Omegnen. Hans Navn er Fitzroy Simpson, han er af meget god Familie og har faaet en god Opdragelse, men han har tilsat hele sin Formue paa Væddeløbsbanerne og har i den sidste Tid levet af lidt stilfærdig og uskyldig Bookmaking i Londons Sportsklubber. Ved at undersøge hans Bøger har man fundet, at han har opført Væddemaal til Beløb af 5000 Pund imod Favorithesten.

Da han blev arresteret, bekendte han straks, at han havde begivet sig ned til Dartmoor i det Haab at skaffe sig noget at vide om Kings Pylands Hestene samt tillige om Desborough, den anden Favorit, som Silas Brown trænede, og som var opstaldet i Capleton. Han nægtede slet ikke, at han den foregaaende Aften havde baaret sig ad som beskrevet, men han fastholder paa det bestemteste, at

han ikke har haft nogen forbryderisk Hensigt dermed, men at han kun simpelthen ønskede at skaffe sig paalidelige Underretninger om Hestene. Da man viste ham Halstørklædet, blev han meget bleg og var fuldstændig ude af Stand til at give nogen Forklaring af, hvorledes det var kommen i den myrdedes Haand. Hans vaade Dragt viste, at han havde været ude i Regnen den foregaaende Aften, og hans Stok, som var meget tyk og svær, var forsynet med et tungt Blyhoved, og der var altsaa intet i Vejen for, at han med den kunde have knust Hovedet paa den stakkels Træner.

Men paa den anden Side fandtes der ikke Spor af Saar paa hans Person, medens Strakers Kniv jo tydede paa, at i det mindste een af hans Angribere maatte bære Mærker af den. Se saaledes er kort og godt Sagen, Watson, og kan De kaste noget Lys over den, saa vil jeg være Dem overmaade forbunden.«

Jeg havde med den største Interesse lyttet til den Redegørelse, som Holmes med karakteristisk Korthed og Klarhed havde givet mig. Skønt de fleste af Kendsgerningerne vare mig bekendte, havde jeg dog ikke tilstrækkelig værdsat deres relative Vigtighed eller deres Forbindelse med hinanden.

»Er det ikke muligt,« sagde jeg, »at det Saar, der fandtes paa Straker, kan være bleven tilføjet ham af hans egen Kniv i de krampagtige Trækninger, som kunne være foraarsagede af en Hjerne-rystelse?«

»Det er mere end muligt, det er sandsynligt,« sagde Holmes. »Og i det Tilfælde tilintetgøres et af de Punkter, der taler mest til Gunst for den anklagede.«

»Alligevel kan jeg endnu ikke forstaa, hvilke Teorier Politiet kan have opstillet,« sagde jeg.

»Jeg er bange for, at der kan siges en hel Del vægtigere Ting mod en hvilken som helst Teori, der opstilles,« sagde min Husfælle. »Imidlertid gaar jeg ud fra, at Politiet antager, at denne Fitzroy Simpson har hældt et Sovepulver i Knøsens Mad, hvorefter han med en falsk Nøgle, han paa en eller anden Maade har sat sig i Besiddelse af, har aabnet Stalddøren og ført Hesten ud, øjensynlig i den Hensigt ligefrem at stjæle den. Dens Bidsel savnes, saa det maa Simpson have lagt paa den. Efter at have ladet Døren staa aaben har han derefter ledet Hesten bort over Heden, men her er han enten bleven indhentet eller mødt af Træneren. Der er da meget naturligt opstaaet en Kamp, og Simpson har med sin tunge Stok knust Hovedet paa Træneren uden selv at have faaet noget Saar af den lille Kniv, Straker har forsøgt at forsvare sig med. Derefter har Tyven enten ført Hesten hen til et eller andet hemmeligt Skjulested, eller maaske er den under Kampen løbet fra dem og stryger nu omkring paa et eller andet Sted i Heden.

Saaledes er det, Politiet betragter Sagen, og saa usandsynligt det hele er, saa ere dog alle andre Forklaringer endnu usandsynligere. Nu skal jeg imidlertid, saa snart jeg kommer ud til Stedet, undersøge det hele paa ny, men indtil da kan jeg ikke indse, at vi kunne komme nærmere ind paa Sandheden, end vi allerede ere.«

— Det blev Aften, før vi naaede den lille By Tavistock, der som Bulen i et Skjold ligger lige midt i Dartmoors vældige Cirkel. To Herrer ventede paa os ved Stationen; den ene var en høj, lys Mand med et svært, busket Haar og Skæg og usædvanlig

gennemborende, lyseblaa Øjne, medens den anden var en lille, væver Person, meget pertentlig klædt i snæver Jakke og lyse Gamacher, med kortstudsede Whiskers og Monocle i Øjet. Denne sidste var Oberst Ross, den velbekendte Sportsmand, medens den anden var Inspektør Gregory, en Mand, der var ved at gøre sit Navn godt kendt i den engelske Opdager-verden.

»Det glæder mig særdeles, at De er kommen herud, Mr. Holmes,« sagde Obersten. »Inspektøren her har gjort alt, hvad der kunde gøres, men jeg vil dog ikke lade noget uforsøgt, der kan kaste nyt Lys over denne gaadefulde Sag og hjælpe mig til at faa min Hest tilbage og Hævn over min stakkels Træner.«

»Er der fremkommet noget nyt i Sagen?« spurgte Holmes.

»Nej, det gør mig ondt at maatte sige, at vi kun have gjort meget liden Fremgang,« sagde Inspektøren. »Vi have en aaben Vogn holdende her udenfor, og da De jo rimeligvis gerne vil se Stedet, før det bliver mørkt, saa er det bedst, vi begive os derud straks, vi kunne da tale om Sagen paa Vejen derud.«

Et Minut efter vare vi alle meget behageligt anbragte i en magelig Landauer og rullede med strygende Fart gennem den underlige, gamle Devonshire By. Inspektør Gregory var overmaade optaget af Sagen og kom med en hel Strøm af Bemærkninger, medens Holmes en Gang imellem afbrød ham med et Spørgsmaal eller et Udraab. Oberst Ross laa lænet tilbage i Sædet med Armene foldede over Brystet og Hatten trukket ned over Øjnene, medens jeg med stor Interesse lyttede til de to Opdageres Samtale. Gregory var ved at fremsætte

sin Teori, der var fuldstændig den samme, som den Holmes havde belavet mig paa i Toget.

»Garnet er trukket meget tæt om Fitzroy Simpson,« bemærkede han, »og jeg tror nok, at vi kunne være temmelig sikre paa ham. Paa den anden Side maa jeg dog tilstaa, at Beviserne imod ham ere ganske ufuldstændige, og at de, der haves, helt kunne omstødes af eventuelle nye Oplysninger.«

»Hvad siger De om Strakers Kniv?«

»Ja, vi ere efterhaanden komne til den Slutning, at han har saaret sig selv med den i sit Fald.«

»Min Ven, Dr. Watson, kom netop med den samme Formodning, mens vi kørte herud. Hvis det er Tilfældet, saa er det en slem Omstændighed for Simpson.«

»Ja, vist saa. Han har hverken Kniv eller Spor af Saar paa sin Krop, og Beviserne imod ham ere i det hele taget meget haarde. Han havde jo stor Interesse af, at Hesten forsvandt; der er stor Sandsynlighed for, at han har givet Stalddrengen Opium, han har været væbnet med en tung Stok, og hans Tørklæde fandtes i den myrdedes Haand. Det er i Virkeligheden nok, synes jeg, til at føre ham for en Jury.«

Holmes rystede paa Hovedet. »En dygtig Defensor vilde dog paatage sig at rive alle disse Beviser i Pjalter,« sagde han. »Hvorfor skulde han tage Hesten ud af Stalden? Naar han havde til Hensigt at tilføje den en eller anden Skade, hvorfor kunde han da ikke lige saa godt gøre dette derinde? Er der fundet en Nøgle til Stalden i hans Besiddelse? Hvilken Apoteker har solgt ham Opiumspulveret? Og fremfor alt, hvor kan han, en fremmed der paa Egnen, skjule en Hest der, og det tilmed en saadan Hest som denne? Hvad er hans egen

Forklaring angaaende det Papir, som han vilde have Pigen til at give Stalddrengen?«

»Han siger, at det var en Tipundsnote. En saadan fandtes ogsaa i hans Pung. Men Deres andre Vanskeligheder ere ikke saa overbevisende, som de ved et flygtigt Blik kunne se ud til. For det første er han nu ikke nogen fremmed her paa Egnen. Han har to Gange i Sommer boet i Tavistock. Opiumspulveret har han rimeligvis medbragt fra London. Nøglen kan han jo have kastet fra sig efter at have brugt den, og Hesten kan vel ligge paa Bunden af et af de gamle Mosehuller i Heden.«

»Hvad siger han om Tørklædet?«

»Han bekender, at det er hans, men siger, at han har tabt det. Der er for Resten kommen en ny Omstændighed til, der kan forklare, at han har ledet Hesten ud af Stalden.«

Holmes spidsede Øren.

»Vi have fundet Spor, der vise, at en Flok Zigeunere Mandag Nat har slaaet Lejr en Fjerdingvej fra det Sted, hvor Mordet blev udøvet. Om Tirsdagen vare de imidlertid forsvundne. Sæt nu, at der har været en eller anden Forbindelse mellem Simpson og disse Zigeunere, det var jo da tænkeligt, at han har været i Færd med at lede Hesten hen til dem, da han blev indhentet, og det er da heller ikke umuligt, at de have den nu.«

»Nej, det er ganske vist muligt.«

»Der søges nu rundt om paa Heden efter disse Zigeunere. Jeg har ogsaa ladet enhver Stald og ethvert Udhus i Tavistock og i tre Miles Omkreds undersøge.«

»Saa vidt jeg kan forstaa, er der en anden Træningsstald tæt ved Kings Pyland?«

»Ja, og det er en Omstændighed, som vi ikke

maa overse. Eftersom Desborough, deres Hest derovre, kommer næst efter Silver Blaze som Favorit, havde de naturligvis stor Fordel af, at denne forsvandt. Det vides dernæst, at Træneren, Silas Brown, har holdt store Væddemaal mod Silver Blaze, og at han aldrig har været nogen Ven af den stakkels Straker. Imidlertid have vi undersøgt Staldene derovre, men vi have ikke fundet noget mistænkeligt der.«

»Heller ikke noget, der kunde tyde paa, at denne Simpson har staaet i Forbindelse med Capleton-Staldene?«

»Nej, slet intet.«

Holmes lænede sig tilbage i Vognen, og Samtalen hørte op. Nogle faa Minutter efter holdt Kusken stille ved en smuk lille, rød Villa med fremspringende Tagskæg. Den laa ud til Vejen, men i nogen Afstand derfra laa en lang, spaantækket Udbygning. I alle andre Retninger strakte den flade Hede, bronzefarvet af de visnende Bregner, sig, saa langt Blikket naaede, kun afbrudt af Tavistocks Tage og en lille Klynge Huse mod Vest. Det var Capleton-Staldene. Vi sprang alle ud med Undtagelse af Holmes, der vedblev at sidde tilbage-lænet med Øjnene stift hæftede paa Himlen foran sig, fuldstændig hensunken i sine egne Tanker. Det var først, da jeg berørte hans Arm, at han for heftig sammen og traadte ud af Vognen.

»Undskyld mig,« udbrød han og vendte sig mod Oberst Ross, der havde set paa ham med nogen Forbavselse. »Jeg sad og drømte.« Der var et Glimt i hans Øjne og en undertrykt Heftighed i hans Væsen, der overtydede mig om, at han var kommen paa et Spor. Jeg kunde blot ikke forstaa, hvorledes han havde fundet det.

»Maaske vil De helst straks ud til Skuepladsen for Forbrydelsen, Mr. Holmes?« sagde Gregory.

»Nej, jeg tror, at jeg vil foretrække at blive her lidt og faa Rede paa et Par Smaating først. Straker blev vel bragt her tilbage, antager jeg?«

»Ja, han ligger ovenpaa. Ligsynsforhøret skal finde Sted i Morgen.«

»Han har været i Deres Tjeneste i flere Aar, Oberst Ross?«

»Ja, og han har stedse været en trofast Tjener.«

»Jeg antager, at De har undersøgt de Ting, han havde i sin Lomme, da Mordet fandt Sted. Hr. Inspektør?«

»Ja, og jeg har alle Tingene liggende nede i Dagligstuen, hvis De vil have den Ulejlighed at undersøge dem.«

»Ja, det vil jeg gerne.«

Vi gik alle sammen ind i Dagligstuen og satte os om Bordet derinde, medens Inspektøren lukkede en lille Blikæske op og lagde en Samling af forskellige Ting foran os. Der var en Æske med Voks-tændstikker, en lille Stump Tællelys, en kort Træpibe, en Sælkindspung med en Haandfuld langskaaren Cavendish-Tobak, et Sølvur med Guldkæde, fem Guldmønter, en Aluminiums-Blyantholder, nogle faa Papirer og en Kniv med Elfenbens-Skaft og med et meget fint og bøjeligt Blad, mærket Weiss & Co., London.

»Dette er en meget mærkelig Kniv,« sagde Holmes, idet han tog den op og undersøgte den nøje. »Da jeg ser, at der er Blodpletter paa den, antager jeg, at det er den, som blev funden i den dødes Haand. Watson, det er en Kniv, som nærmest hører til Deres Fag — ikke sandt?«

»Jo, det er, hvad vi kalde en Katarakt-Kniv,« sagde jeg.

»Ja, det synes jeg jo nok. Et meget fint Blad, bestemt til et meget fint Arbejde. Det er for Resten et mærkeligt Vaaben at tage med sig ud paa en saadan Ekspedition, især da den ikke kan have været lukket i hans Lomme.«

»Spidsen var beskyttet af en Korkprop, som vi fandt ved siden af Liget,« sagde Inspektøren. »Hans Kone siger, at Kniven i flere Dage har ligget paa hans Skrivebord, og at han har taget den med, da han gik ud. Det var vel nok et tarveligt Vaaben, men maaske dog det bedste, han havde ved Haanden i det Øjeblik.«

»Meget muligt. Men nu disse Papirer?«

»Tre af dem ere kvitterede Regninger fra Furationehandlere, og et af dem er Instruktioner fra Oberst Ross. Dette her er derimod en Modhandlerinderegning paa syv og tredive Pund og femten Shilling fra Madame Lesurier i Bond-Street til William Darbyshire. Mrs. Straker fortæller os, at denne Darbyshire var en af hendes Mands Venner, og at hans Breve undertiden bleve adresserede hertil.«

»Madame Darbyshire har haft en lidt dyr Smag,« bemærkede Holmes, idet han kastede et Blik paa Regningen. »Saa mange Penge for en enkelt Dragt — det maa være Folk, der have gode Raad. Naa — men det ser jo ud til, at her ikke er mere at faa at vide af dette, og saa er det vel bedst, vi gaa ned til Forbrydelsens Skueplads.«

Idet vi gik ud af Dagligstuen, traadte en Kvinde, der havde staaet og ventet ude i Gangen, et Skridt frem og lagde sin Haand paa Inspektørens Arm. Hendes Ansigt var magert og udtæret, og det var

tydeligt at se paa hende, at hun for nylig havde gennemgaaet stor Rædsel og Sorg.

»Har De faaet fat i dem? Har De fundet dem?« spurgte hun ivrig.

»Nej, Mrs. Straker; men Mr. Holmes her er kommen med herud fra London for at hjælpe os, og vi skulle gøre alt, hvad der staar i vor Magt.«

»Var det ikke Dem, jeg traf ved et Haveselskab i Plymouth for kort Tid siden, Mrs. Straker? — det synes jeg bestemt,« sagde Holmes.

»Nej, Sir, der tager De fejl.«

»Saa — da vilde jeg ellers have holdt en Del paa, at det var Dem. De havde en graa Silkekjole paa, der var bræmmet med Strudsfjer.«

»Nej, saadan en Dragt har jeg aldrig ejet, Sir,« svarede Fruen.

»Ah, det gør Udslaget,« sagde Holmes, og med en Undskyldning for denne Afbrydelse fulgte han nu Inspektøren udenfor.

En kort Spadseretur hen over Heden bragte os til den Fordybning, hvori Liget var fundet. Ved Kanten af Fordybningen stod den Gyvelbusk, hvorpaa den myrdedes Regnfrakke havde hængt.

»Det blæste vist ikke den Nat — vel?« spurgte Holmes.

»Nej, det regnede kun meget stærkt.«

»I saa Tilfælde kan Regnfrakken altsaa ikke være blæst hen paa Busken her, men maa være bleven hængt der?«

»Ja, den var lagt tværs over Busken.«

»Det interesserer mig i høj Grad. Jeg ser, at Grunden her er meget nedtrampet. Der har formentlig været mange Fødder her siden i Mandags Aftes?«

»Nej, der er bleven lagt en Maatte her ved Siden, og den have vi alle sammen staaet paa.«

»Fortræffeligt!«

»I denne Pose har jeg en af de Støvler, som Straker havde paa, samt en af Fitzroys Sko og en Hestesko, som Silver Blaze har tabt.«

»Min kære Inspektør, De overtræffer virkelig Dem selv!« Holmes tog Posen, gik ned i Fordybningen og skubbede Maatten længere ud imod Midten. Derefter lagde han sig paa Maven og undersøgte meget omhyggelig det gennemtrampede Dynd.

»Halløj!« udbrød han pludselig, »hvad have vi her!«

Det var en Vokstændstik, halv afbrændt og saa bedækket med Dynd, at den saa ud som et lille Stykke sort Træ.

»Jeg kan ikke forstaa, hvorledes jeg har kunnet overse den,« sagde Inspektøren med et tydeligt Udtryk af Ærgrelse.

»Den var ikke til at se, for den var helt begravet i Mudderet. Jeg fandt den kun, fordi jeg udtrykkelig ledte efter den.«

»Hvad! Ventede De at finde den?«

»Ja, jeg ansaa det i alt Fald for sandsynligt.« Derefter tog han Støvlen og Skoen ud af Posen og sammenlignede de Fordybninger, der derved dannedes, med dem, der fandtes i Mudderet, og til sidst klavrede han op til Randen af Fordybningen og kravlede omkring mellem Bregnerne og Buskene.

»Jeg er bange for, at der ikke er flere Spor,« sagde Inspektøren; »jeg har undersøgt Jorden meget omhyggelig i alle Retninger og i en Afstand af over hundrede Skridt herfra.«

»Ja, saa,« sagde Holmes og rejste sig op. »Nu vel, saa vil jeg ikke være saa uforskammet at gøre

det om igen efter Dem. Men jeg kunde nok have Lyst til at tage en lille Spadseretur over Heden, førend det bliver mørkt, for at jeg kan kende Egnen i Morgen, og jeg tror, jeg vil stikke denne Hesteko i Lommen, at den kan bringe mig Lykke.«

Oberst Ross, der havde vist en Del Utaalmødighed ved min Husfælles rolige og systematiske Arbejdsmaade, tog nu sit Ur frem.

»Vil De ikke være saa god at følge med mig tilbage, Hr. Inspektør,« sagde han. »Der er forskellige Ting, som jeg gjerne vil raadføre mig med Dem om, især det, om vi for Publikums Skyld ikke bør slette Hestens Navn paa Listen over Løbene om Bægeret.«

»Nej paa ingen Maade,« raabte Holmes med stor Bestemthed. »Jeg vilde lade Navnet staa.«

Obersten bukkede.

»Det glæder mig at have hørt Deres Mening,« sagde han. »De vil kunne træffe os i den stakkels Strakers Hus, naar De er færdig med Deres Spadseretur, derefter kunne vi køre sammen til Tavistock.«

Han gik tilbage tillige med Inspektøren, medens Holmes og jeg vandrede langsomt hen over Heden. Solen var ved at synke ned bag Capletons Stalde, og den lange, let skraanende Slette foran os laa i et gyldent Skær, der gik over i et dybt rødbrunt, hvor de visnende Bregner og Lyngbuske opfangede Aftenlyset. Men min Ledsager havde slet ikke Øje for al denne Skønhed, han var hensunken i dybe Tanker.

»Det er denne Vej, Watson,« sagde han til sidst. »Spørgsmaalet hvem der dræbte John Straker maa vi foreløbig lade ligge og rette vore Bestræbelser mod at finde ud af, hvad der er bleven

af Hesten. Sæt nu, at den har revet sig løs og er løbet bort under eller efter Tragedien, hvor kunde den saa være løbet hen? Hesten er et meget klogt Dyr, og hvis den er bleven overladt fuldstændig til sit eget Instinkt, saa vil den sikkert nok enten være søgt tilbage til Kings Pyland eller have begivet sig over til Capleton-Staldene. Hvorfor skulde den løbe vildsomt omkring paa Heden? Den vilde i saa Tilfælde sikkert nok blive fundet nu. Og hvorfor skulde Zigeunerne have taget den? Disse Folk forføje sig altid bort, naar de høre Tåle om en Forbrydelse, for de holde ikke af at komme i Berøring med Politiet. De kunne ikke have haft noget Haab om at sælge Hesten, og altsaa vilde de have løbet en stor Risiko og intet have vundet ved at tage den. Det er da klart nok.«

»Ja, men hvor er den da?«

»Jeg har jo allerede sagt, at den maa være gaaet enten til Kings Pyland eller til Capleton. Lad os gaa ud fra det og se, hvad det fører os til. Denne Del af Heden er, som Inspektøren bemærkede, meget haard og tør. Men den skraaner ned mod Capleton, og De kan herfra se, at der er en lang Lavning hist ovre, der maa have været meget vaad hin Mandag Aften. Hvis vor Forudsætning er korrekt, maa Hesten have passeret den, og der er altsaa det Sted, hvor vi maa se efter dens Spor.«

Vi havde gaaet meget stærkt til under denne Samtale, og nogle faa Minutter efter stode vi allerede ved Lavningen. Paa Holmes' Anmodning gik jeg ned ad Skraaningen til højre, medens han holdt sig til venstre, men jeg var ikke kommen femten Skridt fra ham, før jeg hørte ham udstøde et Raab og saa ham vinke ad mig. Hestens Spor stod tydelig prentet i den bløde Jord foran ham, og den

Sko, han havde i Lommen, passede nøjagtig i Indtrykkene.

»Der ser De, hvilken Betydning Fantasien har,« sagde Holmes. »Det er den eneste Egenskab, Gregory mangler. Vi forestillede os, hvad der kunde være hændet, handlede efter Forestillingen og fandt, at den var rigtig. Lad os nu gaa videre.«

Vi passerede den sumpede Lavning og gik derefter over en ny Strækning af tør og haard Græstørv. Saa skraanede Grunden paa ny, og vi kom atter paa Sporet. Saa tabte vi det igen paa en Strækning af en halv Fjerdingvej, men fandt det atter, da vi vare komne i Nærheden af Capleton. Det var Holmes, der først fandt det, og han stod og pegede paa det med et Triumfsmil paa Ansigtet. Sporene af en Mand vare synlige ved Siden af Hestens.

»Før var Hesten jo alene!« udbrød jeg.

»Ja, akkurat; den var alene før. Halløj, hvad er dette her?«

Det dobbelte Spor drejede brat om og tog Retningen mod Kings Pyland. Holmes fløjtede, og vi fulgte begge to det nye Spor. Hans Øjne fulgte Sporene, men jeg kastede tilfældigvis et Blik til Siden og saa da til min Forbavselse det samme Spor komme tilbage i den modsatte Retning.

»Det var godt, Watson,« sagde Holmes, da jeg viste ham det. »De har sparet os en lang Spadseretur, der dog kun vilde have ført os tilbage hertil igen. Lad os kun følge det tilbagegaaende Spor.«

Vi fik ikke langt at gaa; thi Sporet endte ved den asfalterede Gang, der førte op til Capleton-Staldenes Port. Da vi nærmede os, kom en Stald-dreng løbende ud af Porten.

»Vi ville ikke have nogen til at drive omkring her,« sagde han.

»Aah, jeg vil blot gøre Dem et eneste Spørgsmaal,« sagde Holmes, idet han stak Pege- og Tommelfingeren i sin Vestelomme. »Vilde det være for tidligt at faa Deres Herre, Silas Brown, i Tale, hvis jeg kom herover igen Kl. 5 i Morgen tidlig?«

»Ja, hvis De kan faa nogen i Tale ved den Tid, Sir, saa skulde det da være ham, for han er altid den første, der letter sig. Men der er han, Sir; saa kan han selv besvare Deres Spørgsmaal. Nej, Sir, nej, det er det samme, som at jeg mister min Plads, hvis han ser, at jeg blot saa meget som rører ved Deres Penge. Senere — hvis De ikke har noget imod det.«

Idet Sherlock Holmes stak sin Halvkrone i Lommen igen, kom en ældre Mand med et barsk og arrigt Ansigt og med lange Skridt farende ud af Porten, idet han svingede truende med en tyk Egestok.

»Hvad er dette her, Dawson?« raabte han. »Ingen Sludren! Gaa ind og pas Deres egne Sager! Og De — hvad Djævlens har De her at gøre?«

»Aah, jeg vilde blot gerne tale med Dem, bare i ti Minutter, min gode Mand,« sagde Holmes i sin venligste Tone.

»Jeg har ikke Tid til at tale med enhver Vagabond, der finder paa at luske omkring her ved Staldene. Se til, at I komme af Sted, hvis I ikke ville have et Par Hunde i Benene paa jer.«

Holmes bøjede sig frem og hviskede noget i Trænerens Øre. Han foer heftig sammen og blev gloende rød lige op til Haarroden.

»Det er Løgn!« raabte han. En nederdrægtig Løgn!«

»Godt. Skulle vi maaske tale lidt nærmere sammen om den her, mens de andre høre paa det, eller skulle vi hellere gaa ind i Deres Kontor?«

«Ja, De kan jo godt komme indenfor, hvis De ønsker det.»

Holmes smilede.

»Jeg skal ikke lade Dem vente længere end et Par Minutter, Watson,« sagde han. »Ja, saa er jeg ganske til Deres Disposition, Mr. Brown.«

Der gik imidlertid godt og vel tyve Minutter, og alt det røde var falmet og blevet graat, før Holmes og Træneren kom til Syne igen. Aldrig har jeg set et Menneske i saa kort Tid undergaa saa fuldstændig en Forvandling, som den jeg her saa

paa Silas Brown. Hans Ansigt var helt askegraat, store Sveddraaber perlede paa hans Pande, og hans Hænder rystede, saa at Stokken, han endnu gik med, dirrede som en Gren i Vinden. Hans hovne, uforskammede Væsen var ogsaa fuldstændig forsvundet, og han krøb ydmyg fremad ved min Husfælles Side som en Hund, der følges med sin Herre.

»Alt, hvad De har sagt, skal blive gjort, det skal nok blive gjort,« sagde han.

»Ja, kan jeg nu ogsaa stole sikkert derpaa?« sagde Holmes og saa ned paa ham. Den anden krympede sig helt sammen, da han mødte hans truende Blik.

»Ja, det kan De stole aldeles sikkert paa — intet skal blive forsømt, den skal nok være der. Skal jeg forandre den eller ej?«

Holmes tænkte sig lidt om og brast saa i Latter: »Nej, det er ikke værd«, sagde han. »Jeg skal nok skrive til Dem om dette. Men nu ingen Kneb, ellers —.«

»Nej, det kan De stole aldeles sikkert paa.«

»De maa passe paa den og røre den hver Dag, som om det var Deres egen.«

»Ja, De kan fuldstændig forlade Dem paa mig.«

»Naa — jeg tror næsten, jeg kan det. Nu, vel, saa skal De høre fra mig i Morgen.« Han drejede sig paa Hælen uden at tage imod den rystende Haand, den anden rakte ud imod ham, og derefter begav vi os paa Vej tilbage til Kings Pyland.

»En mere fuldstændig Forening af Grobian, Kryster og Lurendrejer end denne Hr. Silas Brown har jeg sjælden truffet paa, han er næsten lige saa

slem som ham med det plettede Baand,« bemærkede Holmes, idet vi traskede ind over Heden.

»Han har altsaa Hesten?«

»Han forsøgte at trække sig ud af det ved Grovheder. Men jeg beskrev ham saa nøjagtig, hvad han havde foretaget sig hin Morgen, at han er ganske sikker paa, jeg har staaet og iagttaget ham. De lagde vel nok Mærke til de ejendommelig brede Støvlesnuder, som Sporene udviste, og at han netop gik med et Par tilsvarende. Naturligvis vilde heller intet almindeligt Tyende have vovet at indlade sig paa en saadan Ting. Jeg beskrev ham, hvorledes han ifølge sin Sædvane var første Mand oppe hin Morgen, hvorledes han da havde set, at en fremmed Hest drev om ude paa Heden, hvorledes han var gaaet ud til den og til sin Forbavselse paa den hvide Pande, der havde givet den Navn, havde genkendt den bekendte Silver Blaze, samt hvorledes det straks var faret igennem ham, at Tilfældet her havde spillet den Favorit i Hænderne paa ham, som var den eneste, der kunde slaa den, han havde sat sine Penge paa. Endvidere sagde jeg ham, hvorledes hans første Indskydelse dog havde været at lede den tilbage til Kings Pyland, men hvorledes Djævelen saa havde indgivet ham den Tanke, at han kunde skjule Hesten, indtil Væddeløbet var forbi, og hvorledes han derefter havde ført den tilbage til Capleton. Men da jeg saa fortalte alt dette, opgav han det naturligvis og tænkte kun paa at redde sit eget Skind.

»Ja, men Staldene ere jo blevne undersøgte.«

»Aah, saadan en gammel Heste-Keltring som han kender mange Kneb.«

»Men er De da ikke bange for at efterlade

Hesten i hans Hænder nu, siden han har saa stor Interesse af, at den ikke kommer til at løbe?»

»Min gode Watson, han vil nu vogte den som sin egen Øjsten. Han ved, at han kun kan vente Barmhjertighed, naar han afleverer den rask og velbeholden.«

»Oberst Ross har ellers ikke gjort det Indtryk paa mig, at han var tilbøjelig til at vise Barmhjertighed i noget Tilfælde.«

»Aah, Sagen beror heldigvis ikke alene paa Oberst Ross's Forgodtbefindende. Jeg følger nu mine egne Metoder og aabenbarer saa meget eller saa lidt, som jeg skøtter om. Det er den Fordel, man har, ved ikke at være offentlig ansat. Jeg ved ikke, om De lagde Mærke til det, Watson, men Oberst Ross er just ikke optraadt overdreven høflig overfor mig, og derfor er jeg stemt for at more mig lidt paa hans Bekostning. Sig derfor ingenting til ham om Hesten.«

»Nej, jeg skal nok være tavs, indtil De giver mig Lov til at tale.«

»Naa — og saa er dette naturligvis kun en ubetydelig Sag i Sammenligning med Spørgsmaalet om, hvem der myrdede John Straker.«

»Og det vil De nu se at faa opklaret?»

»Nej, tværtimod, vi tage begge tilbage til London med Aftentoget.«

Jeg blev som lynslagen ved min Vens Ord. Vi havde kun været nogle faa Timer i Devonshire, og jeg kunde ikke paa nogen Maade forstaa, at han nu vilde opgive en Undersøgelse, der var begyndt saa udmærket. Men jeg kunde ikke faa et eneste Ord mere ud af ham, før vi vare komne tilbage til Trænerens Hus. Obersten og Inspektøren sad og ventede paa os i Dagligstuen.

»Min Ven og jeg tage tilbage til London med Iltoget Kl. 12 i Nat,« sagde Holmes. »Vi have nydt Deres Dartmoor-Luft i fuldeste Drag.«

Inspektøren gjorde store Øjne, og Obersten trak Munden op til et spottende Smil.

»Naa, De har altsaa allerede opgivet at faa fat i den stakkels Strakers Morder,« sagde han.

Holmes trak paa Skuldrene: »Der er ganske vist visse alvorlige Vanskeligheder i Vejen,« sagde han. »Imidlertid nærer jeg godt Haab om, at Deres Hest vil komme til at starte paa Tirsdag, og derfor anbefaler jeg Dem at have Deres Jockey i Beredskab. Tør jeg bede Dem om et Fotografi af John Straker?«

Inspektøren tog et frem af en Konvolut, han havde i Lommen, og rakte ham.

»Min kære Gregory, De forudser alle mine Ønsker. Hvis jeg turde bede Dem om at vente her et Øjeblik, saa vil jeg imens gaa ud til Pigen og gøre hende et Spørgsmaal.«

»Jeg maa sige, at jeg er bleven temmelig skuffet af denne Vidunder-Opdager fra London,« sagde Obersten fortrædelig, da min Ven havde forladt Værelset. »Jeg kan ikke se, at vi ere komne en Smule videre i Sagen, end vi vare, før han kom.«

»De har dog i det mindste faaet hans Forsikring om, at Deres Hest vil komme til at løbe,« sagde jeg.

»Ja, hans Forsikring har jeg ganske vist,« sagde Obersten og trak paa Skuldrene; »men jeg vilde dog foretrække at have Hesten.«

Jeg vilde lige til at tage min Ven i Forsvar, da han paa ny traadte ind til os.

»Naa — mine Herrer«, sagde han, »nu er jeg parat til at køre til Tavistock.«

En af Stalddrengene lukkede Vogndøren op for os. Det saa ud, som om Holmes i det samme pludselig kom i Tanker om noget; thi han bøjede sig fremad og berørte Knøsens Arm.

»De har nogle Faar gaaende derinde i Indelukket,« sagde han, »hvem passer dem?«

»Det gør jeg, Sir.«

»Har De ikke lagt Mærke til, at der har været noget i Vejen med dem i den sidste Tid?«

»Aah, Sir, det har jo rigtignok ikke meget at sige; men de tre af dem have ganske vist begyndt at halte.«

Jeg kunde se, at dette morede Holmes i høj Grad, thi han kluklo og gned sig i Hænderne.

»Et langt Skud, Watson; et meget langt Skud! Men det ramte dog,« sagde han og kneb mig i Armen. »Gregory, lad mig anbefale denne mærkelige Epidemi blandt Faarene til Deres Opmærksomhed. Naa — køр saa til Kusk!«

Oberst Ross sad endnu med en Mine, der skulde udtrykke den ringe Mening, han havde fattet om min Ledsagers Dygtighed; men jeg saa paa Inspektørens Ansigt, at hans Opmærksomhed var bleven vækket.

»De mener altsaa, at det skulde være af Vigtighed?« spurgte han.

»Ja, af stor Vigtighed.«

»Er der noget andet, De vil henlede min Opmærksomhed paa?«

»Ja, paa det mærkværdige med Hunden midt om Natten.«

»Hunden gjorde jo ingenting midt om Natten.«

»Ja, det er netop det, der er det mærkværdige«, sagde Holmes.

— — — Fire Dage derefter sad Holmes og jeg atter i Toget; men denne Gang kørte vi ud til Winchester for at se Væddeløbet om Wessex-Bægeret. Ifølge Aftale mødte Oberst Ross os uden for Stationen, og vi kørte i hans Vogn ud til Banen, der laa bag ved Byen. Hans Ansigt var meget alvorligt, og hans Væsen yderst køligt.

»Jeg antager, at De kan kende den, naar De ser den?« sagde Holmes.

Obersten blev meget vred. »Nu har jeg holdt Væddeløbsheste i tyve Aar; men ingen har dog endnu gjort mig et saadant Spørgsmaal,« sagde han. »Ethvert Barn vilde kunne kende Silver Blaze med dens hvide Pande og dens spættede, fjerner Forben.«

»Hvorledes gaar det med Væddemaalene om den?«

»Ja, det er det mærkværdigste ved det. I Gaar kunde De faa femten mod een; men senere er det stadig gaaet ned, saa at De nu knap kan faa tre mod een.«

»Hm,« sagde Holmes. Der er nogen, som ved noget, det er tydeligt!«

Da Vognen kørte ind i Indelukket lige inden for Sadelpladsen, skottede jeg hen til den store Tavle for at se paa Indmeldelserne. Der stod følgende:

Wessex Løb. Indskud Lstrl. 50 hver, halv Forf. Første Præmie Wessex Bæger med Tillæg Lstrl. 1,000 for fire- og femaarige. Anden Lstrl. 300. Tredje Lstrl. 200. Ny Bane ($1\frac{1}{2}$ Mil).

1. Mr. Heath Newtons Negro (rød Hue, kanelbrun Trøje).

2. Oberst Wardlaws Pugilist (lysrød Hue, blaa og sort Trøje).
3. Lord Backwaters Desborough (gul Hue og Ærmer).
4. Oberst Ross's Silver Blaze (sort Hue, sortstribet Trøje).
5. Hertugen af Balmorals Iris (gul Hue, sortstribet Trøje).
6. Lord Singlefords Rasper (purpurrød Hue, røde Ærmer).

»Vi tog vor anden tilbage, og satte vor Lid til Deres Ord,« sagde Obersten. »Hvad skal det betyde? Silver Blaze Favorit?«

»Fem til fire mod Silver Blaze!« brølede Bookmaker nu. »Fem til fire mod Silver Blaze!« Femten til fem mod Desborough! Fem til fire paa Plads!«

»Naa, der gaar Numrene op!« raabte jeg. »De ere der alle seks!«

»Alle seks! Saa løber min Hest dog altsaa med,« udbrød Obersten i stor Ophidselse. »Men jeg ser den ikke. Mine Farver ere ikke komne forbi!«

»Der er ogsaa kun kommet fem. Det maa være den, der kommer nu.«

Idet jeg sagde dette, for en dejlig, brun Hest ud fra Vægtindelukket og dansede op forbi os. Den bar paa sin Ryg Oberstens velkendte sorte og røde Farver.

»Det er ikke min Hest,« udbrød Ejeren. »Det Bæst der har jo ikke eet hvidt Haar paa Krøppen. Hvad er det, De har gjort, Mr. Holmes?«

»Ej, ej, lad os nu se, hvorledes den klarer sig,« sagde min Ven uforstyrrelig. I nogle Minutter stod han og kiggede gennem min Terrainkikkert. »Fortræffeligt!« En glimrende Start!« udbrød han

derpaa pludselig. »Der komme de rundt om Kurven!«

Fra vor Vogn havde vi en udmærket Udsigt over Opløbet. De seks Heste vare saa nær ved hverandre, at eet Tæppe kunde have dækket dem alle; men halvvejs oppe saa det ud, som om Capleton Staldens gule var kommen foran. Før de naaede op til os, var imidlertid Desborough slaaet, Oberstens Silver Blaze gik frem med en vældig Spurt og passerede Dommerpælen godt seks Længder foran sin Rival, medens Hertugen af Balmorals Iris blev en daarlig Nummer 3.

»Ja, det er i alt Fald min Jockey,« sagde Obersten og for med Haanden over Øjnene. »Men jeg maa bekende, at jeg ellers ikke kan forstaa det bitterste af dette her. Synes De nu ikke, at De har holdt os i Spænding længe nok, Mr. Holmes, og at det kunde være paa Tide at opklare Mysteriet?«

»Jo, vel Hr. Oberst. Nu skal De faa alting at vide. Men lad os nu først alle sammen gaa hen og se lidt paa Hesten. Her have vi den,« fortsatte han, idet vi banede os Vej ind i Vægtindelukket, hvor kun Ejerne og deres Venner kunde faa Adgang. »De behøver blot at vadske dens Ansigt og dens Ben med Vinaand, saa skal De snart finde, at det er den samme gamle Silver Blaze som før.«

»Hvad for noget — ja, jeg forstaar det ikke endnu!«

»Jeg fandt den i Hænderne paa en Snyder og tog mig den Frihed at lade den løbe, som den var.«

»Min kære Sir, De har udført Undere. Hesten ser udmærket ud og maa jo ogsaa have været i

fortrinlig Kondition; thi den har aldrig endnu løbet saa godt. Jeg maa gøre Dem tusinde Undskyldninger, fordi jeg har tvivlet paa Deres Evner. De har gjort mig en umaadelig stor Tjeneste ved at skaffe mig Hesten tilbage. Men De vilde dog gøre mig en endnu større, hvis De kunde lægge Deres Haand paa John Strakers Morder.«

»Det har jeg allerede gjort,« sagde Holmes rolig.

Obersten og jeg stirrede paa ham i den største Forbavselse. »De har faaet fat i ham! — Hvor er han da?«

»Han er her.«

»Her — hvor?«

»I mit Selskab for Øjeblikket!«

Obersten blev rød af Arrighed. »Jeg erkender fuldt vel, at jeg maa være Dem meget forbunden, Mr. Holmes,« sagde han; »men det, De der siger, kan jeg ikke tage for andet end en meget grov Spøg eller en Fornærmelse.«

Sherloch Holmes lo. »Jeg forsikrer Dem, at jeg paa ingen Maade har tænkt paa at sætte Dem i Forbindelse med Mordet, Hr. Oberst,« sagde han; »men den virkelige Morder staar bag ved Dem.«

Dermed traadte han forbi Obersten og lagde sin Haand paa Blodshestens glinsende Hals.

»Hesten!« udbrød Obersten og jeg.

»Ja, netop Hesten. Men det maa tjene den til Undskyldning, at den gjorde det i Nødværge, for jeg skal sige Dem, Hr. Oberst, John Straker var en Mand, som aldeles ikke fortjente den Tillid, De nærede til ham. Men nu ringer Klokken, og da jeg venter at vinde lidt i det andet Løb, saa vil jeg helst opsætte den længere Forklaring til en mere passende Tid.« —

»Vi havde et Hjørne af en Pullman Kupé for os selv samme Aften, da vi kørte tilbage til London, og Tiden løb meget hastig for Obersten og mig, der med den største Interesse lyttede til min Husfælles Fortælling om de Begivenheder der vare skete ude i Dartmoors Træningsstald hin Mandag Nat, og de Midler, hvorved han var trængt til Bunds i Mysteriet.

»Jeg maa tilstaa,« sagde han, »at alle de Teorier, jeg havde dannet mig fra Avisernes Beretninger, vare fuldstændig fejlagtige. Og dog var der i disse Beretninger forskellige Antydninger i den rigtige Retning, de bleve kun tilslørede af andre Detailler, der skjulte de vigtigere Ting. Jeg tog til Devonshire i den Tro, at Fitzroy Simpson var Morderen, endskønt jeg naturligvis tydelig saa, at de Beviser, der kunde fremføres imod ham, var meget ufuldstændige.

»Det var, medens jeg endnu sad i Deres Vogn, Hr. Oberst, da vi holdt uden for Trænerens Hus, at den umaadelige Betydning af Kødet i Karri først gik rigtig op for mig. De husker maaske nok, at jeg var meget distræt og blev siddende noget, efter at de andre vare stegne ud. Jeg sad da og forundrede mig over, hvorledes jeg dog havde kunnet overse saa tydeligt et Bevis.«

»Ja, jeg maa dog tilstaa,« sagde Obersten, »at jeg ikke endnu kan se, hvorledes det kan hjælpe os.«

»Det var det første Led i min Tankerække. Opiumspulver er slet ikke uden Smag; denne er ganske vist ikke ubehagelig, men den er dog tydelig at mærke. Blev det blandet i en almindelig Ret, saa vilde den spisende temmelig sikkert mærke det og sandsynligvis ikke spise mere af den. Men Karri

var netop det Stof, som bedst vilde kunne skjule Smagen. Men nu var det selvfølgelig aldeles urimeligt at antage, at denne fremmede, Fitzroy Simpson, kunde have foraarsaget, at der blev serveret Karri i Trænerens Familie hin Aften, og det vilde da ogsaa være lige saa absurd at tro paa et saa mærkeligt Sammentræf, at han netop er kommen forbi med sit Opiumspulver den selvsamme Aften, da der blev opvartet med en Ret, som kunde skjule Smagen. Ikke sandt — det er ganske utænkeligt. Derfor gaar Simpson ud af Sagen, og vor Opmærksomhed koncentrerer sig paa Straker og hans Hustru, de eneste to, der den Aften kunne have valgt Lammekød i Karri til Aftensmad. Opiumen var tilsat, efter at Stalddrengens Portion var bleven sat til Side; thi de andre spiste jo deres Portioner uden at føle særlige Virkninger deraf. Men hvilken af disse to havde Adgang til Stalddrengens Portion, uden at Pigen saa det?

Før jeg havde afgjort dette Spørgsmaal, var jeg ogsaa bleven opmærksom paa Betydningen af Hundens Tavshed; thi det gaar altid saaledes, at den ene sande Slutning drager den anden med sig. Hvad jeg havde hørt om Simpson, underrettede mig om, at der blev holdt en Hund i Stalden, og skønt der havde været en Person inde for at hente en Hest ud, havde den dog ikke gøet saa meget, at de to Knøse oppe paa Loftet vare blevne vækkede derved. Nattegæsten maatte da tydelig nok være en Person, som Hunden kendte godt.

Jeg var nu allerede overbevist om eller i alt Fald omtrent sikker paa, at John Straker midt om Natten var gaaet ned til Stalden og havde taget Silver Blaze ud. Af hvad Grund? Øjensynlig ikke i nogen god Hensigt, thi hvorfor skulde han ellers

give sin egen Stalddreng et Sovemiddel? Dog var jeg lidt i Forlegenhed med at fatte det egentlige Motiv. Det er før sket, at Trænere have vundet store Summer ved gennem Agenter at vædde mod deres egne Heste og derefter ved et eller andet Snyderi forhindre dem fra at vinde. Undertiden have de underkøbt Jockeyen, men undertiden have de ogsaa benyttet sig af sikrere og hemmeligere Midler. Hvad var det i dette Tilfælde? Jeg haabede paa, at hans Lommers Indhold kunde hjælpe mig til at komme til en Slutning.

Dette slog ogsaa til. De kan ikke have glemt den mærkelige Kniv, der fandtes i den dødes Haand, en Kniv som ingen fornuftig Mand vilde vælge sig til Vaaben. Det var, som Dr. Watson fortalte os, en Kniv, der bruges til de fineste Operationer, der forekomme i Kirurgien. Og den skulde ogsaa benyttes til en meget fin Operation den Nat. Da De er saa erfaren i alle Slags Væddeløbssager, Oberst Ross, saa maa De ogsaa vide, at det er muligt at gøre et lille Snit i Senerne i en Hests Kode, og at gøre dette saa fint, at det slet ikke efterlader noget Spor. En Hest, der har været Genstand for et saadant Snit, vil blive ganske lidt halt, hvilket da vil blive tilskrevet en Forvridning eller Overanstrengelse, men paa ingen Maade nogen Operation.«

»Den Skurk — den Slyngel!« udbrød Obersten.

»Vi have her Forklaringen paa, at John Straker vilde have Hesten ud paa Heden. Saa fintfølende et Dyr vilde ganske sikkert have vækket selv de bedste Sover, saa snart den følte Snittet af Kniven. Det var derfor absolut nødvendigt at foretage Operationen under aaben Himmel.«

»Jeg har været blind!« udbrød Obersten. »Det var naturligvis derfor, han havde Lyset med og tændte Voksstikken.«

»Ja utvivlsomt. Men idet jeg undersøgte hans Ejendele, var jeg saa heldig at opdage ikke alene hans Forbrydelses Metode, men ogsaa dens Motiver. Det er vist temmelig ualmindeligt, at Folk gaa omkring med andre Menneskers Regninger i deres Lommer. De fleste af os have mere end nok at gøre med at klare deres egne. Jeg tænkte mig straks, at Straker førte en Slags Dobbeltliv og havde en Husholdning til foruden den derude. Regningens Art viste, at der var en Kvinde med i Spillet, og det en, som havde meget kostbare Fornødenheder. Saa god en Løn De end giver Deres Folk, venter man sig dog næppe, at de kunne overkomme at købe Kjoler til over tredive Pund til deres Damer. Som De maaske ogsaa erindrer, spurgte jeg Mrs. Straker ud om Dragten, der stod opført paa Regningen, men hun vidste slet ikke noget om den, og da jeg var bleven vis paa, at den ikke var kommen i hendes Besiddelse, opskrev jeg Modehandlerindens Adresse, og ved at henvende mig til hende med Strakers Fotografi fik jeg der den Besked, jeg havde ventet mig, om den mystiske Darbyshire, der naturligvis ikke var andre end John Straker.

Derefter var alt saa klart for mig som Dagen. Straker havde ledet Hesten ud til en Fordybning, hvor hans Lys ikke kunde ses. Under sin Flugt havde Simpson tabt sit Halstørklæde, og Straker havde taget det op, rimeligvis i den Hensigt at holde Hestens Ben fast med det. Da han var kommen ned i Fordybningen, havde han stillet sig bag ved Hesten og havde revet en Tændstik,

men forskrækket ved det pludselige Lys og rimeligvis ogsaa opskræmmet af det sælsomme Instinkt, der underretter Dyrene om, at nogen vil gøre dem Fortræd, slog den bagud og ramte Straker lige i Panden med sin Staalsko. Trods Regnen havde han allerede taget sin Regnfrakke af for bedre at kunne udføre det fine Snit, og idet han faldt, har han jaget Kniven igennem Laaret. Er De med?»

»Ja, fuldstændig — De fremsætter det vidunderlig klart!« udbrød Obersten. »Det er, som om De selv har været til Stede.«

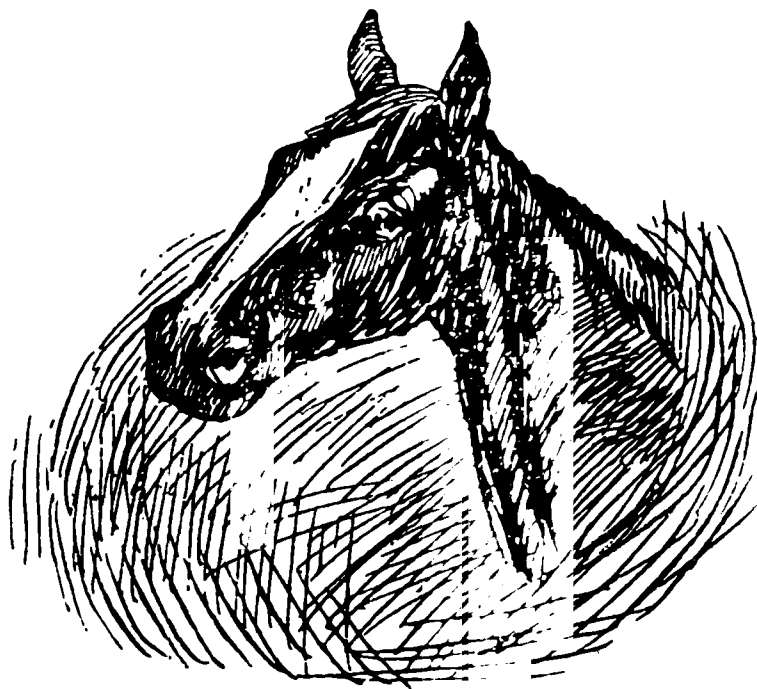
»Mit sidste Skud var rigtignok halvt paa Slump. Jeg tænkte mig, et en saa snu Rad som Straker ikke vilde foretage sit fine Snit uden først at have øvet sig. Hvad kunde han nu øve sig paa? Mine Øjne faldt paa Faarene i Indelukket mellem hans Villa og Stalden, og jeg gav Stald-drengen et Spørgsmaal, der ganske vist til min egen Forbavselse viste mig, at min Formodning var rigtig.«

»De har opklaret det alt sammen paa den fuldkomneste Maade, Mr. Holmes.«

»Da jeg vendte tilbage til London, begav jeg mig op til Modehandlerinden, der straks, da jeg viste hende Strakers Portræt, genkendte ham som en udmærket Kunde ved Navn Darbyshire, der havde en meget flot Frue med stærk Tilbøjelighed for kostbare Dragter. Jeg tvivler ikke om, at dette Fruentimmer har bragt ham i Gæld til op over Ørerne, hvorved han er bleven forledet til denne Slyngelstreg.«

»De har forklaret alt med Undtagelse af een Ting,« udbrød Obersten. »Hvor var Hesten bleven af?«

»Ah, den løb af Sted over Heden, men blev fanget og opstaldet af en af Deres Naboer. De maa udstede en Amnesti i den Henseende. Men nu ere vi ved Clapham Stationen, og om ti Minutter ville vi være i Victoria. Har De ikke Lyst til at ryge en Cigar oppe i vor Lejlighed, Hr. Oberst? Jeg skal da give Dem Besked om enhver af Sagens Enkeltheder, som maatte interessere Dem.«

MUSGRAVE-RITUALET

Endskønt min Ven Sherlock Holmes i sine logiske Slutninger og i alt, hvad der ellers angaar Tankevirksomheden, var det mest nøjagtige og akkurate Menneske, der nogen Sinde har levet, og endskønt der ogsaa altid var en vis Pertentlighed over hans Person, saa var han dog i sin Levemaade og i sine daglige Vaner et af de mest uordentlige Væsener, man kan tænke sig, og denne hans Mangel paa Ordenssans var tit nær ved at bringe mig til Fortvivlelse, mens vi boede sammen i Baker Street. Og dog er jeg langt fra selv noget Dydsmønster i nævnte Henseende. Det urolige, raa Lejrliv i Afghanistan og en vis medfødt Zigeunernatur har gjort mig meget mere efterladende, i hvad der angaar Orden og Akkuratesse, end det sømmer sig for en Læge. Hos mig er der imidlertid dog Grænser for Uordenen, og naar jeg træffer paa et Menneske, der opbevarer sine Cigarer i Kulskuffen, sin Tobak i Taaen paa en persisk Tøffel, og som med en Kniv fæster sine ubesvarede Breve midt paa Træ-Kaminhylden, saa begynder jeg at bryste mig af mine Dyder. Jeg har ogsaa altid holdt for givet, at Øvelser i Pistolskydning aldeles bestemt maatte henregnes til Friluftsidrætterne, og da Holmes i et af

sine mærkelige Luner satte sig i sin Lænestol med sin Revolver i Haanden og hundrede Patroner paa Bordet ved Siden af sig og derpaa begyndte at dekorere Væggen lige overfor med et patriotisk »Victoria R« kunde jeg ikke andet end i temmelig skarpe Udtryk lade ham vide, at hverken vort Værelses Luft eller Udseende kunde siges at vinde ved denne Tidsfordriv.

Vore Værelser vare stadig fyldte med Kemi- kalier og Forbrydersager, der altid havde en slem Tilbøjelighed til at dukke frem paa upassende og uventede Steder f. Eks. under Maaltiderne paa Smørassietterne eller paa endnu mindre passende Ting. Dog vare hans Papirer det største Kors for mig at bære. Han havde en næsten uovervindelig Rædsel for at ødelægge Breve eller andre skrevne Ting, især saadanne, som stode i Forbindelse med Forbryderaffærer, og desuagtet var det kun en Gang eller to om Aaret, at han overvandt sig selv til at samle og ordne dem, thi, som jeg før har fortalt, vekslede Anfald af lidenskabelig Energi, under hvilke han udførte de mærkelige Bedrifter, der gjorde hans Navn saa berømt, stadig med Perioder af letargisk Ladhed, under hvilke han lagde sig hen med sin Violin eller en Bog og næppe rørte sig uden for at gaa hen til Maaltiderne. Følgen heraf var, at hans Papirer ophobede sig fra Maaned til Maaned, indtil hver Krog af vor Dagligstue var fyldt med beskrevne Dokumenter, der under ingen Omstændigheder maatte brændes, og som ikke kunde bringes i Orden af andre end deres Ejerman.

— En Vinteraften, da vi sad sammen ved Kaminen, dristede jeg mig til at foreslaa ham, at han nu efter at være bleven færdig med at klistre Ud- drag og Udklip ind i sin Dagbog, kunde anvende

de næste to Timer til at gøre vort Værelse lidt mere beboeligt.

Han kunde ikke nægte, at min Anmodning var berettiget, derfor begav han sig, rigtignok med et temmelig fortrædeligt Ansigt, ind i sit Soveværelse, fra hvilket han straks derpaa vendte tilbage, træk-kende en lille Jærnkiste efter sig. Denne stillede han midt paa Gulvet, lagde sig derefter paa Knæ paa en Skammel foran den og lukkede Laaget tilbage. Jeg saa nu, at Kisten allerede var omtrent halv fuld af Papirer, der med rødt Sejlgarn var bundet sammen i Smaapakker.

»Her er fuldt op af gode Sager, Watson,« sagde han og saa paa mig med et skadefro Blik. »Hvis De kendte alt dette, der er i denne Kiste, saa tænker jeg nok, De vilde bede mig om at hale nogle af dem op i Stedet for at stikke flere derned.«

»Det er altsaa Beretningerne om Deres første Bedrifter?« spurgte jeg. »Jeg har ofte ønsket, at jeg havde Optegnelser om disse ogsaa.«

»Ja, min Ven, dette er alt sammen udført i Fortiden, førend jeg havde faaet en Biograf til at forherlige mig.« Dermed begyndte han paa en øm, kærtegnende Maade at løfte Bundt efter Bundt op.

»Det er ikke alle sammen Sejre, Watson,« sagde han; »men der er flere smukke Problemer iblandt dem. Her er Sagen om Tarlitow-Mordene, og her er Wamberrys, den gamle Vingrosserers, og her den gamle, russiske Grevindes, samt den mærkelige Historie om Aluminiums Krykken, saa vel som den udførlige Beretning om Ricoletti med Klumpfoden og hans afskyelige Kone. Og her — ah, ja, dette her er saadan lidt *recherché*!«

Han stak Armen helt ned paa Bunden af Jærnkisten og fremtog en lille Æske af Træ med Skyde-

laag, saadan en som Børn have til deres Legetøj. Af denne fremtog han et Stykke krøllet Papir, en gammeldags Messingnøgle, en Træpind, hvorpaa der var vundet et Sejlgarnsnøgle, og tre gamle, rustne Metalskiver.

»Naa — min Ven; hvad kan De faa ud af dette her?« spurgte han og smilede ad mit forbavsede Ansigt.

»Det er en meget mærkelig Samling.«

»Ja, meget mærkelig; men den Historie, der hænger sammen med den, vil De dog vist finde endnu mærkeligere.«

»Disse Relikvier have altsaa en Historie?«

»Ja, eller endnu bedre — de *ere* en Historie.«

»Hvad mener De med det?«

Sherlock Holmes tog dem frem en for en og lagde dem op langs Bordets Kant. Derefter satte han sig til Rette i sin Stol og betragtede dem med et tilfreds Blink i Øjet.

»Dette,« sagde han, »er alt, hvad jeg har tilbage som Minde om »Musgrave-Ritualet«.«

Den Sag havde jeg mere end een Gang hørt ham omtale; men jeg var aldrig bleven indviet i dens Enkeltheder.

»Det vilde glæde mig meget,« sagde jeg, »hvis De vilde give mig en Beretning om den.«

»Og lade alt Rodet ligge som det ligger,« udbrød han onskabsfuldt. »Deres Ordenssans staar saa dog ikke meget godt for Skud, naar det kommer til Stykket, Watson. Naa, jeg har ikke noget imod, at De føjer denne Opdagelse til Deres andre; thi der er flere Ting i den, som gør den temmelig enestaaende baade i dette og jeg tror ogsaa i andre Landes Kriminalhistorier. En Samling, der skal indeholde mine ubetydelige Foretagender, vilde og-

saa blive temmelig ufuldstændig, naar den ikke medtog en Beretning om denne mærkelige Sag.

De husker jo nok, hvorledes Sagen om »Gloria Scott« og min Samtale med den ulykkelige Mand, hvis Skæbne jeg har fortalt Dem, først bragte mig paa de Tanker at anvende de Evner, Naturen havde udstyret mig med, til den Gerning, der nu ogsaa efterhaanden er bleven min Profession. Nu er mit Navn blevet berømt viden om, og baade Publikum og Politiet ser i mig den sidste og saa godt som aldrig fejlende Hjælper, hvor alle andres Kløgt slaar fejl, og sely dengang, vi stiftede Bekendtskab, paa den Tid, da jeg havde den Affære, som De har fortalt i »En Studie i Rødt«, havde jeg allerede skaffet mig temmelig udbredte, om end ikke meget lukrative Forbindelser. Men De kan næppe tænke Dem, hvor vanskeligt det i Begyndelsen var mig at trænge igennem, og hvor længe jeg maatte vente, før jeg fik Held til at skabe mig et Navn.

Da jeg først kom til London, boede jeg i Montague Street lige om Hjørnet ved British Museum, og det var her, jeg sad og ventede, idet jeg udfyldte min kun alt for rigelige Fritid med at studere alle de Grene af Videnskaben, der kunde dygtiggøre mig til den Gerning, jeg agtede at hellige mine Evner. Nu og da fik jeg en eller anden Sag at klare, hovedsagelig gennem gamle Universitetskammerater; thi i de sidste Aar af mit Ophold paa Universitetet havde der mellem Studenterne været en hel Del Tale om mig og mine Metoder. Den tredje af de Sager, jeg saaledes fik, var den angaaende Musgrave-Ritualet, og det var ved den Interesse, som vakte ved den mærkelige Række af Begivenheder og ved de store Ting, der viste sig

at staa paa Spil, at jeg tog det første, store Skridt hen imod den Stilling, jeg nu indtager.

Reginald Musgrave havde været i det samme Kollegium som jeg, og vi havde sluttet et rigtignok temmelig overfladisk Bekendtskab. Han var ikke synderlig populær mellem de undergraduerede, thi han fik Skyld for at være temmelig hoven; men mig forekom det nu altid, at det, de andre ansaa for Stolthed, i Virkeligheden ikke var andet end en Bestræbelse efter at skjule en medfødt og meget stærk Mistillid til sig selv.

Hans Udseende var overordentlig distingveret. Han havde et smalt, aristokratisk Ansigt med tynd, lidt kroget Næse og store, noget drømmende Øjne, og over hele hans Holdning og alle hans Bevægelser var der noget indolent, men tillige i høj Grad belevet. Han var da ogsaa et Skud paa en af de ældste Slægter i Kongeriget, om han end hørte til en yngre Gren, der i det sekstende Aarhundrede havde skilt sig fra de nordlige Musgraver og nedsat sig i det vestlige Sussex, hvor deres Herresæde Hurlstone maaske er den ældste, beboede Bygning i Grevskabet.

Man fik uvilkaarlig det Indtryk, at dette gamle Herresæde havde givet Manden hans Præg, i alt Fald kom jeg altid ved at se hans blege, markerede Ansigt og den Maade, hvorpaa han bar Hovedet, til at tænke paa graa Buegange, spidsbuede Vinduer og alle de ærværdige Levninger fra gammel Tid, som et saadant gammelt Lensslot indeholder. Vi vare tilfældigvis komne til at tale sammen nogle Gange, og jeg erindrer, at han stadig i Samtalens Løb havde ytret stor Interesse for mine Observations- og Slutningsmetoder.

Men saa gik der fire Aar, og jeg saa ikke no-

get til ham, før han en Morgen kom marcherende ind i min Lejlighed i Montague Street. Han havde kun forandret sig meget lidt; han var klædt som en ung Mand, der er med paa den nyeste Mode — han har altid været noget af en Dandy — og han havde beholdt det samme lade, men galante Væsen, som før havde karakteriseret ham.

»Naa — hvorledes har De haft det i al den lange Tid, vi ikke have set hinanden, Musgrave?« spurgte jeg efter at have trykket hans Haand hjertelig.

»De har vel sagtens hørt om min gode Faders Død,« sagde han. »Han blev bortkaldt for et Par Aar siden, og fra den Tid har jeg naturligvis haft Hurlstone Godset at bestyre. Desuden har jeg som Godsejer flere offentlige Hverv at varetage, saa jeg har haft nok at gøre. Men hvorledes har De det, Holmes? Efter hvad jeg hører, har De nok begyndt at anvende de Evner, med hvilke De tit forbavsede os, i det praktiske Livs Tjeneste.«

»Ja,« sagde jeg, »jeg har givet mig til at leve af min Skarpsindighed og min Forstand.«

»Det glæder mig særdeles at høre, thi Deres Raad vil for Tiden kunne blive af uskatterligt Værd for mig. Der er foregaaet nogle højst mærkelige Ting ude paa Hurlstone, og Politiet har ikke været i Stand til at kaste noget Lys over Sagen. Det hele er usædvanligt og uforklarligt i allerhøjeste Grad.«

— »De kan forstaa, Watson, med hvilken Iver og Begærlighed jeg hørte paa dette. Nu havde jeg i den ene Maaned efter den anden maattet sidde med Hænderne i Skødet, fordi der ikke vilde vise sig noget, og saa kom her endelig en Sag. som jeg forhaabentlig kunde slaa mig op paa. Jeg følte

hos mig selv, at det, der slog fejl for andre, sikkert nok skulde lykkes for mig, og nu havde jeg her en Lejlighed til at bevise det.

»Vær da saa venlig at lade mig høre Sagens nærmere Sammenhæng og Enkeltheder,« udbrød jeg.

Reginald Musgrave satte sig ned lige over for mig og tændte den Cigaret, jeg havde skudt over til ham.

»De maa da først vide,« begyndte han, »at jeg, skønt jeg er ugift, maa holde et meget talrigt Tjenerskab paa Hurlstone, thi det er et meget vidtløftigt, gammelt Hus, der kræver meget Arbejde og Tilsyn. Dertil kommer, at der hører usædvanlig gode Jagtgrunde til mine Ejendomme, og navnlig i Fasantiden har jeg Huset fuldt af Gæster, og ved de Lejligheder vil jeg nødig have det for knapt med Opvartning. Alt i alt har jeg derfor foruden Kokken og Kældermesteren, to Tjenere, en Dreng og otte Piger — alt sammen til indvendig Brug. Haven og Staldene have selvfølgelig deres særskilte Personale.

Af alle disse tjenende Aander var Brunton, Kældermesteren, den, der længst havde været i vor Tjeneste. Han var en ganske ung Skolelærer, der stod uden Plads, da min Fader antog ham; men han var et Menneske med en overordentlig stor Energi og Ihærdighed, og han gjorde sig snart uundværlig i Huset. Han var en meget velskabt og smuk Mand med en usædvanlig prægtig Pande, og skønt han nu har været hos os i en Snes Aar, kan han dog ikke være mere end fyrretyve Aar. Med de personlige Fortrin og de sjældne Evner, han besidder, thi han taler forskellige Sprog og spiller næsten alle mulige Instrumenter, er det højst

mærkværdigt, at han i saa lang Tid har kunnet føle sig tilfreds i en saadan Stilling, som den han indtog hos os; men han maa vel have fundet Pladsen behagelig og har maaske ogsaa savnet Initiativ til at foretage nogen Forandring. Hurlstones Kældermester er en saa interessant Fremtoning, at han sikkert mindes af alle de Gæster, der have besøgt os.

Men dette sjældne Væsen har dog een Fejl: han er en stor Don Juan, og De kan nok indse, at for en Mand som han har det ikke været vanskeligt at gøre Erobringer i vor noget roligere og lidt afsides Egn.

Da han endelig giftede sig, hørte disse Ulemper til Dels op, men efter at han blev Enkemand, har der ingen Ende været paa de Besværligheder, han har voldt os. For nogle faa Maaneder siden haabede vi dog, at han nu stod i Begreb med at gøre Alvor af at gifte sig igen; thi han blev forlovet med Rachel Howells, en af vore Stuepiger; men det varede ikke længe, før han slog op med hende og begyndte at gøre Kur til Janet Tregellis, min Skovriders Datter. Rachel, der er en meget rar Pige, men noget hysterisk af sig, som de fleste Piger fra Wales, skaffede han en Hjernebetændelse ved den Historie, og hun gaar nu omkring i Huset — eller gik i alt Fald til i Gaar — som en huløjet Skygge af sig selv.

Se, dette var vort første større Drama paa Hurlstone; men der kom snart et andet, der jog det første ud af vore Tanker, og Forspillet til det var Bruntons Uærlighed og Bortjagelse.

Dette gik saaledes til: Jeg har sagt, at Manden var meget intelligent, og det var netop denne Intelligens, der har voldet hans Ødelæggelse; thi den

synes at have forledt ham til en umættelig Nysgerrighed med Hensyn til Ting, der ikke i mindste Maade kom ham ved. Jeg havde ingen Ide om, til hvilke Yderligheder denne Nysgerrighed førte ham, før et rent Tilfælde aabnede mine Øjne.

Jeg har sagt, at Slottet er temmelig vidtløftigt. En Aften i forrige Uge — for at være mere nøjagtig: afvigte Torsdag Aften — kunde jeg slet ikke falde i Søvn, rimeligvis fordi jeg havde været saa ubesindig at drikke en Kop stærk Kaffe efter Middagsmaden. Efter at jeg havde ligget og væltet mig i Sengen til Kl. 2, kom jeg til det Resultat, at det ingen Nytte var til at blive liggende, hvorfor jeg stod op og tændte et Lys i den Hensigt at læse Romanen til Ende, som jeg havde begyndt paa Aftenen før. Bogen var imidlertid bleven liggende i Billardværelset, og derfor tog jeg min Slobrok om mig og gik ned for at hente den.

For at naa Billardstuen maatte jeg ned ad flere Trapper, hvorefter jeg maatte passere den ene Ende af en Korridor, der førte ind til Biblioteket og Vaabenkamret. De vil kunne forstaa min Forbavselse, da jeg, idet jeg kastede et Blik ned gennem Korridoren, saa, at der kom et Lysskær ud fra Bibliotekets aabne Dør. Jeg huskede tydelig, at jeg baade havde slukket Lampen og lukket Døren, før jeg gik derfra og op i Seng. Meget naturligt faldt min første Tanke paa Indbrudstyve. Nu er alle Hurlstons Korridorer dekorerede med gamle Vaaben — Trofæer fra Middelalderens Krige —, jeg greb derfor straks en gammel Stridsøkse, lod Lyset blive staaende bag Døren, jeg var kommen ud af, og listede mig paa Tæerne ned ad Korridoren, indtil jeg kunde se ind i Biblioteket.

Det var Brunton, min Kældermester, som be-

fandt sig derinde. Han sad fuldt paaklædt i en Lænestol; over Knæerne laa en Strimmel Papir, der lignede et Kort, og hans Pande hvilede paa Hænderne, som om han var hensunken i dybe Tanker. Stum af Forbavselse blev jeg staaende og iagttog ham derude i Mørket. Paa Bordets yderste Rand stod et tyndt Tællelys, som dog lyste tilstrækkelig til at vise mig det, jeg her har anført. Medens jeg endnu stod og stirrede paa ham, rejste han sig fra Stolen, gik hen til en lille Pult, der stod ved en af Væggene, og lukkede en af dens Skuffer op. Fra denne tog han et Papir, hvorpaa han vendte tilbage til sin tidligere Plads, bredte Papiret ud paa Bordet ved Siden af Lyset og begyndte at studere det med stor Opmærksomhed.

»Jeg blev saa indigneret ved denne frække, koldblodige Undersøgelse af vore gamle Familiedokumenter, at jeg uvilkaarlig traadte et Skridt frem, og da Brunton hørte dette og kiggede op, saa han mig staa midt i Døren. Han sprang op, hans Ansigt blev ganske bleggraat af Angest, og med det samme stak han det Papir, han først havde undersøgt, ind paa Brystet.

»Naa —« sagde jeg, »er det paa den Maade, De betaler os for den Tillid, vi have vist Dem! Vil De nu være saa god at forlade min Tjeneste i Morgen.

»Han bukkede, og jeg læste tydelig i hans Ansigt, hvor sønderknust han følte sig; men uden at sige et Ord luskede han forbi mig og ud af Værelset. Lyset stod endnu paa Bordet, og ved dets Skin undersøgte jeg det Papir, som Brunton havde taget fra Pulten. Til min Forbavselse var det slet ikke noget af Betydning, men kun en Afskrift af de Spørgsmaal og Svar, der forekomme i den mær-

kelige, gamle Ceremoni som vi kalde Musgrave-Ritualet. Det er som sagt en Ceremoni, der findes

i vor Familie, og som hver eneste Musgrave nu i flere Hundrede Aar har maattet gennemgaa, naar han er naaet Myndighedsalderen — en Sag, der kun har privat Interesse, og som maaske ligesom vore Vaaben og Deviser kan have lidt Betydning for Arkæologerne og Heraldikerne, men ellers er fuldstændig blottet for praktisk Nytte.«

»Nu — det Papir maa vi helst gemme til bagefter,« sagde jeg.

»Ja, hvis De virkelig tror, at det er nødvendigt at komme tilbage til det«, sagde han lidt nølende. »Men for at fortsætte min Historie, saa lukkede jeg atter Pulten i Laas med den Nøgle, Brunton havde ladet blive tilbage, og jeg vilde netop vende mig for at gaa, da jeg forbavsedes ved at se, at Kældermesteren var kommen tilbage og stod for mig.

»Mr. Musgrave, Sir!« udbrød han med en Røst, der var ganske hæs af Sindsbevægelse, »jeg kan ikke bære denne Vanære, Sir. Jeg har altid følt mig hævet over min Stilling, og denne Vanære vil dræbe mig. Mit Blod vil komme over Deres Hoved, Sir — det vil det, sandelig — hvis De driver mig til Fortvivlelse. Hvis De ikke kan beholde mig efter det, der er sket, da lad mig give Dem en Opsigelse, og giv mig for Guds Skyld en Maanedes Frist, som om det hele sker af min egen fri Vilje. Det kan jeg bære, Mr. Musgrave, men ikke at blive jaget ud lige for alle de Folks Øjne her, der kende mig saa godt.«

»De fortjener ikke, at der bliver taget noget Hensyn til Dem, Brunton,« svarede jeg, »for Deres Opførsel har været ligefrem infam. Imidlertid — da De har været saa længe i Familien, vil jeg ikke bringe offentlig Vanære over Dem. En Maaned er

imidlertid for længe, De maa rejse om en Uge, saa kan De give hvilken Grund for det, De kan finde paa.«

»Kun en Uge, Sir?« udbrød han med fortvivlet Røst — »aah, sig fjorten Dage — lad det være fjorten Dage!«

»En Uge,« gentog jeg, »og saa maa De endda sige, at De er bleven behandlet mere skaansomt, end De fortjener.«

Dermed luskede han af Sted med Ansigtet sunket helt ned paa Brystet som et Menneske, der er helt ude af sig selv, medens jeg slukkede Lyset og gik tilbage til mit Værelse.

— I de paafølgende to Dage var Brunton overmaade paapassende med Hensyn til sin Gerning. Jeg gjorde ingen Hentydninger til, hvad der var passeret, men ventede med nogen Nysgerrighed paa, hvorledes han vilde bære sig ad med at udsmykke sin Afskedigelse. Men den tredje Morgen lod han sig ikke se efter Frokosten, som han ellers plejede, for at modtage sine Instruktioner for Dagen. Da jeg forlod Spisestuen, mødte jeg tilfældigvis Rachel Howells, Stuepigen. Jeg har fortalt Dem, at hun for ganske nylig var kommen sig af en haard Sygdom, og hun saa endnu saa syg og elendig ud, at jeg bebrejdede hende, at hun gik oppe.

»De skulde rigtignok blive i Deres Seng,« sagde jeg. »Gaa hellere op og læg Dem med det samme, og paatag Dem ikke noget Arbejde, før De er bleven raskere.«

Hun saa paa mig med et saa sælsomt Udtryk, at jeg begyndte at tro, der endnu var noget galt med Hjernen.

»Jeg er stærk nok, Mr. Musgrave,« sagde hun.

»Ja, det er dog bedst at høre, hvad Doktoren,

siger,« svarede jeg. »De maa lade være at arbejde, og naar De nu gaar ned, saa sig til Mr. Brunton, at jeg ønsker at tale med ham.«

»Kældermesteren er forsvunden,« sagde hun.

»Forsvunden! Hvorhen?«

»Han er helt borte — ingen ved, hvor han er bleven af. Aah ja, han er borte! han er borte!« Dermed vaklede hun tilbage mod Væggen og udstødte Skrig og Latter mellem hinanden, medens jeg ganske rædselsslagen ved dette hysteriske Anfald styrtede hen til Klokken for at ringe efter Hjælp. Pigen blev derefter skrigende og hulkende ført til sit Værelse, medens jeg gjorde Forespørgsler angaaende Brunton.

Men der var ingen Tvivl om, at han var forsvunden. Han havde ikke været i sin Seng, og ingen af de andre Folk havde set ham, siden han den foregaaende Aften var gaaet op paa sit Værelse. Men det var rigtignok ikke let at forstaa, hvorledes han havde baaret sig ad med at forlade Huset, eftersom baade Vinduer og Døre havde været lukkede om Morgenens. Hans Klæder, hans Ur og selv hans Penge laa endnu oppe paa hans Værelse, kun den sorte Dragt, som han i Almindelighed bar, var der ikke. Ogsaa hans Tøfler vare borte, men hans Støvler vare blevne tilbage. Hvor kunde han da være gaaet hen om Natten, og hvad kunde der være bleven af ham?

Naturligvis gennemsøgte vi Huset fra Kælder til Tag, men der var intet Spor at opdage af ham. Som jeg alt har sagt, er det en sand Labyrint af et gammelt Hus, især den oprindelige Fløj, der altid er saa godt som ubeboet; dog ransagede vi hvert eneste Rum foroven og forneden, men uden at opdage det mindste Spor af den forsvundne.

Jeg kunde slet ikke tænke mig, at han var rejst bort og havde ladet alle sine Ting blive tilbage, og dog — hvor kunde han være bleven af? Jeg tilkaldte det stedlige Politi og lod dem foretage deres Undersøgelser, men det hjalp lige saa lidt. Der var falden Regn om Natten, og vi kiggede paa alle Plænerne og Gangene rundt om Huset, men forgæves.

Saaledes stod Sagerne, da en ny, uforklarlig Hændelse helt bortdrog vor Opmærksomhed fra det oprindelige Mysterium.

I to Dage havde Rachel Howells været saa daarlig — undertiden helt forvildet og undertiden ganske hysterisk, at vi maatte tilkalde en Sygeplejerske til at vaage over hende om Natten. Da denne Sygeplejerske den tredje Nat efter Bruntons Forsvinden saa, at hendes Patient endelig var falden i en rolig Søvn, tog hun sig selv en lille Lur i Lænestolen; men da hun vaagnede tidlig paa Morgenstunden, saa hun til sin Forfærdelse, at Sengen var tom, Vinduet aabnet og Patienten sporløst forsvunden.

Jeg blev straks vækket, og ledsaget af de to Tjenere begav jeg mig straks ud for at søge efter den bortløbne Pige. Det var ikke vanskeligt at se, i hvilken Retning hun var forsvunden; thi fra Gangen under Vinduet kunde vi let følge hendes Fodspor tværs over Plænen til Bredden af Dammen, hvor de forsvandt tæt ved den Grusgang, der førte ud af Parken. Dammen er paa dette Sted 8 Fod dyb, og De kan let tænke Dem til vore Følelser, da vi saa, at den stakkels, forrykte Piges Spor endte ved Bredden af den.

Naturligvis fik vi straks nogle Dræg ud og begyndte at trække dem gennem Dammen for at

finde hendes Lig; men der var intet saadant at finde. Derimod bragtes en Genstand af en hel anden Slags for Lyset. Det var en Lærredpose, der indeholdt en Mængde gammelrustet og misfarvet Metal samt forskellige, mørkfarvede Stene eller Glasstykker. Dette mærkelige Fund var alt, hvad vi kunde faa ud af Dammen, og skønt vi den næste Dag, det vil sige i Gaar, igen begyndte vore Undersøgelser, staa dog baade Rachel Howells og Richard Bruntons Skæbne endnu lige uopklaret. Grevskabets Politi ved hverken ud eller ind, og derfor er jeg nu kommen til Dem for at bede Dem hjælpe os.

Naar De ikke kan opklare Sagen, er der vist ingen, som kan.«

— »De maa kunne tænke Dem, Watson, med hvilken Spænding jeg lyttede til denne mærkværdige Række af Begivenheder, og med hvilken Iver jeg søgte at kæde dem sammen og opdage en eller anden Traad, der kunde slynge sig igennem dem alle.

Kældermesteren var forsvunden. Pigen var forsvunden. Pigen havde elsket Kældermesteren, men havde siden efter faaet Grund til at hade ham. Hun var af walesk Afstamning, lidenskabelig og hidsig. Hun havde været skrækkelig ophidset umiddelbart efter hans Forsvinden. Hun havde kastet en Pose ud i Dammen — en Pose, der indeholdt forskellige, mærkelige Genstande. Dette var alt sammen Omstændigheder, der maatte tages i Betragtning, og dog var der ingen af dem, der berørte Sagens Kærne. Hvor var Begyndelsespunktet til denne Begivenhedsrække? Det var dette, det gjaldt om at finde.«

»Jeg maa se det Papir, Musgrave,« sagde jeg, »som denne Kældermester gjorde sig den Ulejlighed

at raadføre sig med, og som han betragtede som saa vigtigt, at han vovede sin Plads for at komme til at se det.«

»Det er egentlig noget gyseligt Vrøvl, dette vort Ritual,« sagde han; »men det kan jo rigtignok beræbe sig paa sin Ælde. Her har jeg for Resten en Afskrift af Spørgsmaalene og Svarene, hvis De vil gøre Dem den Ulejlighed at løbe dem igennem.«

Dermed rakte han mig det selvsamme Papir, som jeg har her, Watson, og her ser De altsaa den løjerlige Katekisation, som hver Musgrave maatte underkaste sig, naar han naaede Myndighedsalderen. Nu skal jeg læse Spørgsmaalene og Svarene for Dem, som de staa her.

»Hvis var den?«

»Hans, som er gaaet.«

»Hvem skal have den?«

»Han, der vil komme.«

»Hvor var Solen?«

»Over Egen.«

»Hvor var Skyggen?«

»Under Ælmen.«

»Hvorledes kan den findes?«

»Nord med ti og med ti; Øst med fem og med fem; Syd med to og med to; Vest med en og med en, og saa under.«

»Hvad skulle vi give for den?«

»Alt hvad der er vort.«

»Hvorfor skulle vi give det?«

»Fordi den er betroet os.«

»Originalen bærer ingen Dato, men Stavemaaden tyder paa, at den er fra det syttende Aarhundrede,« bemærkede Musgrave. »Men jeg er rigtignok bange for, at det kun kan være til liden Hjælp ved Løsningen af Gaaden.«

»Det giver os i det mindste,« sagde jeg, »et andet Mystorium, og det et, der er mere interessant end det første. Det er ikke umuligt, at Løsningen af det ene tillige vil bringe Løsning af det andet. De maa undskylde mig, Musgrave, naar jeg siger, at det ser ud til, at Kældermesteren har været en meget snild Fyr, og at han har haft et skarpere Blik end ti af hans Herres Slægtled.«

»Jeg forstaar Dem ikke rigtig,« sagde Musgrave. »Mig forekommer det, at Papiret her slet ikke har nogen som helst praktisk Betydning.«

»Mig forekommer det nu at være af den største Betydning, og jeg antager, at Brunton har haft det samme Syn paa det. Han har rimeligvis set det før den Nat, da De overraskede ham i Biblioteket.«

»Det er meget muligt; vi gjorde os ingen Umage for at skjule det.«

»Han har rimeligvis kun ønsket, antager jeg, ved denne sidste Lejlighed at opfriske sin Hukommelse. Saa vidt, jeg har forstaaet, havde han en Slags Kort eller Grundplan, som han sammenlignede med Manuskriptet, og som han stak i Lommen, da han fik Dem at se?«

»Ja, det er fuldstændig rigtigt. Men hvad kunde han have at gøre med den omtalte gamle Ceremoni, som kun angaar os, og hvad betyder dette usammenhængende Vrøvl?«

»Jeg tror ikke, det vil volde store Vanskeligheder at komme paa det rene med det,« sagde jeg. »Med Deres Tilladelse ville vi nu tage med det første Tog ned til Sussex og saa se at trænge lidt dybere ind i Sagen paa selve Stedet.«

— »Endnu samme Eftermiddag ankom vi til Hurlstone. Maaske har De set Afbildninger og læst Beskrivelser af denne berømte, gamle Bygning, og

derfor vil jeg indskrænke min Beretning om den til at sige, at den er opført i Form af et L, saaledes at den længste Fløj er den nyere Del, og den korte er den ældste Kærne, af hvilket det øvrige har udviklet sig. Over den lave, rundbuede Indgangsdør midt paa den gamle Fløj er indhugget Aarstallet 1607, men alle Arkæologer ere enige om, at saa vel Mur- og Træværket er meget ældre, end dette angiver. De vældige, tykke Mure og smaa bitte Vinduer i denne Del havde i det forrige Aarhundrede drevet Beboerne til at bygge den ny Fløj, og nu blev den gamle kun benyttet som Forraads- hus og til Kælder, naar den i det hele taget benyttedes. En prægtig Park med smukke, gamle Træer omgav Slottet, og Dammen, som min Ven havde omtalt, laa tæt ved Alleen, der førte op til Bygningerne.

Jeg var allerede fast overtydet om, Watson, at her ikke var tre særskilte Mysterier, men kun eet, og at jeg, hvis jeg kunde læse Musgrave-Ritualet rigtig, vilde have den Nøgle, som kunde lede mig til Sandheden med Hensyn til Kældermesteren og Stuepigen. Paa dette var det derfor, jeg rettede hele min Opmærksomhed.

Hvorfor vilde denne Tjener vel være saa ivrig efter at tyde denne gamle Formular? Øjensynlig fordi han saa noget i den, som var undgaaet alle de mange Generationer af Godsejere, og som han mente at kunne drage en eller anden betydelig Fordel af. Men hvad var det, og hvorledes havde det beredt ham hans Skæbne?

Saa snart jeg havde læst Ritualet, var det mig fuldstændig klart, at de deri omtalte Maal maatte hentyde til et eller andet Sted, hvortil ogsaa Resten af Dokumentet refereredes, og at vi, naar vi kunde

finde dette Sted, vilde være godt paa Vej til at fåa Rede paa, hvad det var for en Hemmelighed, de gamle Musgraver havde anset det for nødvendigt at indbalsamere paa saa mærkelig en Maade. Der var givet os to Punkter at gaa ud fra, nemlig en Eg og en Elm, og hvad den første angaar, da kunde der ikke være nogen Tvivl om, hvilken der mentes. Lige foran Huset paa venstre Side af Vejen, stod der en Patriark blandt Ege, et af de prægtigste Træer, jeg nogen Sinde har set.

»Den stod vel sagtens allerede der, da Deres Ritual blev nedskrevet?« sagde jeg, da vi kørte forbi den.

»Ja, den har sikkert allerede staaet der, da Normannerne erobrede England 1066,« svarede han.
»Den har en Omkreds af over 23 Fod.«

Her var altsaa et af Hovedpunkterne sikret.

»Har De nogen gamle Ælme?« spurgte jeg.

»Ja, der stod i sin Tid en meget gammel hist ovre, men den blev for en halv Sned Aar siden ramt af Lynilden, og saa ryddede vi Stubben væk.«

»Men De kan vel nok endnu se, hvor den har staaet?«

»Ja.«

»Og der er ingen andre Ælme?

»Nej, ingen gamle; men gamle Bøge er der nok af.«

»Jeg vilde gerne se, hvor den har staaet.«

Vi vare kørte til Slottet i en Jagtvogn, og min Klient førte mig straks, endnu før vi havde betraadt hans Bolig, hen til det Sted paa Plænen, hvor Ælmen havde staaet. Det var omtrent midtvejs mellem Egen og Huset. Det lod til, at det gik godt fremad med mine Undersøgelser.

»Det er vel umuligt at finde ud af, hvor høj Ælmen var?« spurgte jeg.

»Nej, det kan jeg straks sige Dem. Den var 64 Fod.«

»Hvorledes kan De vide det saa nøjagtigt?« spurgte jeg overrasket.

»Jo, naar min gamle Huslærer gav mig Op-gaver i Trigonometri, saa gik de altid ud paa at finde ud af, hvor høje forskellige Genstande vare, og paa den Maade kom jeg efterhaanden til at bestemme Højden af alle Træer og Bygninger her omkring Slottet.«

»Dette var et ganske uventet Held, alle de Ting, jeg trængte til, kom meget hurtigere og villigere, end jeg havde turdet haabe.

»Sig mig nu,« spurgte jeg, »har Deres Kældermester aldrig stillet Dem et lignende Spørgsmaal?«

Reginald Musgrave saa meget forbavset paa mig. »Jo, nu, da De minder mig om det,« sagde han, »saa husker jeg godt, at Brunton for nogle Maaneder siden spurgte mig om Træets Højde. Han sagde, at han var kommen op at trættes med Rideknægten om det.«

Dette var en fortræffelig Underretning, Watson, for den viste mig, at jeg var paa det rigtige Spor. Jeg saa op mod Solen. Den stod allerede lavt paa Himlen, og jeg beregnede, at den om mindre end en Time vilde staa omtrent i Højde med den gamle Egs øverste Grene. En af de Betingelser, der stod omtalt i det gamle Ritual, vilde da være opfyldt. Naar der taltes om Ælmens Skygge, maatte dermed naturligvis menes den yderste Ende af Skyggen, ellers maatte Stammen være bleven valgt som Vejleder. Jeg maatte altsaa nu se at udfinde, hvor

den yderste Ende af Skyggen vilde falde, naar Solen netop var klar af Egen.«

»Det maa have været meget vanskeligt, Holmes, naar Ælmen ikke længere var der.«

»Naa, ja, men jeg vidste da saa meget, at naar Brunton kunde gøre det, saa kunde jeg ogsaa. Desuden --- nogen større Vanskelighed voldte det da heller ikke. Jeg gik med Musgrave ind i hans Studereværelse og snittede mig den Pind, som De her ser, til hvilken jeg bandt denne lange Snor med en Knude for hver Fod. Derpaa tog jeg to Led af en Fiskestang, som tilsammen vare akkurat 6 Fod lange, og gik saa med min Klient tilbage til det Sted, hvor Ælmen havde staaet. Solen var nu netop ved at strejfe Toppen af Egen. Jeg satte Fiskestangen lodret ned i Jorden, afmærkede den Skygge, den kastede, maalte den og fandt, at den var 9 Fod lang.

Naturligvis var Beregningen nu meget simpel. Naar en Stang paa 6 Fods Længde kastede en Skygge paa 9 Fod, saa vilde et Træ paa 64 Fod kaste en 96 Fods Skygge, og Retningen af den ene vilde naturligvis ogsaa være Retningen af den anden. Jeg udmaalte nu Afstanden og kom paa den Maade omtrent hen til Husets Væg, og jeg stak en Pind i Jorden paa det Sted, jeg kom til. De kan nok tænke Dem, hvor glad jeg blev, Watson, da jeg omtrent 2 Tommer fra min Pind saa en lille, kegleformet Fordybning i Jorden. Jeg kunde forstaa, at det var et Mærke fra Bruntons Maalinger, og det var jo Bevis paa, at jeg endnu var i det rigtige Spor.

Fra dette Udgangspunkt begyndte jeg nu at skridte af, efter at jeg forinden ved Hjælp af mit Lommekompas havde taget de fire Verdenshjørner.

Ti Skridt med hver Fod førte mig parallelt med Husets Væg, og Endepunktet afmærkede jeg nu atter med en Pind. Derefter afskridtede jeg paa samme Maade fem mod Øst og to mod Syd. Dette bragte mig lige hen til den gamle Indgangsdørs Tærskel. To Skridt til Vest vilde føre mig to Skridt ned ad den gamle, flisebelagte Korridor, og det var jo saaledes, at Ritualet vilde have det.

Aldrig har jeg følt en saa knugende, iskold Skuffelse, Watson. I Øjeblikket forekom det mig, at der maatte være en eller anden grov Fejltagelse i mine Beregninger. Den nedgaaende Sols Straaler faldt netop lige ind paa Korridorens Gulv, og jeg kunde se, at de gamle, slidte Fliser, med hvilket der var belagt, vare fast sammenføjede og ikke havde været flyttede i mange Aar. Brunton havde sikkert ikke været i Virksomhed her. Jeg bankede i Gulvet, men der hørtes den samme Lyd overalt, og der var slet ikke Spor af Revne eller Spalte. Men Musgrave, der havde begyndt at forstaa, hvor jeg vilde hen med alle mine Maalinger, og som efterhaanden var bleven lige saa ivrig som jeg, tog nu sit Manuskript frem for at standse mig i mine Beregninger.

»Og under!« udbrød han. »De har glemt dette »og under«!«

Jeg havde troet, at det betød, vi skulde grave; men nu saa jeg naturligvis straks, at jeg havde taget fejl. »Der er altsaa en Kælder herunder?« udbrød jeg.

»Ja, og den er lige saa gammel som Huset. Vi skulle ned her ad denne Dør.«

Vi gik ned ad en snæver Vindeltrappe, og min Ledsager rev en Svovlstik og tændte en stor Lygte, som stod paa en Tønde i en Krog. Saa snart vi

fik tændt Lys, blev det os klart, at vi nu endelig vare komne til det rigtige Sted, samt at vi ikke vare de eneste, der for nylig havde besøgt det.

Kælderen havde været benyttet til Brændsel; men Brændestykkerne, der øjensynlig havde ligget over hele Gulvet, vare nu stablede til Side, saa at der var bleven en tom Plads paa Midten. Paa dette Sted laa en meget stor og svær Flise med en rusten Jærnring i Midten, og til denne var der bundet en Livrem.

»Naada!« udbrød min Klient, »det er Bruntons Livrem; jeg kan huske, jeg har set, at han har gaaet med den, og jeg veed ogsaa, at det er Rachel Howells, der har broderet den til ham. Hvad har den Slyngel vel haft at gøre her?«

Paa min Anmodning blev der nu tilkaldt et Par af Grevskabets Politibetjente, for at de kunde være til Stede under de følgende Undersøgelser, og derpaa forsøgte jeg at løfte Flisen op ved at trække i Ringen. Men jeg kunde kun rokke den lidt, og det var først, da en af Politibetjentene ogsaa tog fat, at det lykkedes os at faa den løftet op og lagt til den ene Side. Et sort Hul gabede nu neden under os. Vi kastede alle nysgerrige Blikke derved, medens Musgrave knælede ved Siden af det og holdt Lygten ned.

Nu saa vi, at det var et lille Kammer, omtrent 7 Fod dybt og 4 Fod langt og bredt. Ved den ene Side af det stod en svær, malmbeslaaet Trækiste, hvis Laag var slaaet tilbage, og i hvis Nøglehul der sad en underlig, meget gammeldags Nøgle. Kisten var bedækket af et tykt Lag Støv og Fugtighed, og Orme vare trængte igennem Træet, saa at der groede tyk Svamp inden i den. Forskellige

runde Metalskiver — gamle Mønter øjensynlig — af samme Slags som de tre, jeg har her, laa spredte paa Bunden af Kisten, men ellers indeholdt den intet.

Imidlertid skænkede vi dengang slet ikke den gamle Kiste nogen Opmærksomhed; thi vore Øjne vare fastnaglede til det, der laa ved Siden af den. Det var en Mandsskikkelse, klædt i en sort Dragt, han laa sunket ned paa Knæerne med Hovedet hvilende paa Kanten af Kisten og begge Arme spredte ud til hver Side af den. Denne Stilling havde drevet Blodet op i hans Hoved, og ingen vilde have kunnet genkende det fortrukne, blaablege Ansigt; men da vi havde trukket Liget op, kunde min Klient paa dets Højde, Dragt og Haar dog straks se, at det virkelig var den forsvundne Kældermester. Han havde været død i nogle Dage, men der var intet Saar eller nogen Kvæstelse at se paa hans Krop, som kunde give nogen Forklaring af, hvorledes han havde fundet denne skrækkelige Død, og da hans Lig var blevet ført op af Kælderen, stode vi atter over for et Problem, der var næsten lige saa uforklarligt, som det vi fra Begyndelsen skulde løse.

Jeg bekender, Watson, at jeg endnu, saa vidt vi vare komne, havde følt mig meget skuffet i mine Resultater. Jeg havde gjort Regning paa at løse Spørgsmaalet, saa snart jeg havde fundet Stedet, der var hentydet til, i Ritualet. Men nu var jeg der og var øjensynlig dog lige saa langt fra som nogen Sinde før at vide Besked om, hvad det var, Familien med saa stor Forsigtighed havde gemt. Ganske vist havde jeg faaet kastet Lys over Bruntons Skæbne, men nu stod det tilbage at opdage, hvorledes denne Skæbne havde ramt ham, og hvilken Rolle den forsvundne Pige havde spillet i den tilendebragte Tragedie. Jeg satte mig ned paa et Anker henne i et Hjørne af Kælderen og gennemtænkte omhyggelig hele Sagen.

De kender jo min Metode i slige Tilfælde, Watson, jeg sætter mig selv i vedkommendes Sted, og efter først at have loddet hans Intelligens søger jeg at forestille mig, hvorledes jeg selv under de foreliggende Omstændigheder vilde have baaret mig ad. I dette Tilfælde blev Sagen nu en Del simplificeret derved, at Bruntons Intelligens var af første Sort, saa at det blev unødvendigt at give noget Spillerum til den personlige Ækvation, som Astronomerne vilde kalde det. Han vidste, at der var skjult noget værdifuldt, han havde opdaget Stedet; han fandt, at Stenen, der bedækkede det, var for tung for een Mand. Hvad vilde han da gøre for at faa Hjælp? Han kunde ikke faa denne fra nogen udefra, selv om han der havde nogen, han kunde stole paa, uden at lukke Døren op og i det hele løbe stor Fare for at blive opdaget. Det var følgelig meget bedre, om han kunde faa sin Hjælp inde i selve Huset. Men hvem skulde han faa til det? Denne Pige havde været ham hengiven. Det falder altid vanskeligt for en Mand at tro, at han for bestandig har mistet en Kvindes Kærlighed, hvor slet han saa end har behandlet hende. Det var da naturligt, at han ved nogle Opmærksomheder vilde søge at gøre det godt igen med Pigen Howells og derefter overtale hende til at hjælpe sig. Begge to vilde de derefter om Natten begive sig ned i Kælderen, og ved forenede Kræfter vilde de der løfte Stenen. Saa langt kunde jeg følge deres Foretagende lige saa tydeligt, som jeg havde set dem med mine egne Øjne.

Men det maatte have været et meget besværligt Stykke Arbejde for dem; thi den ene var jo kun en Kvinde, og en meget haandfast Politibetjent og jeg havde fundet det alt andet end let. Hvad

vilde de da gøre for at lette Arbejdet? Rimeligvis det, som jeg selv vilde have gjort. Jeg stod op og undersøgte omhyggelig de Stykker Brænde, der laa spredte omkring paa Gulvet. Jeg traf da ogsaa meget snart paa det, jeg ventede. Et Stykke, der var omtrent 1 Alen langt, havde i den ene Ende en Fordybning, medens flere andre vare trykkede paa Siderne, som om der havde hvilet en meget tung Vægt paa dem. Det var tydeligt, at de to efterhaanden, som de havde halet Flisen op, havde anbragt Træstykker i Aabningen, indtil de til sidst da Aabningen var stor nok til, at et Menneske kunde kravle igennem den, havde anbragt et Stykke Træ paa Længden, og dette havde meget naturligt faaet en Fordybning i den nederste Ende, eftersom det ved Flisens Vægt var bleven trykket ned mod Kanten af den anden Flise. For saa vidt var jeg altsaa endnu paa sikker Grund.

»Men hvorledes skulde jeg nu videre rekonstruere dette natlige Drama? Det var tydeligt, at kun een kunde komme igennem Aabningen, og det var lige saa tydeligt, at denne ene var Brunton. Pigen maatte da have ventet ovenfor. Brunton havde saa lukket Kisten op, havde rakt Indholdet op, rimeligvis — thi intet af det var jo at finde — og saa — og saa — ja, hvad var der saa sket?

Hævnens Glød, der ulmede i hin lidenskabelige, keltiske Kvindes Sjæl, var vel saa blusset op i vild Flamme, da hun saa, at den Mand, der havde handlet saa slet imod hende — ja, maaske langt slettere, end vi kendte noget til, var overgivet i hendes Vold. Eller var det maaske et rent Tilfælde, at Brændestykket var væltet, og Stenen var falden til og havde indespærret Brunton i, hvad *der* skulde

blive hans Grav? Havde hun maaske alene gjort sig skyldig i Tavshed angaaende hans Skæbne. Eller havde maaske et pludseligt Slag af hendes Hånd slynget det støttende Brændestykke bort, saa at Stenen bragende var falden tilbage paa sin Plads. Hvorledes det nu end var gaaet, saa syntes jeg dog at kunne se Kvindeskikkelsen knugende Skatten til sig og farende vildt op ad Trappen, medens maaske de dæmpede Skrig nedenfra eller den levende begravedes vanvittige Hamren paa Fli-sen lød i hendes Ører.

Her var den Hemmelighed, som havde bleget hendes Kinder, rystet hendes Nerver og fremkaldt hendes hysteriske Latter den følgende Morgen.

Men hvad havde der været i Kisten? Og hvor havde hun gjort af det? Naturligvis maatte det være det gamle Metal og de Stene, som min Klient havde trukket op af Dammen. Hun maatte ved første givne Lejlighed have kastet det derud i den for at udslette Sporene af sin Forbrydelse.

I over tyve Minutter havde jeg siddet ubevægelig og grundet over Sagen, medens Musgrave endnu stod med et meget blegt Ansigt og svingede Lyg-ten frem og tilbage og kiggede ned i Hullet.

»Det er Mønter fra Karl den Førstes Tid,« sagde han og holdt de faa frem, der vare blevne tilbage i Kisten. De ser, at det var meget rigtigt, at vi henvførte Ritualet til den Tid.«

»Vi maa finde noget mere af Karl den Førstes Ejendele,« udbrød jeg, idet den sandsynlige Mening af Ritualets 6 første Spørgsmaal pludselig gik op for mig. Maa jeg se Indholdet af den Pose, de fiskede op af Dammen?«

Vi gik nu op i hans Studereværelse, og han lagde Genstandene frem for mig. Da jeg saa dem,

kunde jeg godt forstaa, at han ansaa dem for at være af liden Betydning; thi Metallet var næsten sort, og Stenene glansløse og mørke. Jeg gned imidlertid en af dem paa mit Ærme, og nu funkede den som en Stjerne i min hule Haand. Metallet havde Form som en Dobbelttring, men den var bleven bøjet og vredet, saa den havde mistet sin oprindelige Form.

»De maa huske paa,« sagde jeg, at det kongelige Parti endnu holdt Hovedet højt her i Landet efter Kongens Død, og at de, da de fleste af dem til sidst flygtede, rimeligvis efterlod mange af deres Kostbarheder i den Tro, at der snart vilde komme bedre Tider, saa at de kunde vende tilbage og grave dem op.«

»Min Stamfader, Sir Raiph Musgrave, var en af de mest fremtrædende Kavallerer og Karl den Andens højre Haand under dennes Udlændighed,« sagde min Ven.

»Ah, saa!« svarede jeg. »Nu vel, jeg antager, at dette vil give os det sidste Led, som vi mangle. Jeg maa da ønske Dem til Lykke med at være kommen i Besiddelse af en Relikvie, der er af stor, reel Værdi, men dog af endnu større Betydning som historisk Mærkværdighed.«

»Hvad er det da?« spurgte han meget forbavset.

»Det er intet mindre end Englands Konges ældgamle Krone,« sagde jeg.

»Kronen!«

»Ja, akkurat. Husk paa, hvad Ritualet siger. Hvorledes tydes det: »Hvis var den? Hans, som er gaaet.« Dette var efter Karl den Førstes Henrettelse. Og derefter: »Hvem skal have den?« »Han,

der vil komme.« Det var Karl den Anden, hvis Tilbagekomst allerede var forudset. Jeg tror ikke, der kan være nogen Tvivl om, at dette skrammede og uformelige Diadem fordum har omkranset de kongelige Stuarters Tinding.«

»Ja, men hvorledes er den kommen ud i Dammen?«

»Ja, se det er et Spørgsmaal, som det vil koste nogen Tid at faa besvaret,« og dermed gav jeg ham i korte Træk hele den lange Række af Formodninger og Beviser, som jeg havde sammensmedet. Det var bleven Tusmørke, og Maanen skinnede klart paa Himlen, før jeg var bleven færdig hermed.

Men hvorledes er det da gaaet til, at Karl den Anden ikke fik sin Krone, da han vendte tilbage?« spurgte Musgrave, idet han skød Relikvien tilbage i Lærredsposen.

»Ja, se der lægger De Fingeren paa det ene Punkt, der rimeligvis aldrig vil blive opklaret. Det er rimeligst at antage, at den Musgrave, der kendte Hemmeligheden, er død i Mellemtiden og ved en Uagtsomhed har efterladt denne Vejledning til sin Søn uden at forklare Meningen af den. Fra den Tid til nu er den altsaa bleven overleveret fra Fader til Søn, indtil den til sidst kom i Kløerne paa en Mand, der fik den fraranet sin Hemmelighed, men mistede Livet ved at benytte sig af dette.«

— »Se saaledes er Beretningen om Musgrave-Ritualet, Watson. De have endnu Kronen dernede i Hurlstone — skønt de rigtignok fik en hel Del retslige Fortrædeligheder og maatte betale en betydelig Sum Penge for at faa Lov til at beholde den. Jeg er vis paa, at hvis De vil benytte Dem

af mit Navn, saa ville de med stor Fornøjelse vise Dem den.«

Om Pigen Rachel Howells hørte man aldrig senere noget, og det sandsynligste er vel, at hun er rejst bort fra England og har begivet sig til et fremmed Land for der at skjule sig selv og Mindet om sin Forbrydelse.

DOBBELTGÆNGEREN

Kort efter mit Giftermaal havde jeg købt mig en Lægepraksis i Paddington Kvarteret. Den gamle Mr. Farquhar, af hvem jeg købte den, havde i sin Tid haft udmærket at bestille, men hans Alder og nu stadig tiltagende St. Veitsdans havde efterhaanden udtyndet hans Praksis. Ganske naturlig gaa Folk ud fra, at den, der skal hele andre, maa selv være hel, og derfor se de med Mistro paa den Mands Evner, hvis Sygdom ikke kan kureres med hans egne Piller og Plastre. Saaledes gik det til, at min Forgængers Praksis aftog, alt som hans Sygdom tiltog, indtil den, paa den Tid, da jeg købte den af ham, var gaaet ned fra tolv Hundrede til lidt over tre Hundrede om Aaret.

Imidlertid nærede jeg Tillid til min Ungdom og var overbevist om, at Forretningen om nogle faa Aar nok skulde blive lige saa blomstrende som før.

I det første Fjerdingaar, efter at jeg havde overtaget denne Praksis, var jeg meget optaget og saa kun lidt til min Ven Sherlock Holmes, thi jeg havde alt for travlt til at besøge Baker Street, og han gik selv meget sjælden ud, undtagen naar det gjaldt Forretninger. Derfor blev jeg meget forbavset,

da jeg en Junimorgen, mens jeg efter Frokosten sad og læste i British Medical Journal, hørte — først en stærk Ringen paa Klokken, og derefter min gamle Husfælles noget høje og temmelig skarpe Stemme.

»Ah, min kære Watson,« udbrød han, idet han med lange Skridt spankede ind i Værelset, »det glæder mig særdeles at se Dem. Jeg haaber, at Mrs. Watson helt har forvundet alle Følgerne af de nervepirrende Optrin, som De har fortalt i »De fires Tegn?«

»Jo, Tak, vi befinde os meget godt begge to,« sagde jeg og trykkede hjertelig hans Haand.

»Og jeg haaber tillige,« fortsatte han, idet han satte sig i Gyngestolen, »at Deres Praksis ikke fuldstændig har opslugt den Interesse, De plejede at nære for vore smaa Opdager-Problemer.«

»Nej — tværtimod,« svarede jeg, »det er ikke længere siden end i Aftes, at jeg satte mig hen og gennemsaa mine gamle Optegnelser og klassificerede nogle af vore tidligere Resultater.«

»Jeg tænker da ikke, at De betragter Deres Samling for sluttet?«

»Nej, slet ikke. Jeg har ikke noget højere Ønske end at opleve flere af den Slags Eventyr.«

»I Dag for Eksempel?«

»Ja, endnu i Dag, hvis De synes det.«

»Og det er saa langt borte som i Birmingham?«

»Ja, gerne, hvis De ønsker det.«

»Og Deres Praksis?«

»Jeg besørger min Nabolæges, naar han tager ud, og han er altid parat til at afbetale sin Gæld.«

»Godt! Det er brilliant!« sagde Holmes, idet han lænede sig tilbage i Stolen og saa skarpt op

paa mig under de halvt lukkede Øjelaag. »Jeg ser at De har befundet Dem mindre vel fornylig. Disse Sommerforkølelser ere meget drilagtige.«

»Ja, jeg maatte ganske vist holde mig hjemme flere Dage i forrige Uge paa Grund af en slem Forkølelse. Men jeg troede rigtignok, at jeg havde faaet Bugt med ethvert Spor af den.«

»Ja, det har De ogsaa. De ser meget rask ud nu.«

»Hvorledes ved De da, at jeg har været syg?«

»Kære Ven, De kender jo min Metode.«

»De har altsaa sluttet Dem til det?«

»Ja, vist saa.«

»Og hvorfra?«

»Fra Deres Tøfler!«

Jeg skottede ned til de nye Patentlæders, som jeg havde paa. »Hvor i Alverden —?« begyndte jeg; men Holmes besvarede mit Spørgsmaal, før det blev fremsat.

»Deres Tøfler ere nye,« sagde han. »De kan ikke have haft dem længere end i nogle faa Uger. Men de Saaler, som De for Øjeblikket vender ud imod mig, ere let svedne. Lige straks troede jeg, at de maaske vare blevne lidt vaade og derefter havde været satte hen til Ilden for at tørres; men saa lagde jeg Mærke til, at der tæt ved Indersiden endnu sidder en lille, rund Seddel med Skomagerens Hieroglyffer paa, og den vilde naturligvis være gaaet af, hvis Skoene havde været vaade. Saa sluttede jeg, at De i den sidste Tid havde siddet med Fødderne strakte hen imod Ilden, hvad en Mand næppe vilde give sig af med selv i saa vaad en Juni som denne, naar han var fuldstændig rask.«

Som alle Holmes's Slutninger, forekom denne mig saa uendelig simpel, naar den først var bleven

fremsat. Han læste disse Tanker i mit Ansigt, og hans Smil fik et Anstrøg af Bitterhed.

»Jeg er næsten bange for, at jeg skader mig selv ved alle disse Forklaringer,« sagde han. »Slutninger uden Grunde, Resultater uden Forklaringer vilde virke langt mere imponerende. Men De er altsaa parat til at følge med til Birmingham.«

»Ja, med Fornøjelse. Hvad er det ellers for en Sag?«

»De skal faa den at høre i Toget. Min Klient holder udenfor i en Droske. Kan De følge med straks?«

»Ja, øjeblikkelig.« »Jeg skrev et Par Ord til min Nabolæge, løb ovenpaa for at sige til min Hustru, at jeg tog af Sted, og stødte saa til Holmes uden for paa Trappen.

»Deres Nabo der er ogsaa Læge?« sagde han og nikkede hen mod Dørpladen.

»Ja, han har købt sig en Praksis, ligesom jeg gjorde.«

»En gammel?«

»Ja, lige saa gammel som min. Begge have været her, lige saa længe Huset har været bygget.«

»Naa, saa har De været saa heldig at faa fat i den bedste.«

»Ja, det tror jeg ogsaa. Men hvoraf ved De for Resten det?«

»Af Trappetrinnene, min Ven. Deres ere slidte tre Tommer dybere ned end hans.«

Vi vare nu komne ud paa Gaden, og der holdt en Droske med en yngre Herre paa Forsædet.

»Denne Herre er min Klient,« sagde Holmes, »maa jeg præsentere de to Herrer for hinanden: Mr. Dr. Watson — Mr. Hall Pycroft. Naa Kusk, lad os saa

komme af Sted i en Fart, for der er ikke lang Tid, før Toget gaar.«

Herren, som jeg havde sat mig lige overfor, var en velbygget, ung Mand med en frisk Ansigtssfarve og et frejdigt ærligt Ansigt med et lille stridt, gult Overskæg. Han bar en skinnende ny Cylinder og en pæn, mørk Dragt, der gav ham Udseende af at være det, han ogsaa var — en rask, ung Londoner, der arbejdede godt om Hverdage og delte sine Fridage ligelig mellem Sport og Forlystelse. Hans runde, rødmussede Ansigt saa ud, som om det var skabt til at straa af Munterhed; men for Øjeblikket vare hans Mundvige trukne indad, saa at Ansigtet fik et Udtryk af halv-komisk Bedrøvelse. Imidlertid fik jeg ikke, før vi alle tre vare stuvede ind i en første Klasses Kupé og befandt os paa Vej til Birmingham, Lejlighed til at faa at vide, hvad det var for Bekymringer, der havde ført ham til Sherlock Holmes.

»Nu have vi en Tur for os paa halvfjerdsindstyve Minutter uden noget Ophold,« bemærkede Holmes, »vil De nu ikke, Mr. Hall Pycroft, være saa god at fortælle min Ven Deres meget interessante Oplevelser paa samme Maade, som De har fortalt mig dem, eller om muligt lidt mere udførligt. Det vil være til Gavn for mig at høre Begivenhedsrækken en Gang til. Det er en Sag, Watson, der der maaske falder ud til noget meget interessant — maaske kan den ogsaa falde ud til slet ingenting; men i alt Fald frembyder den disse usædvanlige og spændende ydre Træk, som De lige saa vel som jeg holder saa meget af. Naa, Mr. Pycroft, nu kan De begynde, jeg skal ikke afbryde Dem mere.«

Vor unge Rejsefælle saa hen paa mig med Antydning af et polisk Blink i Øjet.

»Det ærgerligste ved Historien er,« sagde han, »at jeg ikke kan slippe fri for at fortælle, hvilket forbistret Dummerhoved jeg har været. Naturligvis kan det jo, som Deres Ven siger, falde ud til, at alt er i Orden, og at jeg har baaret mig rigtig ad, og jeg kan ikke se, at jeg kunde have handlet anderledes, end jeg har gjort; men har jeg mistet en god Plads og faaet Lamperøg i Bytte, saa maa jeg rigtignok tilstaa, at jeg har været saa dum som en Torsk. Jeg maa nu allerførst sige, at jeg er meget daarlig til at fremsætte en Historie; men Sagen er gaaet saaledes til, Dr. Watson:

»Jeg havde en god Plads som Kontorist hos Coxon Woodhouse i Drapers Gardins, men de maatte gaa fallit tidlig paa Foraaret paa Grund af det store Krach derovre i Venezuela, som De vist erindrer, og der stod jeg vel i det. Jeg havde været hos dem i fem Aar, og gamle Coxon gav mig ogsaa en aldeles glimrende anbefaling, efter at Butikken var lukket; men naturligvis stode vi nu der paa Gaden alle vi syv og tyve Kontorister og vidste ikke, hvad vi skulde gribe til. Jeg prøvede her, og jeg prøvede der, men der var jo en gyselig Bunke af andre unge Mennesker i samme Stilling som jeg selv, og derfor var det saa at sige umuligt at faa fat i noget.

Jeg havde faaet tre Pund om Ugen hos Coxons og havde ogsaa været saa forsynlig at lægge noget op, saa jeg havde godt og vel halvfjerdsindstyve Pund at staa imod med, men de kunde jo ikke vare evig, og jeg saa den Tid nærme sig med stærke Skridt, da jeg havde spist dem op. Til sidst vare de da ogsaa omtrent gaaede med, og jeg havde knap

saa mange tilbage, at jeg kunde overkomme at købe Papir, Konvolutter og Frimærker til de Avertissermenter, jeg sendte ind. Jeg havde slidt Saalerne ud af Støvlerne ved at rende op ad Kontortrappene, og lige meget hjalp det, jeg var dog ikke en Smule nærmere ved at faa en Plads, end jeg hidtil havde været.

Til sidst saa jeg i en Bekendtgørelse, at Vekselmæglerfirmaet Mawson & Williams i Lombard Street søgte en Kontorist. De har vel sagtens ikke megen Kendskab til Londons Vekselmæglerfirmaer og ved formodentlig ikke noget om dette Hus, men jeg kan sige Dem, at det hører til de solideste og rigeste i hele London. Bekendtgørelsen maatte kun besvares skriftlig. Jeg sendte da min anbefaling og min Ansøgning om Pladsen, dog rigtignok uden fjerneste Haab om at faa den. Men der kom straks Svar tilbage med den Besked, at hvis jeg vilde indfinde mig paa Firmaets Kontor den følgende Mandag, saa kunde jeg straks overtage mine Forretninger, forudsat, at min Person behagede Cheferne.

Der er jo ingen, som ved, hvordan saadanne Besættelser ske; nogle mene, at Bestyrerne stikke Haanden ned i Ansøgerbunken og tage en op paa Slump, ligesom man trækker et Nummer i Lotteriet. Hvorledes det nu end er gaaet til, saa saa det ud til, at mit Nummer var kommet ud med Gevinst, og jeg blev saa glad, at jeg gerne kunde have sprunget til Loftet. Og saa skulde jeg oven i Købet have et Pund mere i Løn om Ugen, og mit Arbejde var omtrent det samme som hos Coxons.

Men nu kommer jeg til det mærkværdigste ved hele Historien. Jeg havde opslaaet mit Kvarter i Hampstead — Potters Terrace 17 var min Adresse.

Der sad jeg nu oppe og røg min Pibe samme Aften, som jeg havde faaet Tilbud om Pladsen, da min Værtinde kom traskende op med et Kort, hvorpaa der stod trykt: »Arthur Pinner, Finansagent.« Jeg havde aldrig hørt eller set det Navn før, og jeg kunde ikke begribe, hvad han vilde mig; men naturligvis bad jeg hende om at vise ham ind. Naa — ind kom han saa — en middelstor, mørkhaaret, mørkøjet, sortskægget Herre, med en lille Smule mosaisk ved Næsen. Der var noget meget friskt og geskæftigt ved hans Væsen, og han talte meget hurtig, som en Mand, der ved, hvad Tiden er værd.«

»Mr. Hall Pycroft, antager jeg?« sagde han.

»Ja, Sir,« svarede jeg og skød en Stol hen til ham.

»For nylig engageret hos Coxon og Woodhouses?«

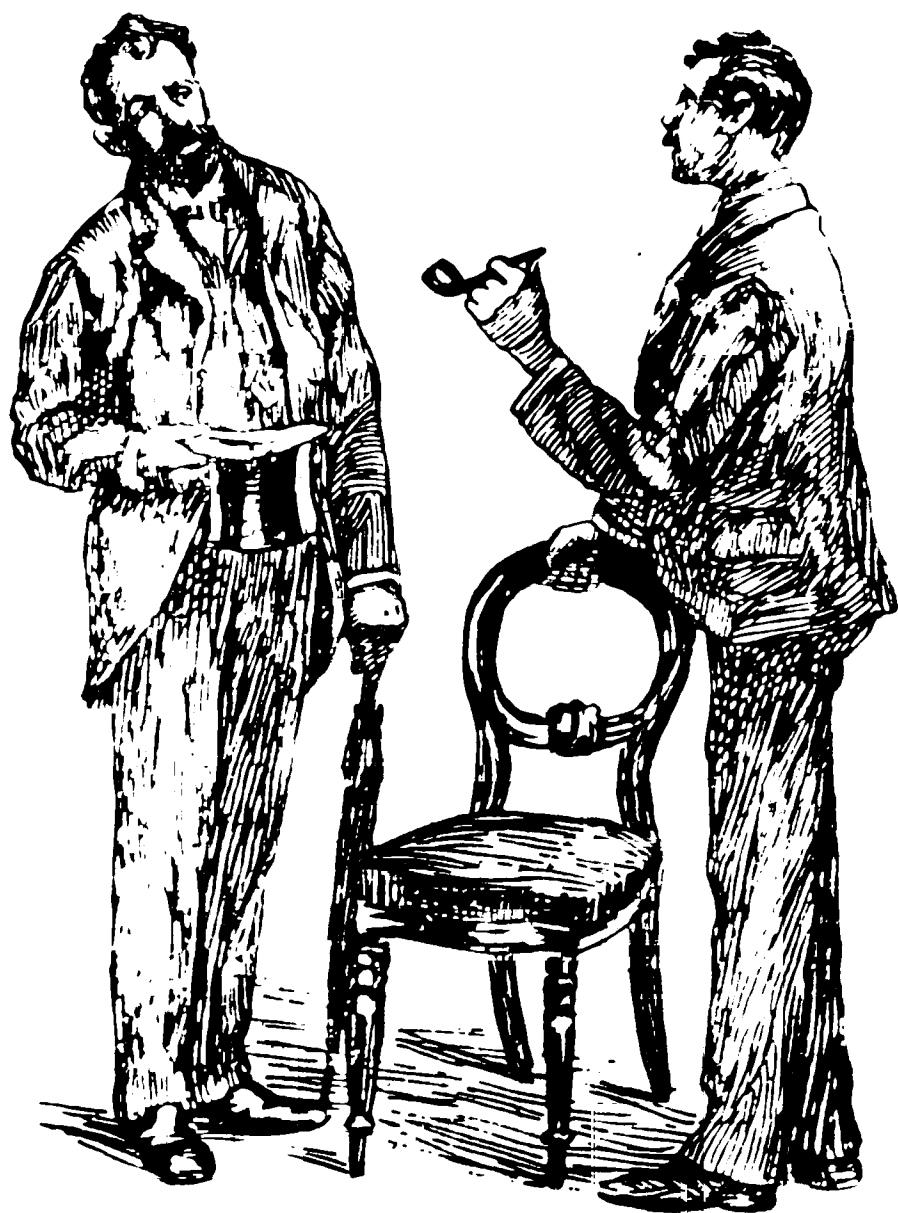
»Ja, Sir.«

»Og nu antaget af Mawson?«

»Ja, meget rigtigt.«

»Godt,« sagde han. »Sagen er, at jeg har hørt Deres finansielle Evner overordentlig rosende omtale. De husker vel nok Parker, der var Fuldmægtig hos Coxon? Han kan ikke finde Udtryk om Dem, der ere rosende nok.«

Naturligvis blev jeg meget fornøjet over at

høre dette. Man havde altid været meget tilfreds med mig paa Kontoret, men jeg havde dog aldrig drømt om, at der blev talt om mig paa den Maade i City.

»De har en god Hukommelse?« sagde han.

»Ja, nogenlunde,« sagde jeg beskedent.

»Har De fulgt med i Børslisterne, medens De har været uden Beskæftigelse?« spurgte han.

»Ja, jeg har studeret Listen grundig hver Morgen.«

»Nu — det viser, at De er en Mand, der har Interesse for Deres Fag!« udbrød han. »Det er paa den Maade, man bringer det til noget i Verden. De har vel ikke noget imod, at jeg prøver Dem lidt. Hvad? Lad mig se. Hvorledes staar Ayrshirs?«

»Et Hundrede og fem til et Hundrede og fem en Kvart,« svarede jeg.

»Og New Zealand konsoliderede?«

»Et Hundrede og fire.«

»Og British Broken Hills?«

»Syv til syv og seks.«

»Brillant! Aldeles glimrende!« udbrød han og slog ud med Armene. »Det passer udmærket med det, jeg har hørt om Dem. Min gode Mr. Pycroft, De er virkelig alt for god til at blive simpel Kontorist hos Mawsons!«

Dette Udbrud forbavsede mig naturligvis en hel Del, som De nok kan tænke Dem. »Naa« — sagde jeg, »andre Folk have vel nok knap saa store Tanker om mig, som det lader til, at De har, Mr. Pinner. Det kneb nok med at faa denne Plads hos Mawsons, kan jeg forsikre Dem, og jeg er meget glad ved at have faaet den.«

»Pyh, min Ven, De skulde rigtignok stile ad-

skilligt højere end som saa. Det er jo tydeligt, at De ikke er kommen paa Deres rigtige Plads. Nu skal jeg sige Dem, hvorfor jeg er kommen herop til Dem. Jeg har noget at tilbyde Dem, det er ganske vist kun noget lidt, naar der tages Hensyn til Deres Evner, men naar det sammenlignes med Mawsons, er det dog som Dagen mod Natten. Lad mig se, naar skal De melde Dem hos Mawsons?»

»Paa Mandag.«

»Ha, ha! Jeg kunde have Lyst til at vædde lidt med Dem om, at De slet ikke gaar derhen.«

»At jeg ikke gaar til Mawsons?»

»Ja, Sir. For inden Mandag vil De være Forretningsfører for Franco-Midland Isenkram Kompagniet, Limited, med hundrede og fire tredive Filialer i Frankrigs Byer og Handelspladser for ikke at medregne den i Brüssel og den i San Remo.«

Dette var lige ved at tage Vejret fra mig. »Det Kompagni har jeg aldrig hørt om,« sagde jeg.

»Nej, det undrer mig ikke. Dets Oprettelse er gaaet meget stille af; hele Kapitalen er bleven tegnet ganske privat, for det er et alt for brilliant Foretagende til at udbasunere for alle og enhver. Min Broder, Harry Pinner, er Selskabets Stifter og har modtaget Valg til administrerende Direktør. Han vidste, at jeg skulde paa en Forretningsrejse her til Byen, og saa bad han mig se at faa Fingre i en brugelig Mand, en ung, fremadstræbende Mand med Fart og Geni i. Se, dette kom jeg til at tale med Parker om, han anbefalede Dem som sagt i høje Toner, og saa gik jeg herhen. Vi kunne ganske vist til at begynde med kun tilbyde Dem lumpne fem Hundrede Pund om Aaret —«

»Fem Hundrede Pund!« udbrød jeg.

»Ja, ikke mere — det vil sige i Begyndelsen,

men saa faar De ganske vist foruden denne faste Løn 1 pro Cent af den Bruttoindtægt, De skaffer ved Deres Agenter, og jeg vil indestaa Dem for, at det bliver til adskilligt mere end Deres Løn.«

»Ja, men jeg kender slet ikke noget til Isenkramforretningen.«

»Pyh, min Ven, De forstaar jo dog at regne.«

»Det løb helt rundt for mig, og jeg kunde knap holde mig stille paa Stolen. Men saa lige paa een Gang for der en Tvivl igennem mig.«

»Jeg maa tale aabent og ærligt til Dem,« sagde jeg, »Mawson giver mig kun to Hundrede, men Mawsons er dog noget sikkert. Deres Kompagni kender jeg jo ikke det mindste til, og —«

»Ah, brilliant! udmærket!« udbrød han aldeles begejstret og henrykt. »Saadan skal det være, De er netop den Mand, vi trænge til! De lader Dem ikke dupere eller overtale, og deri gør De fuldstændig rigtig. Men her ser De nu en Hundredeponds Nota, og hvis De tror, vi kunne komme til Enighed om Pladsen, saa kan De tage den med det samme som Forskud paa Deres Løn, saa har De dog lidt Sikkerhed at begynde med.«

»Ja, det er jo meget smukt,« sagde jeg. »Tør jeg spørge, naar skulde jeg overtage Pladsen?«

»Indfind Dem i Birmingham i Morgen Kl. 1,« sagde han. »Jeg har et Par Ord her i min Lomme, som De kan bringe min Broder. De vil træffe ham i Corporation Street 126 B, hvor Kompagniets foreløbige Kontor er beliggende. Naturligvis maa han billige og bekræfte Deres Antagelse, men jeg kan godt sige Dem i Forvejen, at han strak vil antage Dem paa min anbefaling.«

»Jeg er Dem virkelig overordentlig forbunden,

Mr. Pinner, og jeg ved snart ikke, hvorledes jeg skal udtrykke min Tak.«

»De skal slet ikke takke mig, min Ven. Vi ere lige saa glade ved Dem, som De er ved Pladsen, og De faar ikke mere, end hvad De har fortjent. Men saa er der endnu et Par Smaating — nogle rene Formaliteter, som jeg maa bringe i Orden, før vi skilles. De har jo et Stykke Papir liggende der ved Siden af Dem. Vær saa venlig at skrive paa det: »Jeg erklærer mig herved villig til at overtage Pladsen som Forretningsfører for Franco-Midland Isenkram-Kompagniet, Limited, mod en Minimumsløn af Lstr. 500 pro Anno.«

»Jeg gjorde, som han bad mig, og derefter stak han Papiret i Lommen.

Og saa er der endnu en lille Ting,« sagde han. »Hvad har De i Sinde at gøre med Mawsons?«

Jeg havde i min store Glæde fuldstændig glemt Mawsons.

»Jeg vil skrive til dem og frasige mig Pladsen,« sagde jeg.

»Ja, det er nu netop, hvad vi ikke gerne ville have, at De skal gøre. Jeg havde nemlig en lille Bataille om Dem med Mawsons Fuldmægtig. Jeg var nemlig gaaet op til dem for at spørge dem lidt ud om Dem, og saa var han meget uforskammet — han skældte mig ud, fordi jeg, som han sagde lokkede Dem væk fra Firmaets Tjeneste og en hel Del Sludder af den Slags. Til sidst tabte jeg helt Taalmodigheden. Naar De vil have gode Folk i Deres Tjeneste, saa bør De ogsaa betale dem en god Løn, sagde jeg. Aah, jeg er vis paa, at han hellere tager mod vor lille Løn end mod Deres store, sagde han. Det gælder en Femmert, sagde jeg; skulle vi vædde? Naar han har faaet mit Til-

bud, saa ville I ikke saa meget som høre et eneste Ord fra ham. Top, sagde han, jeg tager mod Væddemaalet. Vi samlede ham op af Snavset, og han løber nok ikke saaledes fra os. Det var netop hans Ord.

»Den uforskammede Køter!« udbrød jeg. »Jeg har aldrig saa meget som set ham for mine Øjne. Hvad Hensyn skulde jeg vel tage til ham? Hvis De ønsker, at jeg ikke skal skrive, saa skal jeg ogsaa nok lade være.«

»Godt! det er altsaa et Ord!« sagde han og rejste sig fra Stolen. »Nu — det glæder mig ubeskriveligt, at jeg har faaet fat i saa udmærket en Mand til min Broder. Se her har De Deres Forskud paa hundrede Pund, og her er Brevet. Vær saa venlig at skrive Adressen op: Corporation Street 126 B, og husk vel paa, at De møder i Morgen bestemt Kl. 1. Farvel, og jeg vil ret af Hjertet ønske Dem al den Lykke, De fortjener.«

Se, det var det, der skete imellem os, Ord til andet, saa vidt jeg kan huske. De kan nok forestille Dem, Dr. Watson, hvor glad jeg var over dette store Held, der saadan kom dumpende ned til mig. Jeg sad oppe den halve Nat, for jeg kunde ikke sove for lutter Glæde, og næste Dag tog jeg saa med Toget til Birmingham, og det saa tidlig, at jeg vilde komme der længe før den bestemte Tid. Jeg bar mit Rejsegods hen i et Hotel i New Street, og da den aftalte Tid nærmede sig, begav jeg mig hen til det opgivne Sted.

Jeg var der et helt Kvarter før 1; men jeg tænkte, at det ingen Ting gjorde. 126 B var en Passage mellem to lange Butikker, og den førte op til en stor Stenvindeltrappe med Afsatser, paa hvike der befandt sig en Mængde Kontorer, baade for

Handelsselskaber og private Folk. Lejernes Navne stode malede paa en stor Tavle nede i Forhallen, men Franco-Midland Isenkram Kompagniets Navn var ikke imellem dem. Jeg stod og læste og stirrede i nogle Minutter med Hjertet oppe i min Hals, for jeg begyndte at faa Mistanke om, at det hele var det bare Snyderi; men idet jeg til sidst vilde til at gaa igen, kom der en Herre og tiltalte mig. Han lignede grumme meget ham, jeg havde set Aftenen før, det var samme Højde, samme Figur og samme Stemme, men han var glatbarberet, og hans Haar var lysere.

»Tør jeg spørge, er det Mr. Hall Pycroft?« spurgte han.

»Ja, det er,« sagde jeg.

»Ah, jeg ventede Dem; men De er kommen lidt før Tiden. Jeg fik et Par Ord fra min Broder i Morges, i hvilke han i høje Toner priste Deres Dygtighed.«

»Jeg stod netop og saa efter Kontoret, da De kom.«

»Ja, vi have ikke faaet vort Navn slaaet op endnu, for det er kun en Uges Tid siden, vi rent foreløbig lejede et Lokale her. Men vil De nu komme op med mig, saa kunne vi tale nærmere om Sagen.«

»Jeg fulgte ham lige op til det øverste af den meget høje Trappe, og deroppe lige under Taget var et Par smaa tilstøvede og tomme Værelser uden Linoleum og Gardiner. Dem førte han mig ind i. Jeg havde forestillet mig et stort Kontor med polerede Pulte og Borde og en hel Skare af Kontorister, som jeg havde været vant til at se, og jeg antager nok, at jeg har set noget forbavset paa de to Fyrretræs Stole og det lille, tarvelige Bord,

der tillige med en Lineal og en vældig stor Papirkurv udgjorde hele Møblementet.«

»Byrd Dem endelig ikke om dette, Mr. Pycroft,« sagde min ny Bekendt, da han saa mit lange Ansigt. »Rom blev jo ikke bygget paa een Dag, og vi have store Pengesummer til vor Raadighed, vi anvende dem blot ikke straks til glimrende Kontorer eller deslige. Vil De behage at tage Plads og lade mig se Deres Brev.«

Jeg rakte ham Brevet, og han gennemlæste det meget omhyggeligt.

»Det lader til, at De har gjort et meget fordelagtigt Indtryk paa min Broder Arthur,« sagde han, »og jeg ved, at han ikke let lader sig narre eller dupere. Han holder nu paa Folk fra London, jeg vilde rigtignok foretrække en Mand her fra Birmingham; men denne Gang vil jeg dog lade ham raade. De kan godt betragte Dem som ansat i Kompagniets Tjeneste.«

»Og hvad er saa min Bestilling?« spurgte jeg.

»De vil rimeligvis komme til at bestyré det store Depot i Paris, hvorfra der ved et Hundrede og fire og tredive Agenter vil strømme en Flod af engelske Isenkramvarer ud over hele Frankrig. Opkøbene her ville være tilendebragte om en Uges Tid, og imens maa De blive her i Birmingham og staa til Tjeneste for Kompagniet.«

»Med hvad?«

»I Stedet for at svare tog han en stor, rød Bog ud af Bordskuffen. »Dette her er en Vejviser over Paris,« sagde han, »og i Fagregistret staar der efter Navnene deres Indehavers Stilling og Profession. Nu vil jeg bede Dem om at tage den med Dem hjem og opskrive alle Isenkræmmere og deres

Adresser. Det vil være mig til meget stor Nytte at have dem.«

»Ja, men der findes dog sikkert andet Steds Fortegnelse over alle Isenkræmmere«, indvendte jeg.

»Ingen man kan stole paa. Deres System er forskelligt fra vort. Nej, tag De nu fat paa Arbejdet og lad mig faa Fortegnelsen paa Mandag Kl. 12. Farvel Mr. Pycroft. Hvis De bliver ved at udvise Flid og Dygtighed, saa vil De finde en god Herre i Kompagniet.«

»Jeg gik tilbage til Hotellet med den store Bog under Armen og med meget modstridende Tanker og Følelser. Paa den ene Side var det mig en vis Beroligelse og Tilfredshed, at jeg endelig var bleven bestemt engageret og havde de hundrede Pund i Lommen; men paa den anden Side havde baade Kontorets Udseende, den Omstændighed, at Firmaets Navn ikke stod paa Tavlen, og andre Ting, der straks maatte falde en Forretningsmand i Øjnene, efterladt et meget pinligt Indtryk paa mig med Hensyn til mine Principalers Stilling. »Naa — lige meget,« tænkte jeg saa igen, »jeg havde jo dog faaet mine Penge, og dermed slog jeg mig til Ro og tog fat paa mit Arbejde.

Hele Søndagen sled jeg voldsomt i det, men om Mandagen var jeg dog ikke kommen længere end til H. Jeg begav mig da hen til min Principal og fandt ham i samme tarvelige Værelse. Han tog imod det, jeg havde skrevet, og bad mig om at blive ved til Onsdag og saa komme igen. Men om Onsdagen var jeg endnu ikke bleven færdig, og derfor maatte jeg gaa igen og blive ved til om Fredagen — det vil sige i Gaar. Saa blev jeg endelig færdig og bragte Resultatet af mit Slid hen til Mr. Harry Pinner.

»Mange Tak,« sagde han, »jeg har nok under-
vurderet Arbejdets Vanskelighed. Denne Liste vil
blive til overmaade stor Nytte for os.«

»Ja, den tog nogen Tid,« sagde jeg.

»Men nu vil jeg gerne,« sagde han, »have
Dem til at skrive en Liste over alle Udstyrsforret-
ningerne, for dem maa vi ogsaa sætte os i Forbin-
delse med.«

»Ja, det skal jeg.«

»De kan komme op til mig i Morgen Aften
Kl. 7 og lade mig vide, hvorledes det gaar for Dem.
De behøver ikke at tage saa haardt fat. Et Par
Timers Adspredelse hver Aften i Days Varieté vilde
vist friske op paa Dem efter Dagens Møje og An-
strengelse. Dermed smilede han huldsalig, og det
løb koldt ned ad Ryggen paa mig, da jeg, idet han
slog Gabet op, lagde Mærke til, at hans anden
Kindtand i venstre Kæbe var bleven meget daarlig
plomberet med en Guldplombe.«

Sherlock Holmes gned sine Hænder i inderlig
Fryd ved denne Bemærkning, medens jeg i den
højeste Forbavselse stirrede paa vor Klient.

»Ja, jeg kan godt forstaa, at De ser meget for-
bavset ud, Dr. Watson; men Sagen forholder sig
saaledes,« sagde han. »Da jeg talte med den anden
Kavaler i London, og han lo ad, at jeg ikke gik
til Mawsons, kom jeg tilfældigvis til at lægge Mærke
til, at hans Tand var plomberet paa den selvsamme
Maade. Det var Glimtet af Guldet, forstaar De, der
i hvert Tilfælde faldt mig i Øjnene. Da jeg sam-
menholdt det med, at baade Stemmen og Figuren
var den samme, og at kun de Ting vare forskellige,
der let kunde forandres ved en Barberkniv og en
Paryk, maatte jeg komme til det Resultat, at det
var den samme Mand. Naturligvis kan man vente

sig, at to Brødre ligne hinanden, men at de have den samme Tand plomberet akkurat paa samme Maade — det er dog lidt for meget af det gode. Han fulgte mig bukkende ud af Døren, og straks efter stod jeg ude paa Gaden, men det løb helt rundt for mig, og jeg vidste i Øjeblikket hverken ud eller ind. Men saa gik jeg tilbage til Hotellet, stak mit Hoved i et Fad koldt Vand og prøvede paa rigtig for Alvor at samle mine Tanker.

Hvorfor havde han sendt mig fra London til Birmingham, hvorfor var han kommen her før mig, og hvorfor havde han skrevet et Brev fra sig selv til sig selv? Den Gaade gik over min Forstand, jeg kunde ikke finde ud af den. Men saa kom jeg pludselig til at tænke paa, at hvad der var mørkt for mig, maaske kunde være meget klart for Mr. Sherlock Holmes. Jeg havde lige netop Tid nok til at tage herind til Byen med Aftentoget, saa at jeg kunde komme til at tale med ham tidlig næste Formiddag, og Resultatet er jo nu blevet, at De begge to følge med mig tilbage til Birmingham.«

Der blev en lille Pause, efter at Vekselmægler-Kontoristen havde sluttet sin mærkværdige Beretning. Derpaa fæstede Sherlock Holmes sit Blik paa mig, idet han lænede sig tilbage paa Hynderne med et tilfreds og dog kritisk Udtryk som en Kender, der lige har taget det første Nip af en fin Vinsort.

»En smuk Sag, Watson — ikke sandt?« sagde han. »Der er flere Ting i den, som jeg er meget fornøjet ved. Der er adskillige Træk, som minde om »de rødhaaredes Forening;« men vor Ven her er dog adskillig mere intelligent end Pantelaaneren. Jeg tror, at De vil være enig med mig i, at et lille Møde med Mr. Arthur Henry Pinner i Franco-Mid-

land Isenkram-Kompagniets, Limited, midlertidige Kontor kan blive meget interessant for os begge.»

»Ja, men hvorledes kunne vi faa et saadant Møde i Stand,« spugte jeg.

»Se, det er meget let,« sagde Hall Pycroft muntert. »De ere to af mine Venner, der gerne ville have Plads, og hvad er saa mere naturligt, end at jeg tager Dem med op til den administrerende Direktør?«

»Meget rigtig — naturligvis!« sagde Holmes. »Jeg har svært Lyst til at kigge lidt paa den Herre og se, om jeg kan faa noget ud af dette her Spil. Hvilke Egenskaber har De, min Ven, der kan gøre Deres Tjeneste saa værdifuld? Eller er det muligt at —« Han begyndte at bide sine Negle og stirre aandsfraværende ud ad Vinduet, og vi fik ikke flere Ord ud af ham, før vi vare i New Street. —

Kl. 7 samme Aften gik vi alle tre ned ad Corporation Street til Kompagniets Kontor.

»Det er slet ingen Nytte til at komme der før Tiden,« sagde vor Klient. »Det er øjensynligt, at han kommer der for at træffe mig; thi hans Plads er tom lige indtil det Klokkeslæt, han bestemmer, at jeg skal komme.

»Det er meget betegnende,« bemærkede Holmes.

»Ved Jupiter! Jeg sagde Dem det jo nok!« udbrød Kontoristen. »Det er ham — det er ham, som gaar der foran os!«

Han pegede paa en lille, blond, velklædt Herre, der med hurtige Skridt ilede af Sted ovre paa den anden Side af Gaden. Mens vi iagttog ham, saa han over paa en Dreng, der stod og raabte med den sidste Aftenavis, og derefter løb han over Gaden imellem Cab'er og Omnibusser og købte en af ham.

Han beholdt den i Haanden og forsvandt derefter ind ad en Dør.

»Der gaar han!« udbrød Hall Pycroft. »Det er Huset, hvori Konpagniet har sit Kontor, han gik op i. Følg nu med mig, saa skulle vi let faa Rede paa Sagen.«

Vi fulgte ham op gennem fem Etager, indtil vi stod uden for en halvaaben Dør, paa hvilken vor Klient bankede. En Stemme indenfor bød os: »kom ind!« og vi traadte ind i et nøgent, umøbleret Værelse, som Hall Pycroft havde beskrevet det. Ved det lille, simple Bord sad den Herre, som vi havde set nede paa Gaden. Avisen, han havde købt, laa bredt ud foran ham, og da han saa op paa os, forekom det mig, at jeg aldrig før havde set et Ansigt, paa hvilket Sorgen, og noget der var endnu værre end Sorg — en Rædsel saa stor, som man sjælden træffer den, havde sat sit Mærke. Paa hans Pande perlede store Sveddraaber, hans Kinder havde samme smudsighvide Farve som en Fiskebug, og hans Øjne stod stive og stirrende i Hovedet. Han saa paa sin Kontorist, som om han slet ikke kendte ham, og paa den Forbavselse, der afmalede sig paa vor Førers Ansigt, kunde jeg se, at dette paa ingen Maade var hans Principals sædvanlige Udseende.

»De ser meget daarlig ud, Mr. Pinner!« udbrød han.

»Ja, jeg befinder mig heller ikke rigtig vel,« svarede den anden, idet han øjensynlig gjorde et kraftigt Forsøg paa at tage sig sammen og slikkede sig om de tørre Læber, før han begyndte at tale. »Hvad er det for Herrer, som De har bragt med Dem?«

»Den ene er Mr. Harris fra Bermondsey, og

den anden er Mr. Price her fra Byen,« sagde Kontoristen med stor Tungefærdighed. Det er to af mine Venner, der ere meget dygtige og vel forfarne i alt, hvad der angaar Handels- og Kontorvirksomhed, men de have været uden Plads i nogen Tid, og saa mente jeg, at De maaske kunde have Brug for dem i Kompagniets Tjeneste.«

»Meget muligt! Meget muligt!« udbrød Mr. Pinner med et spøgelseagtigt Smil. »Ja, jeg tvivler ikke om, at vi skulle kunne gøre noget for Dem, mine Herrer. Hvad har De særlig beskæftiget Dem med, Mr. Harris.«

»Jeg har været ved Bogholderiet,« sagde Holmes.

»Nu — en saadan Mand, have vi netop god Brug for, og De, Mr. Price?«

»Jeg har været Ekspedient,« sagde jeg.

»Ja, som sagt, jeg anser det for meget sandsynligt, at Kompagniet kan faa Brug for Dem, og jeg skal lade Dem det vide, saa snart vi have taget Bestemmelse derom. Men nu beder jeg Dem om at gaa. For Guds Skyld, lad mig være ene!«

Disse sidste Ord brød ud af ham, som om det Baand, han øjensynlig havde lagt paa sig, lige paa een Gang fuldstændig var bristet. Holmes og jeg skottede til hinanden, og Hall Pycroft gjorde et Skridt hen imod Bordet.

»De glemmer, Mr. Pinner, at De selv har bedet mig om at komme herop i Dag for at modtage Ordre fra Dem,« sagde han.

»Ja, vel saa, Mr. Pycroft, ja, vel saa,« svarede den anden i en lidet roligere Tone. »De kan godt vente her et Øjeblik, og Deres Venner kunne naturligvis ogsaa godt vente her. Om et Par Minutter skal jeg staa til Deres Tjeneste, men saa længe

tør jeg maaske bede Dem om at have Taalmodighed og vente paa mig.« Med disse Ord rejste han sig fra Stolen med en meget forekommende Mine og bukkede overmaade høflig, idet han gik ud ad en Dør i den anden Ende af Værelset og lukkede den efter sig.

»Hvad nu,« hviskede Holmes. »Vil han stikke fra os.«

»Nej, det er umuligt,« svarede Pycroft.

»Hvorfor?«

»Døren der gaar ind til et indre Værelse.«

»Og der er ingen Udgang?«

»Nej.«

»Er det møbleret?«

»Nej, i Gaar var det tomt.«

»Hvad i Alverden kan han da have at gøre derinde? Der er noget i denne Sag, som jeg ikke rigtig forstaar. Hvis et Menneske nogen Sinde har været trekvart vanvittig af Rædsel, saa var denne Mr. Pinner det da. Men hvad kan det være, der har gjort ham saa forfærdet?«

»Han tror vist, at vi ere Opdagere,« mente jeg.

»Ja, saaledes hænger det vist sammen,« sagde Pycroft.

Holmes rystede paa Hovedet. »Han *blev* ikke bleg, han *var* bleg, da vi traadte herind,« sagde han. »Men det er muligt, at —.«

Her bleve hans Ord afbrudte af en skarp Banken, der lød, som om den kom fra en Dør inde i det indre Værelse.

»Hvad Pokker banker han saadan paa sin egen Dør efter?« udbrød Kontoristen.

Atter kom den samme Banken og denne Gang lød den endnu højere. Vi stirrede alle med spændte Blikke hen paa den lukkede Dør. Da jeg derefter

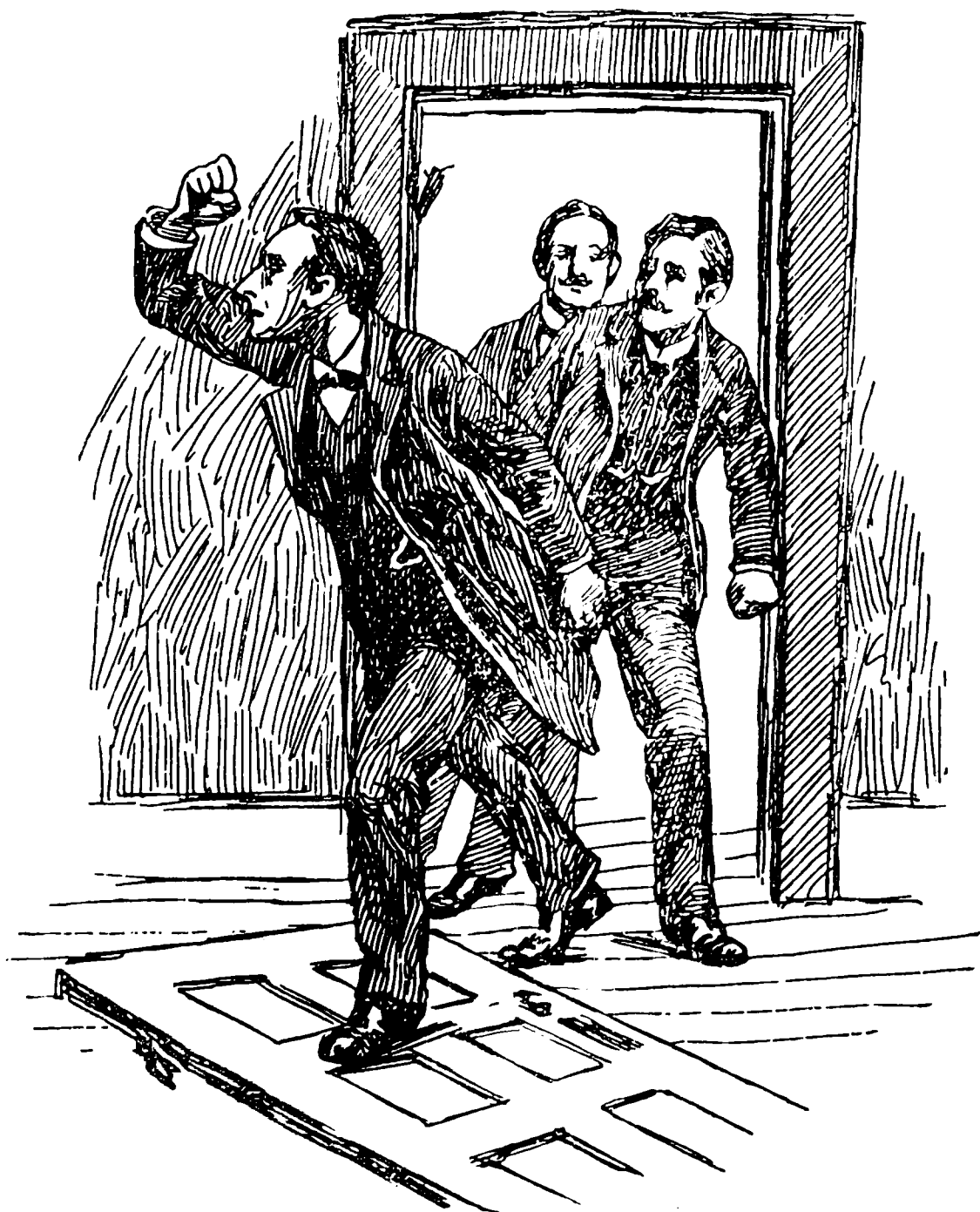
skottede hen til Holmes, saa jeg, at hans Ansigt havde sit stive Udtryk, og at han bøjede sig fremad i den højeste Spænding. Saa kom der pludselig en dæmpet, gurglende, snorkende Lyd og en hastig Trommen paa en Dørs Fyldinger. Som en forrykt sprang Holmes tværs over Værelset og tog fat i Døren for at aabne den. Men den var laaset indvendig fra.

Paa et Vink fra ham satte vi Skuldrene til og brød paa af alle Kræfter.

Først blev det ene Hængsel revet løst, derefter kom det andet, og derpaa reves Døren op med et højt Brag. Vi styrtede ind over den og stod nu i det indre Værelse.

Det var ganske tomt.

Men det var kun et Øjeblik, at vi lod os narre heraf. I det ene Hjørne, Hjørnet nærmest ved det Værelse, vi kom fra, var der en anden Dør. Holmes sprang hen til den og rev den op. En Frakke og Vest laa paa Gulvet, og paa en Krog bag Døren hang den administrerende Direktør for Franco-Midland Isenkram-Kompagniet med sine egne Seler om Halsen. Hans Knæ vare optrukne, hans Hoved

hang i en skrækkelig Vinkel med Kroppen, og det var hans Hæles Slag mod Døren, der havde forårsaget den Larm, vi vare blevne opskræmmede ved.

Øjeblikkelig greb jeg ham om Livet og løftede ham op, medens Holmes og Pycroft løste de elastiske Baand, som havde været skjulte inde mellem Halsens Hudfolder. Derefter bar vi ham ind i det andet Værelse, hvor han laa med et skiferfarvet Ansigt og skød de blodrøde Læber ud og ind med hvert Aandedrag — et skrækkelig Vrag af det, han havde været for kun fem Minutter siden.

»Hvad mener De om ham, Watson?« spurgte Holmes.

Jeg bøjede mig ned over ham og undersøgte ham. Hans Puls var meget svag og intermitterende, mens hans Aandedrag bleve dog længere og kraftigere, og der kom af og til en let Skælven ved hans Øjelaag, saa at en Stribe af det hvide Øjeæble inde under dem blev synlig.

»Det var lige i det yderste Øjeblik, vi fik ham ned,« sagde jeg; »men nu vil han nok leve. Vil De være saa god at aabne Vinduet der og saa række mig Vandkaraflen. Jeg knappede hans Flip op, hældte det kolde Vand over hans Ansigt og løftede og sænkede hans Arme, indtil han drog et langt naturligt Suk.

»Nu er det kun et Tidsspørgsmaal,« sagde jeg og vendte mig bort fra ham.

Holmes stod henne ved Bordet med Hænderne dybt begravede i Bukselommerne og Hagen ned-sunken paa Brystet.

»Det var maaske nok det rigtigste nu at tilkalde Politiet,« sagde han, »og dog maa jeg tilstaa,

at jeg nok kunde lide at levere en helt afsluttet Sag med samt dens Forklaring, naar det kommer.«

»Det hele er velsignet gaadefuldt for mig endnu,« sagde Pycroft og kløede sig bag Øret. »Hvad Fanden have de dog villet opnaa ved at trække mig hertil og lade mig sidde og skrive, og saa bagefter —.«

»Pyh! alt dette er jo tydeligt nok,« sagde Holmes utaalmodig. »Nej, det er dette pludselige Træk —.«

»Det andet forstaar De altsaa?«

»Ja, det ligger jo aldeles klart for Dagen. Hvad siger De, Watson?«

Jeg trak paa Skuldrene.

»Jeg maa tilstaa,« sagde jeg, »at det alt sammen gaar over min Forstand.«

»Aah, naar De tænker rigtig over Begivenhederne lige fra først af, saa maa De da kunne se, at de kun kunne pege i een Retning.«

»Ja, hvad er det da, De faar ud af dem?«

»Ja, det hele drejer sig om to Punkter. Den første er, at de have faaet Pycroft til at skrive en Deklaration, ved hvilken han traadte i dette vanvittige Selskabs Tjeneste. Kan De da ikke se, hvad det klarligt hentyder til?«

»Nej, jeg maa tilstaa, at jeg ikke kan faa Øje paa det,« sagde Mr. Pycroft.

»Nu — hvorfor vil de have Dem til at gøre det? Ikke fordi det her drejede sig om nogen virkelig Forretning, for hele dette Arrangement er jo tydelig nok det rene Spilfægteri, men blot for at faa fat i Deres Haandskrift. Kan De ikke se, min unge Ven, at det netop var det, de vilde have, og at de ikke havde nogen anden Udvej til at skaffe sig den.«

»Og hvorfor vilde de have den?«

»Ja, rigtig — hvorfor? Naar vi kunne besvare det, saa ere vi komne et godt Stykke frem mod Løsningen af det hele Problem. Hvorfor? Nu — der kan kun være een eneste fornuftig Grund. Der er en eller anden, hvem det var meget om at gøre at kunne efterligne Deres Haandskrift, og som for at kunne opnaa dette maatte skaffe sig en Prøve af den først. Og naar vi nu gaa fra dette til det andet Punkt, saa finde vi, at det ene kaster Lys over det andet. Det andet Punkt er den Anmodning, De fik af Pinner, om ikke at skrive til Mawsons og frasige Dem Pladsen, men lade Bestyreren af denne store Forretning være i den faste Tro, at en Person ved Navn Hall Pycroft, som han aldrig havde set, vilde tiltræde sin Plads i Forretningen den førstkommende Mandag Morgen.«

»Du store Himmel!« udbrød vor Klient, »hvad jeg dog har været for et blindt Murmeldyr.«

»Nu ser De, hvad det havde at betyde for dem at faa fat i Deres Haandskrift. Sæt nu, at en Person, der havde en fra Dem helt forskellig Haandskrift, hvilken er kendt fra Deres Ansøgning om Pladsen, at den Person, siger jeg, kom og indtog Deres Plads. Da vilde Snyderiet straks blive opdaget. Nu derimod lærte Keltringen i Mellemtiden at efterligne Deres Haandskrift, og hans Stilling var derfor sikret; thi jeg antager, at ikke en Sjæl af dem, der ere paa Mawsons Kontor, nogen Sinde har set Dem?«

»Nej, ikke een,« stønnede Hall Pycroft.

»Nu vel. Naturligvis var det af yderste Vigtighed for dem at faa forhindret, at De betænkte Dem og alligevel tog mod Pladsen, ligesom de ogsaa maatte sørge for, at De ikke kom i Berøring

med nogen, der kunde meddele Dem, at Deres Dobbeltgænger sad og arbejdede i Mawsons Kontor. Derfor gav de Dem et smukt Forskud paa Deres Løn og lokkede Dem herop til Birmingham, hvor de gav Dem saa meget at bestille, at der ikke kunde blive Tid for Dem til at tage til London, hvor De kunde have bragt Forstyrrelse i deres Spil. Er dette ikke alt sammen saa klart som Dagen.«

»Ja, men hvorfor udgav denne her Fyr sig for sin egen Broder?«

»Aah, jo, det er ogsaa temmelig tydeligt. Der er øjensynligt kun to Mænd i Komplottet. Den anden gaar og forestiller Dem inde paa Mawsons Kontor. Denne her optraadte som den, der skaffede Dem Pladsen, men maatte jo saa komme til det Resultat, at han ikke kunde skaffe Dem en Principal uden at indvie en tredje Person i Planen. Det har han ikke villet gøre, derfor har han forandret sit Ydre, saa godt det lod sig gøre, og saa for Resten stolet paa, at den Lighed, De ikke kunde undgaa at lægge Mærke til, vilde blive henført til Familieskabet, og hvis De ikke tilfældigvis havde været saa heldig at lægge Mærke til Guldplomberingen, saa vilde Deres Mistanke rimeligvis slet ikke være bleven vakt.«

Hall Pycroft rystede de knyttede Hænder i Luften. »Gode Gud!« raabte han. »Medens jeg er bleven trukket om ved Næsen paa denne Maade, hvad har saa den anden Hall Pycroft bedrevet hos Mawsons? Hvad skulle vi dog gøre, Mr. Holmes? Sig mig, hvad skulle vi gøre!«

»Vi maa straks telegrafere til Mawsons.«

»Ja, men de lukke Kl. 12 om Lørdagen.«

»Men der maa dog være en eller anden Dørvogter eller Betjent —.«

»Ah, ja vel, de holde stadig Vagt der for at passe paa alle de mange kostbare Værdipapirer, som de opbevare. Det kan jeg huske, at jeg har hørt tale om i City.«

»Godt! Saa telegraferer vi til ham og faa at vide, om alt staar rigtig til, og om der er en Kontorist af Deres Navn, som er ansat i Firmaets Tjeneste. Som sagt, alt dette er klart nok, men hvad jeg endnu ikke kan forstaa, er at en af disse Keltringer ved Synet af os straks løber ind i det næste Værelse og hænger sig.«

»Avisen!« kvækkede en Røst bag ved os. Manden havde sat sig over Ende, bleg og spøgelseagtig. Fornuften vendte gradvis tilbage i hans Blik, og han gned sig med Hænderne paa den brede, røde Stribe, der endnu var synlig paa hans Hals.

»Avisen! naturligvis!« skreg Holmes saa op-
hidset, som jeg sjælden havde set ham før. »Jeg forbistrede Idiot; jeg havde Tankerne saaledes henvendt paa vort Besøg heroppe, at Avisen ikke et Øjeblik randt mig i Hu. Der ligger Hemmeligheden, det er klart.« Han bredte den ud paa Bordet, og et Triumphskrig undslap hans Læber.

»Se, paa dette, Watson!« raabte han. »Det er en Avis fra London, en Eftermiddagsudgave af »Evening Standard.« Her staar det, vi søge. Se, paa Overskriften: »En Forbrydelse i City, Mord hos Mawson og Williams. Forsøg paa et kolossalt Tyveri. Forbryderen fanges.« Se her, Watson, vi ere alle lige spændte paa at faa det at høre, vær derfor saa venlig at læse det højt for os.«

Af den Plads, Begivenheden havde faaet i Bladet, var det let at se, at den betragtedes som det

vigtigste af det, der var hændet i Byen i det sidste Døgn, og den skildredes paa følgende Maade:

»Et ualmindeligt frækt Forsøg paa et kolossalt Tyveri er i Eftermiddags begaaet i City. Det endte imidlertid med, at Tyven blev paagreben, men desværre havde han forinden faaet Lejlighed til at berøve et Menneske Livet. Allerede i længere Tid har det bekendte Bankfirma Mawson og Williams haft Værdipapirer liggende til en Værdi af over en Million Pund Sterling. Det er ogsaa en stor Sjældenhed, at en Privatbank har saa store Summer liggende og Firmaet har da ogsaa været sig sit store Ansvar bevidst, hvilket fremgaar af, at det til Opbevaring af Papirerne har anskaffet sig Pengeskabe af den allernyeste Konstruktion, ligesom det ogsaa har ladet holde Vagt Dag og Nat i Bygningen. For en Uges Tid siden blev en ny Kontorist ved Navn Hall Pycroft antaget i Firmaets Tjeneste; men det viser sig nu, at denne Person ikke er nogen anden end den berygtede Beddington, den store Falskner og Indbrudstyv, der tillige med sin Broder nylig er bleven løsladt af Tugthuset efter at have siddet der i fem Aar for deres sidste Forbrydelse. Ved Midler, som man endnu ikke har fuldt Rede paa, er det lykkedes ham under et falskt Navn at blive antaget i Firmaets Tjeneste som Kontorist, hvilket han har benyttet sig af til at tage Aftryk af de forskellige Nøgler og skaffe sig Kendskab til de Rum og Pengeskabe, hvori Papirerne vare opbevarede.

Det er Skik hos Mawsons, at Kontoristerne om Lørdagen forlade Kontoret ved Middagstid. Derfor blev Sergent Tuson af City Politiet meget forbavset ved at se en Herre komme ned ad Kontorets Trappe med en Vadsæk i Haanden henved

tyve Minutter over Kl. 1. Da Sergentens Mistanke var bleven vakt, fulgte han efter Manden, og ved Hjælp af Betjent Pollock lykkedes det ham ogsaa at arrestere ham efter en meget fortvivlet Modstand. Det var straks tydeligt, at her var begaaet et meget frækt, stort Tyveri. Der fandtes saaledes i Vadsækken amerikanske Jærnbaneaktier til en Værdi af ikke mindre end hundrede Tusinde Pund, og foruden disse fandtes der en Mængde andre Aktier i Miner og andre Foretagender.

Da man derefter undersøgte Kontorerne, fandt man Liget af den ulykkelige vagthavende, sammenbøjet og stukket ind i et af de største Pengeskabe, hvor det ikke vilde være bleven opdaget før den følgende Mandag, hvis ikke Sergent Tuson havde grebet snarraadig ind. Mandens Hoved var bleven knust ved et Slag med en Ildrager bagfra. Der er ingen Tvivl om, at Beddington har opnaaet Adgang til Kontoret ved at lade, som om han havde glemt noget, og efter at have myrdet den vagthavende har han i stor Hast tømt det store Pengeskab, derefter stukket Liget derind og saa begivet sig ud med sit Bytte. Hans Broder, der ellers plejer at arbejde sammen med ham, har, saa vidt man hidtil har kunnet forstaa, ikke været Meddeltager i denne Forbrydelse; men Politiet gør desuagtet energiske Forsøg paa at opspore hans Opholdssted.«

»Naa, vi kunne da skaane Politiet for alt for mange Anstrengelser i den Retning,« sagde Holmes og skottede hen til den sørgelige Skikkelse, der laa sammenkrøben henne under Vinduet. »Den menneskelige Karakter er et bøjeligt Blandingsgods, Watson. De ser her, at endogsaa en Tyv

og Morder kan indgyde en saadan Kærlighed og Hengivenhed, at hans Broder griber til Selvmord efter at have faaet Underretning om, at den anden er om en Hals. Men vi raade nu imidlertid ikke selv for, hvad der skal gøres ved ham. Nu skulle Doktoren og jeg blive her og holde Vagt, Mr. Pycroft, hvis De vil have den Godhed at gaa ned efter Politiet.«

DEN BLAA KARFUNKEL.

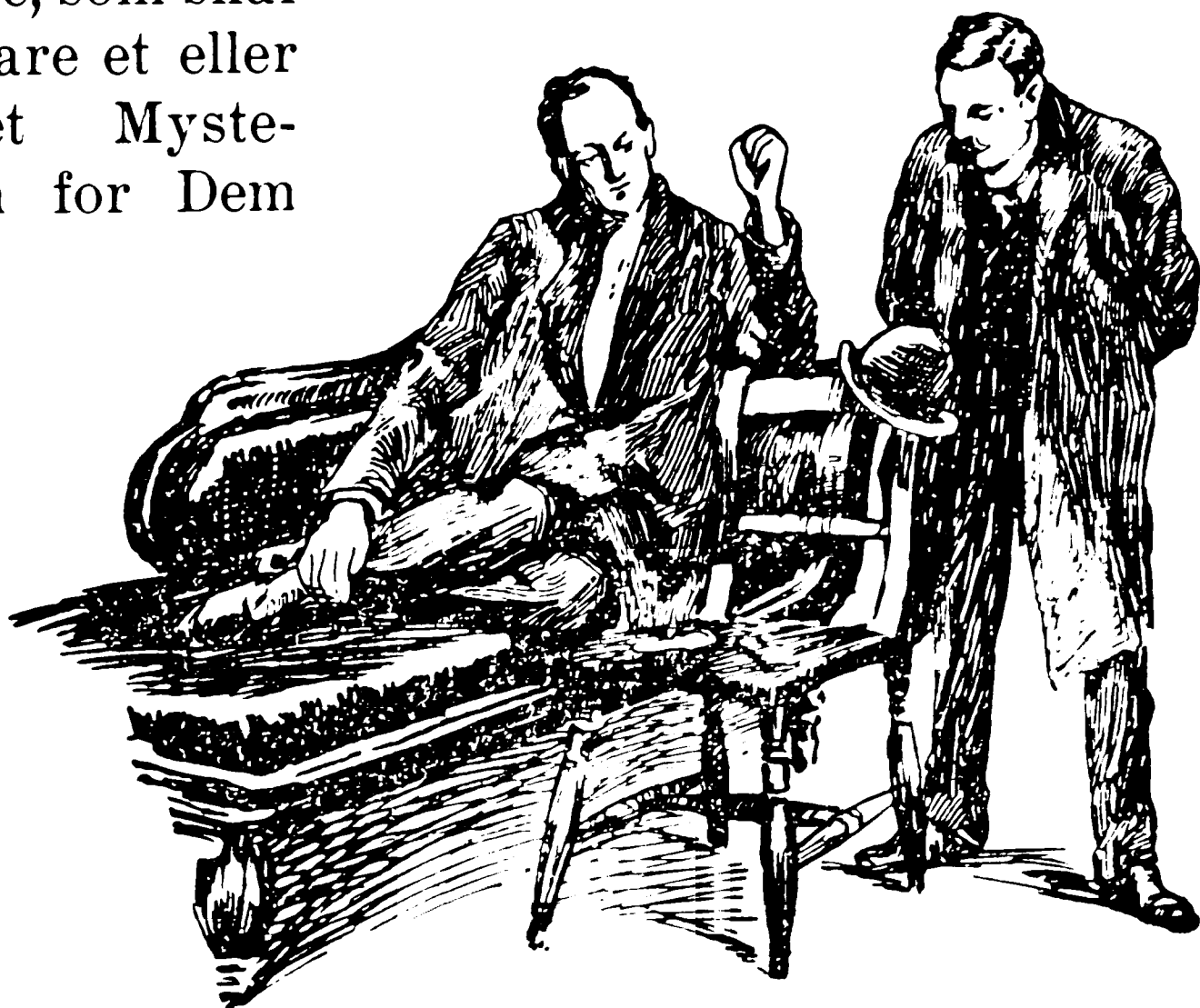
Anden Juledag om Formiddagen gik jeg hen til min Ven, Sherlock Holmes, for at ønske ham en glædelig Fest. Han laa paa Chaiselongen, iført en purpurrod Slobrok. Paa Væggen til højre havde han en Piberække, som han kunde naa uden at rejse sig, og neden for paa Gulvet laa der en hel Stabel forkrøllede Morgenaviser, som han øjensynlig lige for nylig var bleven færdig med at gennemløbe. Lige ved Siden af Chaiselongen stod en Træstol, og paa det ene Hjørne af dens Ryg hang en meget sjofel, fedtet og forslidt, haard Filthat, der var brækket paa forskellige Steder. Lupe og en Tang, som laa paa Stolesædet, antydede, at Hatten var bleven anbragt paa Stoleryggen for at underkastes en grundig Undersøgelse.

»Naa — De er nok optaget,« sagde jeg. »Maa-ske kommer jeg til Ulejlighed?«

»Nej, paa ingen Maade. Jeg er netop glad ved, at De kommer, saa har jeg dog en, og det endda en god Ven, med hvem jeg kan afhandle mine Resultater. Sagen er forøvrigt meget simpel og triviel« (dermed stak han Tommelfingeren ud i Retning af Hatten) »dog er der forskellige Ting, som staa i Forbindelse med den, der ikke ere

ganske blottede for Interesse, men ligefrem ere instruktive.«

Jeg tog Plads i hans Lænestol og varmede Hænderne ved den knitrende Kaminild; thi det var falden i med stærk Kulde, og Vinduerne vare ganske tilfrosne. »Jeg antager,« bemærkede jeg, »at saa dagligdags som denne Genstand ser ud, saa staar den dog i Forbindelse med en eller anden Voldshandling — kanske et Mord, og at den er den Nøgle, som skal opklare et eller andet Mystorium for Dem

samt bringe Straffen over en eller anden Forbryder.«

»Nej, nej, her er ikke Tale om nogen Forbrydelse,« svarede Sherlock Holmes leende. »Det drejer sig kun om et af hine smaa, lunefulde Tilfælde, der saa let hænde, hvor fem Millioner menneskelige Væsener løbe hverandre paa Ærmet i et Rum, der kun er nogle faa Kvadratmile stort. Ved saa tæt en Menneskesværms Aktion og Reaktion maa man være belavet paa, at enhver tænkelig Kombination af Begivenheder kan finde Sted, og der vil frem-

komme mangt et lille Problem, som kan være baade interessant, sælsomt og bisart, uden at det derfor behøver at være kriminelt. Vi have jo allerede haft flere Eksempler herpaa.«

»Ja, vist saa,« svarede jeg. »Af de af »Sherlock Holmes' Opdagelser«, der allerede ere blevne trykte, findes der jo i det mindste to, som maa siges at være helt fri for, hvad den verdslige Lov henregner til Forbrydelser.«

»Meget rigtigt. De hentyder til den Opdagelse, der handler om Manden med Hareskaaret og til Historien om Irene Adler. Jeg tvivler ikke om, at denne lille Sag vil falde ind under samme uskyldige Kategori. De kender jo Peterson, Bybudet, som jeg ikke saa sjældent har benyttet?«

»Ja.«

»Det er ham, denne Trofæ tilhører.«

»Er det hans Hat?«

»Nej, nej, men han har fundet den. Dens Ejer er ukendt. Jeg beder Dem nu om at betragte den, ikke som en medtagen Filthat, men som et Problem for Deres Skarpsindighed. Nu skal jeg imidlertid først fortælle Dem, hvorledes den kom her.«

»Den arriverede hertil Julemorgen i Selskab med en god, stor og fed Gaas, der uden Tvivl i dette Øjeblik er ved at brunes paa Petersons Komfur. Sagens nærmere Omstændigheder ere følgende:

»Henved Klokken fire Julemorgen var Peterson, som De jo ved, er en meget honnet og skikkelig Fyr, paa Vejen hjem efter at have tilbragt Juleaften og altsaa det halve af Natten med i et muntert Selskab. Idet han gik ned ad Tottenham Court-Road, saa han foran sig ved Gadelygternes Lys en høj Mand vandre fremad med en lidt ravende Gang

og bærende paa en slagtet Gaas, som han havde slængt over Skulderen. Da han naaede Hjørnet af Goodge-Street, kom den høje Mand i Kollision med en lille Flok Bøller, der kom gaaende den modsatte Vej. En af dem slog Hatten af Mandens Hoved, hvorpaa denne løftede sin Stok for at forsvare sig; men idet han svingede den over sit Hoved, knuste han en stor Butiksrude bag ved sig. Peterson var styrtet frem for at forsvare den fremmede mod hans Angribere, men da Manden, der var bleven meget forfærdet over at have splintret den kostbare Rude, saa en Mand med blanke Knapper i Frakken fare frem imod ham, har han rimeligvis troet, at det var en Politibetjent; thi han lod Gaasen falde, smurte Haser, det bedste han havde lært, og forsvandt ned i den Labyrint af Smaagader, der ligger bag ved Tottenham Court-Road.

Bøllerne vare ogsaa flygtede ved Petersons Ankomst paa Valpladsen, og derfor stod han nu som Eneherre over denne, saa vel som over Krigsbyttet, der bestod af denne fedtede og bulede Hat samt en overmaade tiltalende og lækker Julegaas.«

»Som han naturligvis tilbageleverede til Ejermanden.«

»Min kære Watson, det er netop der, Problemet ligger. Ganske vist var der til Gaasens venstre Ben bundet en lille Seddel, hvorpaa der stod skrevet: »Til Mr. Henry Baker«, og endvidere ere Begyndelsesbogstaverne til det samme Navn synlige paa Svederemmen inde i Hatten; men da der her i London findes flere Tusinde, der bære Navnet Baker, og flere Hundrede, der til dette Efternavn bære Fornavnet Henry, saa bliver det en temmelig vanskelig Sag, vil De nok kunne indse, at gengive den rigtige Henry Baker sin tabte Ejendom.«

»Har han ikke averteret?«

»Nej.«

»Hvilke Kendetegn har De, der kan føre Dem paa Spor efter ham og bevise, at han er den, De søger?«

»Ikke andre end dem, vi selv kunne udlede.«

»Fra hans Hat?«

«Ja, netop.»

»Aah, De spørger vel! Hvad kan De vel slutte af denne gamle, medtagne Hat?«

»Her har De min Lupe. De kender jo min Metode. Hvad kan De selv slutte med Hensyn til den Mand, der har ejet og baaret denne Genstand?«

Jeg tog den forslidte Hat i Haanden og drejede den et Par Gange lidt ærgerlig. Det var en meget almindelig, simpel, sort Hat af den sædvanlige runde Form, meget haard og som alt bemærket meget medtaget. Foret var af Silke og havde en Gang været rødt, men var nu ganske falmet og fedtet. Der stod ikke noget Fabriksmærke i den, men som Holmes havde bemærket, var der paa Svederemmen foran med Blæk skrevet Begyndelsesbogstaverne »H. B.«. Skyggen var paa den ene Side gennemboret for at give Plads til en Sikkerhedssnor; men denne manglede. Forøvrigt var den brækket paa mange Steder og meget støvet og plettet over det hele; men det saa ud, som om der var gjort Forsøg paa at skjule de værste Pletter ved at smøre dem over med Blæk.

»Jeg kan ingenting se,« sagde jeg og gav min Ven den tilbage.

»Tværtimod Watson, De kan se alt muligt; men De kan ikke slutte noget af, hvad De ser, det er Fejlen. De er for ængstelig med at drage Slutningerne.«

»Vil De da være saa god at sige mig, hvad De kan slutte fra denne Hat.«

Han tog den op og betragtede den paa den ejendommelige, forskende Maade, der var karakteristisk for ham. »Den er maaske nok lidt mindre oplysende, end den kunde have været«, bemærkede han, »og dog er der nogle faa Ting, som ere meget tydelige, og nogle andre faa, der nærmer sig stærkt dertil. At dens Ejermænd er særdeles intelligent er meget let at se paa den, og tillige, at han har siddet godt ved det en Gang for ikke mere end tre Aar siden; men at det nu er gaaet stærkt tilbage for ham. Han har været en Del betænksom og forsynlig, men har noget mindre af disse Egenskaber nu end forhen, og dette tyder paa en moralsk Tilbagegang. der, naar den sammenholdes med den, der har fundet Sted med hans Formuesomstændigheder synes at tyde paa, at han har været under Paavirkning af en eller anden slet Indflydelse, f. Eks. Drik. Paa den Maade kan man ogsaa forklare sig den øjensynlige Kendsgerning, at hans Hustru ikke holder af ham mere.«

»Min kære Holmes!«

»Imidlertid har han dog bevaret en vis Grad af Selvagtelse,« fortsatte han uden at ænse min Afbrydelse. »Han er en Mand, der fører et meget tilbagetrukket Liv, han gaar meget lidt ud, tager heller ikke anden Motion, er midaldrende, har graat Haar, som er bleven klippet for faa Dage siden, og som han indsmører med Limcream. Dette er de vigtigste Kendsgerninger, der kunne sluttet fra hans Hat. For Resten er det ogsaa i høj Grad usandsynligt, at han har Gas lagt ind i sin Lejlighed.«

»Det er vel Deres Spøg altsammen, Holmes?«

»Nej, aldeles ikke. Er det da ikke muligt, at

De, efter at jeg nu har givet Dem Resultaterne, kan se, hvorledes jeg er kommen til dem?»

»Jeg tilstaar gerne, at jeg er meget dum; i alt Fald maa jeg bekende, at det er mig umuligt at følge Dem. Hvorledes kan De nu for Eksempel af Hatten slutte, at Manden er intelligent?»

Som Svar herpaa satte Holmes Hatten paa sit eget Hoved. Den gik lige ned over hans Pande, saa at den kom til at hvile paa hans Næseryg. »Det er ligefrem et Spørgsmaal om Kubikindhold,« sagde han, »et Menneske, der har saa stor en Hjerne-kasse, maa da ogsaa have noget i den.«

»Ja, men nu det, at det er gaaet tilbage for ham?»

»Denne Hat er tre Aar gammel; thi saa længe er det siden, at disse flade Skygger, der ere bøjede om ude i Kanten, kom i Mode. Det er en Hat af allerbedste Kvalitet. Se engang paa Foret, der er af det fineste og solideste Silke, og Svederemmen er ogsaa af første Sort. Naar Manden for tre Aar siden kunde overkomme at købe saa dyr en Hat, og han ikke har faaet nogen siden, saa hører der ikke megen Skarpsindighed til at slutte, at det maa være gaaet tilbage for ham.«

»Ja, det er ganske vist meget tydeligt; men nu den betænksomme Forudseen og den moralske Tilbagegang?»

Sherlock Holmes lo. »Her er Betænksomheden«, sagde han og satte Fingeren paa det lille Hul til Sikkerhedssnoren. »Den Slags findes aldrig paa Hattene, naar man køber dem, og naar Manden har givet Ordre til at lave den, saa er det et Bevis paa en vis Grad af betænksom Forsigtighed, siden han har maattet gaa en lille Omvej for at kunne sikre sig mod Vinden. Men eftersom vi se, at Sikker-

hedssnoren er reven af, og han ikke har gjort sig den Ulejlighed at faa den eller en anden anbragt i Stedet, saa er det tydeligt, at han har mindre Betænksomhed nu end før, hvilket er et tydeligt Bevis paa en Svækkelse af Karakteren. Paa den anden Side har han bestræbt sig for at skjule nogle af de værste Pletter paa Hatten ved at smøre dem over med Blæk, hvilket giver en Antydning af, at han ikke helt har tilsat sin Selvagtelse.»

»Ja, Deres Slutninger ere virkelig meget plausible.«

»De andre Slutninger, at han er midaldrende, at hans Haar er graasprængt, at det nylig er bleven klippet, samt at han bruger Limcream til at indgnide det med, kunne let alle uddrages af en nærmere Undersøgelse af Svederemmen. Ved Hjælp af Lupen ser man en Mængde Haarenden, der tydelig nok ere afklippede for nylig; de ere tillige vedhængende og lugte svagt af Limcream. Endvidere vil De lægge Mærke til, at dette Støv ikke er Gadenes sædvanlige sandagtige, graa, men Stuens fine, melagtige, brune, hvilket viser, at Hatten den aller-meste Tid har hængt inden Døre, medens Mærkerne af Sved indvendig paa Foret ere slaaende Beviser paa, at Hattens Bærer har transpireret meget rigelig og derfor sikkert ikke er meget vant til at røre sig.«

»Men hans Kone? — De sagde, at hun ikke længere holdt af ham?«

»Hatten har jo ikke været børstet i flere Uger. Hvis jeg nu saa Dem, min kære Watson, med flere Ugers Støv samlet paa Deres Hat, og jeg vidste, at Deres Kone uden mindste Indvending havde ladet Dem gaa ud i en saadan Tilstand, saa vilde jeg

begynde at frygte alvorlig for, at De havde været saa ulykkelig at miste hendes Kærlighed.«

»Ja, men det kunde jo være, at han var Ungkarl?«

»Nej, for han var jo paa Vejen hjem med Gaasen, der rimeligvis skulde være et Sonoffer til hans Kone. Husk paa den Seddel, der hang ved Gaasens Ben?«

»De har ogsaa Svar paa alting. Men hvor i Alverden kommer De til den Slutning, at der ikke er Gas lagt ind i hans Lejlighed?«

»En Tælleplet, ja, selv to kunde komme tilfældigt, men naar jeg ser ikke mindre end fem, saa tænker jeg mig straks, at der næppe kan være nogen Tvivl om, at Manden maa være i temmelig stadig Berøring med et brændende Tællelys — rimeligvis gaar han om Aftenen op ad Trapperne med Hatten i den ene Haand og et dryppende Lys i den anden. I hvert Fald faar han da aldrig Tællepletter af en Gasflamme. Er De saa tilfreds?«

»Nu vel, det er alt sammen meget skarpsindigt,« sagde jeg leende, »men siden der, som De netop sagde, ikke er bleven begaaet nogen Forbrydelse, og ingen Skade sket, med Undtagelse af, at den stakkels Baker har mistet sin Gaas, saa synes jeg, at alle disse omhyggelige Undersøgelser med efterfølgende Slutninger er temmelig spildt Ulejlighed.«

Sherlock Holmes havde aabnet Munden for at svare, da Døren blev revet op med stor Voldsomhed, og Peterson, Bybudet, styrtede ind i Værelset med blussende Kinder og et Ansigt, der tydeligt sagde, at han næsten var ude af sig selv af Bestyrtelse.

»Gaasen, Mr. Holmes! Gaasen, Sir!« gispede han.

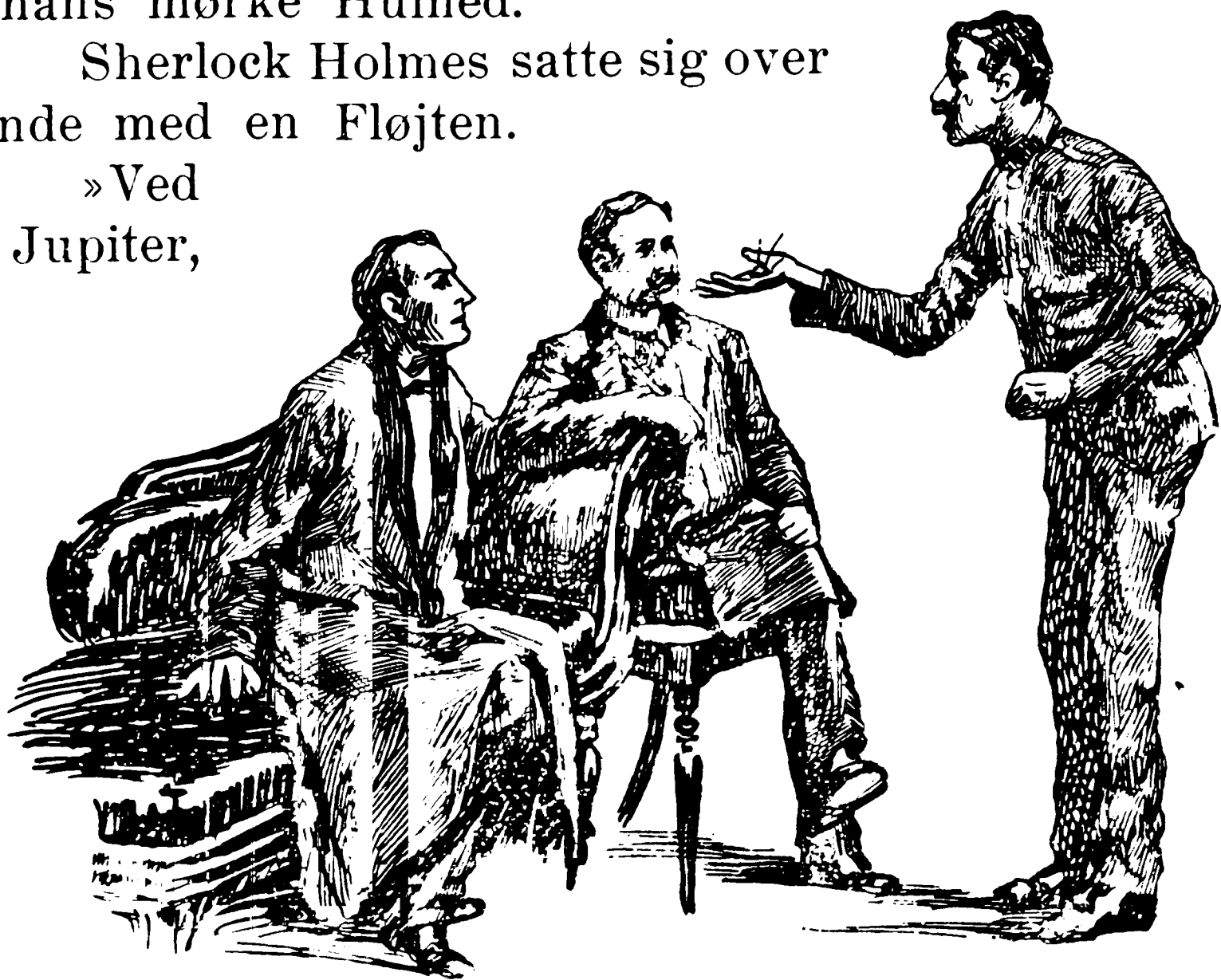
»Naa — ja, hvad er der i Vejen med den? Er den maaske bleven levende igen og er fløjet bort

gennem Køkkenvinduet?« Med disse Ord drejede Holmes sig rundt paa Chaiselongen for bedre at kunne studere Mandens ophidsede Ansigt.

»Se her, Sir! Se engang, hvad min Kone fandt inden i dens Kro!« Dermed rakte han Haanden frem og viste os en funklende, blaa Sten, lidt mindre end en stor Bønne, men af en saadan Renhed og Glans, at den straaledede som en elektrisk Gnist i hans mørke Hulhed.

Sherlock Holmes satte sig over Ende med en Fløjten.

»Ved
Jupiter,

Peterson!« sagde han, »den Gaas har jo været et sandt Juvelskrin. Jeg antager, at De ved, hvad det er, De har faaet fat i?«

»En Diamant, Sir, en kostbar Ædelsten! Den skærer i Glas, som om det kunde være bare Bolledej.«

»Det er mere end en kostbar Ædelsten — det er *den* kostbare Ædelsten.«

»Det er da vel ikke Grevinden af Mercars blaa Karfunkel!« udbrød jeg.

»Jo, det er netop, hvad det er. Jeg bør vel kende dens Størrelse og Farve, eftersom jeg hver eneste Dag i den sidste Tid har læst Avertissementet om den i Times. Den er absolut enestaaende, og dens Værdi kan kun anslaaes tilnærmelsesvis; men saa meget er vist, at den Belønning paa tusinde Pund, der er udlovet for dens Tilvejebringelse, ikke engang er Tyvendedelen af dens Markedsværdi.«

»Tusinde Pund! Ih, du min Gud og Skaber!« udbrød Bybudet, idet han lod sig falde ned i en Stol og stirrede fra den ene til den anden af os.

»Ja, den Belønning har Grevinden som sagt udlovet, og jeg har Grund til at tro, at hendes Følelser ere saaledes berørte ved Tabet af den, at hun gerne gav sin halve Formue, naar hun kunde faa den tilbage.«

»Saa vidt jeg husker, blev den tabt i Hotel Cosmopolitan,« bemærkede jeg.

»Ja, akkurat og den en og tyvende December, altsaa netop for fem Dage siden, og det er en vis John Horner, en Blytækker, der blev beskyldt for at have taget den af Grevindens Juvelskrin. Indicierne vare saa stærkt imod ham, at Sagen er bleven bragt for Assiseretten. Jeg tror for Resten, at jeg har nogle Beretninger om Sagen her i disse Blade.« Dermed gav han sig til at rode op i Avisbunken og kigge paa Datoerne, indtil han til sidst glattede et af Bladene ud, lagde det sammen og oplæste følgende Beretning:

»*Juveltyveriet i Hotel Cosmopolitan.* Nr. 26 John Horner, Blytækker, blev derefter fremført. Han var beskyldt for den 22de d. M. at have af et Juvelskrin, der tilhører Grevinden af Mercar, tilvendt sig den kostbare Ædelsten, der er kendt under Navnet den blaa Karfunkel. James Rysler, der er

Overkelner paa nævnte Hotel, forklarede, at han den Dag, da Tyveriet fandt Sted, havde vist Horner op til Grevinden af Mercars Paaklædningsværelse, hvor han skulde fastlodde en af Kaminristens Stænger, som var løs. Han var bleven hos Horner en kort Tid, men var derpaa bleven kaldt ned. Da han kom tilbage, havde han set, at Horner var forsvundet, at en Kommode, som stod i Værelset, var bleven brudt op, og at det lille Rococo-Etui, i hvilket Grevinden ifølge hendes aflagte Vidnesbyrd plejede at opbevare nævnte Ædelsten, laa tom paa Bordet. Rysler meldte øjeblikkelig Sagen til Politiet, og samme Aften blev Horner arresteret, men Ædelstenen kunde ikke findes, hverken paa hans Person eller i hans Værelser. Katharine Cusack, Grevindens Kammerpige, forklarede, at hun havde hørt Ryslers Forfærdelsesudbrud, da han opdagede Tyveriet, og at hun derpaa var styrtet ind i Værelset, hvor hun fandt alt i den Tilstand, som det foregaaende Vidne havde beskrevet. Inspektør Brodstreet fra Politikreds B afgav derefter Forklaring om Horners Arrestation. Denne havde med stor Voldsomhed modsat sig Paagribelsen og i de heftigste Udtryk paastaaet, at han var uskyldig. Da der imidlertid fremkom Vidnesbyrd om, at anholdte en Gang før var bleven straffet for Tyveri, nægtede Politiretten at afgøre Sagen summarisk og henviste den til Assiseretten. Horner, der under Sagens Behandling hele Tiden havde vist den heftigste Sindsbevægelse, faldt i Afmagt, da han hørte Resultatet, og maatte bæres ud af Retslokalet.«

»Hm! Se, det er nu, hvad der er foregaaet ved Politiretten,« sagdes Holmes tankefuld og kastede Avisen fra sig. »Det Spørgsmaal, vi nu have at klare, er, hvorledes den Række af Begivenheder har

formet sig, der i den ene Ende har et tømt Juvelskrin i Cosmopolitan Hotel, og i den anden Ende en fyldt Gaasekro i Tottenham Court-Road.«

»De ser, Watson, at vore smaa, ret ligegyldige Slutninger pludselig have antaget en langt vigtigere og mindre uskyldigt Udseende. Her er Ædelstenen, Ædelstenen kom fra Gaasen, og Gaasen kom fra Mr. Henry Baker, Herren med den sjofle Hat og alle de andre Karaktertræk, med hvilke jeg har trættet Dem, og nu er der jo ikke andet for os at gøre end at sætte os i Bevægelse for at finde denne Herre og forvisse os om, hvilken Rolle han har spillet i denne gaadefulde Sag. For at gøre dette maa vi allerførst forsøge det simpleste Middel, det, der ligger ligefor, nemlig at avertere om ham i alle Aftenaviserne. Skulde dette Middel vise sig frugteløst, maa jeg se at gribe til andre Udveje.«

»Hvorledes vil De da avertere?«

»Giv mig en Blyant og et Stykke Papir. saa skal De se. — Ja, saaledes maa det være,« fortsatte han efter at have nedskrevet nogle faa Ord paa det Blad af min Lommebog, jeg havde rakt ham:

»Fundet paa Hjørnet af Goodge Street!

En Gaas og en sort Filthat.

Mr. Henry Baker kan erholde det tabte ved i Aften Kl. 6,₃₀ at henvende sig i Baker Street 221 B, 1ste Sal.«

»Det er da kort og tydeligt nok, skulde jeg mene.«

»Ja, i den Henseende lader det intet tilbage at ønske; men vil han faa det at se?«

»Ja, De kan være temmelig vis paa, at han vil holde Øje med Avertissementsspalterne i det Blad, han holder, og maaske ogsaa i andre; thi for en fattig Mand som han er Tabet jo slet ikke saa lille. Han er tydelig nok bleven saa forfærdet over den

knuste Butiksrude og ved at se Peterson med den uniformlignende Frakke komme løbende, at han i Øjeblikket kun har tænkt paa at komme i Sikkerhed ved en hastig Flugt; men ved nærmere Eftertanke har han nok bitterlig fortrudt den Indskydelse, der bragte ham til at lade sin Gaas falde. Desuden er det med velberaad Hu, jeg har anført hans Navn; thi enhver, der kender ham og ser det, vil nu sikkert henlede hans Opmærksomhed paa det. Se her, Peterson, løb ned til Annoncebureauet og faa dette sat ind i Aftenaviserne.«

»I hvilke af dem, Sir?«

»Aah, for Eksempel i Globe, Star, Pall Mall St. James's, Evening News, Standard, Echo, og andre, som De kan komme i Tanker om.«

»Ja, vel Sir. Men nu Stenen her?«

»Aa, ja vist. Ja, den skal jeg nok opbevare. Tak skal De have. Og hør saa, Peterson, saa kunde De maaske købe mig en Gaas paa Vejen, naar De gaar her tilbage, og lade mig faa den, for vi maa jo have en at give Mr. Baker i Stedet for den, som Deres Familie nu bereder sig til at fortære.«

Da Bybudet var gaaet, tog Holmes Ædelstenen og holdt den op imod Lyset. »Det er en prægtig Tingest,« sagde han, »se blot, hvor den gnistrer og funkler. Naturligvis er det en sand Forbrydelsespire og Ulykkevolder; det er jo alle kostbare og berømte Stene. Det er Djævelens kæreste Angel, paa hvilken han altid er sikker paa at fange en Mængde Sjæle. De gamle og store Juveler kunne opvise en eller anden blodig Daad for hver Facet, der findes i dem.

Denne Sten er imidlertid ikke mere end tyve Aar gammel; den blev funden ved Amoy Flodens Bred i Sydkina og udmærker sig ved at besidde

alle de ædle Karfunklers Egenskaber med Undtagelse af, at den er blaa af Farve i Stedet for rubinrød.

Men trods sin Ungdom har den allerede en meget skæbnesvanger Historie. To Mord, en Vitriolkastning, et Selvmord og adskillige Tyverier ere allerede bedrevne for disse fyrretyve Gram krystalliseret Trækuls Skyld. Hvem skulde tro, at saa smukt et Legetøj kunde optræde som Agent baade for Galgen og Fængslet? Nu vil jeg lukke den forsvarlig inde i mit Pengeskrin og dernæst skrive et Par Ord til Grevinden for at lade hende vide, at vi have faaet fat i den.«

»Tror De, at denne Horner er uskyldig?«

»Det kan jeg ikke sige noget om.«

»Nu vel, men tror De da, at denne anden Mand, Henry Baker, har noget at gøre med Sagen?«

»Jeg tror nok, at der er meget mere Sandsynlighed for, at denne Henry Baker er fuldstændig uskyldig, samt at han ikke har haft Spor af Anelse om, at den Fugl, han slæbte paa, var af meget større Værdi, end om den havde været af det pure Guld. Det skal jeg imidlertid snart faa at vide ved en meget simpel Prøve, naar vi blot faa Svar paa vort Avertissement.«

»Og indtil det sker, kan De ikke foretage Dem noget?«

»Nej, slet intet.«

»Nu — i saa Tilfælde vil jeg gaa ud paa min daglige Runde; men jeg skal komme tilbage i Aften ved den Tid, De har anført i Avertissementet, for jeg kunde dog nok have Lyst til at faa Løsningen paa denne indviklede Sag at se.«

»Det skal være mig en stor Glæde at modtage Dem. Jeg spiser til Middag Kl. 7, og saa vidt jeg ved, byder Menuen paa Urhane. For Resten burde

jeg jo i Betragtning af de nærmeste Begivenheder have bedt Mrs. Hudson om at efterse dens Kro.« — —

Jeg var blevet noget opholdt ved et alvorligt Tilfælde af Tyfus, og derfor var Klokken bleven over halvsyv, før jeg atter befandt mig i Baker Street. Da jeg nærmede mig min gamle Bolig, saa jeg en høj Mand med en skotsk Kasket og i en Frakke, der var knappet lige op til Hagen, staa og vente udenfor i den lille Lyskreds, der dannedes af Gaslygten. Netop i samme Øjeblik, jeg naaede hen til Døren, aabnedes denne, og vi bleve begge viste op til Holmes' Værelse.

»Mr. Henry Baker, antager jeg,« sagde min Ven, idet han rejste sig fra sin Lænestol og modtog sin Gæst med den overlegne Lethed og Belevenhed, som det faldt ham saa naturligt at antage. »Værs' god Mr. Baker, vil De ikke tage Plads paa Stolen her ved Kaminen, det er meget koldt i Aften, og jeg kan se, at Deres Blodomløb er mere bestemt til Sommer- end til Vintervejr. Ah, Watson, De kommer lige tilpas. Er det Deres Hat, denne, Mr. Baker?«

»Ja, Sir, det er min Hat, det er sikkert nok.«

Han var en stor Person med noget runde Skuldre, et massivt Hoved og et bredt, intelligent Ansigt, der skraanede nedad til et spidst, brunt, graasprængt Skæg. En Antydning af rødt paa Næsen og Kinderne, samt en let Rysten af hans udstrakte Haand fik mig til at huske paa de Formodninger, Holmes havde fremsat med Hensyn til hans Vandel. Hans sorte Frakke, der var rød af Ælde, var, som alt anført, knappet lige op til Hagen, Kraven var slaaet op, og hans lange, magre Haandle stak frem af Ærmerne uden Spor af Manchetter eller Skjorte. Han taledes langsomt og stødvis, men

valgte med Omhu Ordene og gjorde i det hele taget Indtryk af at være en Mand med Lærdom og Dannelsen, men tillige en Mand, som Skæbnen havde været haard imod.

»Vi have beholdt disse Ting i nogle Dage,« sagde Holmes, »fordi vi ventede at se et Avertissement fra Dem med Opgivelse af Deres Adresse. Jeg kan heller ikke endnu forstaa, hvorfor De ikke har averteret.«

Vor Gæst udstødte en tvungen og noget skamfuld Latter. »Jeg har ikke haft saa rigelig med Penge i den sidste Tid, som jeg før har haft,« sagde han. »Desuden tvivlede jeg ikke et Øjeblik om, at de raa Børster, som overfaldt mig, vare løbne bort baade med min Hat og min Gaas, og jeg brød mig derfor ikke om at anvende flere Penge til et haabløst Forsøg paa at faa den tilbage.«

»Nej, det kan jeg nok forstaa. Men hvad nu Gaasen angaar, saa have vi været nødte til at spise den.«

»At spise den!« Vor Gæst rejste sig i sin Ivrighed halvt op af Stolen.

»Ja, hvis vi ikke havde gjort det, var den slet ikke bleven til Gavn for nogen. Men jeg antager, at den anden Gaas, som ligger derhenne paa Bordet, og som er mindst lige saa vægtig og ganske frisk, vil være Dem tilstrækkelig Erstatning for den, De har mistet.«

»Ja, Tak, det vil den nok!« udbrød Mr. Baker med et Lettelsens Suk.

»Af Deres egen Gaas have vi for Resten endnu baade Fjererne, Fødderne, Kraasen og Halsen tilbage, saa dersom De ønsker —«

Manden brød ud i en hjertelig Latter. »Ja, de kunde jo ganske vist have en vis Interesse for mig

som Minder om mit Eventyr,« sagde han; »men ud over det kan jeg ikke indse, til hvilken Nytte disse *dissecta membra* af min gamle Bekendt blandt Svømmefuglene kunne være for mig. Nej, Sir, med Deres Tilladelse tror jeg nok, at jeg vil nøjes med at bortføre det fortræffelige Dyr, som jeg ser derhenne paa Bordet.«

Sherlock Holmes sendte mig et kort, skarpt Blik og trak paa Skuldrene.

»Der er Deres Hat da, og her er Deres Gaas,« sagde han.

»Det er sandt, har De noget imod at fortælle mig, hvor De købte den anden. Jeg interesserer mig en hel

Del for Gaasesteg, skal jeg sige Dem, og jeg har meget sjælden smagt en saa lækker Gaas.«

»Det skal jeg med Fornøjelse tjene Dem i, Sir«, sagde Baker, der havde rejst sig og stukket den ny erhvervede Ejendom ind under Armen. »Vi ere nogle faa Stykker, som kommer sammen i Restaurationen »Alfa« nær ved British Museum — vi ere nemlig alle sammen ansatte ved Museet om Dagen, skal jeg sige Dem. Men saa i Aar oprettede vor gode Vært, Windigate er hans Navn, en Gaaseklub, og

enhver, som var Medlem af den, og som betalte nogle faa Pence om Ugen, kunde faa en Gaas til Jul. Jeg betalte trolig mine Pence, og Resten kender De jo, Sir. Jeg er Dem meget forbunden, Sir, thi en skotsk Kasket passer hverken til min Alder eller til min Stilling. Med en komisk Værdighed bukkede han meget formelt og højtideligt for os begge, hvorpaa han forlod os.

»Se, det var nu Mr. Henry Baker«, sagde Holmes, da han havde lukket Døren efter ham. »Det er ganske tydeligt, at han ikke kender det mindste til Karfunklen eller dens Historie. Er De sulten, Watson?«

»Nej, ikke videre.«

»Saa foreslaar jeg, at vi lave vor Middag om til Aftensmad og følger det givne Spor, mens det endnu er frisk.«

»Ja, det er jeg med til.«

Det var en bitterlig kold Aften, derfor trak vi vore Ulstre paa og tog et uldent Tørklæde om Halsen. Udenfor blinkede Stjernerne fra en skyløs Himmel, og alle de forbigaaendes Aande stod ud af deres Mund som Røgen af Pistolskud. Vore Fodtrin lode skarpt og højt, idet vi vandrede gennem Doktorernes Kvarter, Wimpole Street, Harley Street, og derefter igennem Wigmore Street ind i Oxford Street. Efter at have gaaet et Kvarters Tid vare vi i Bloomsbury ved det omtalte »Alfa«, et lille Værtshus paa Hjørnet af en af de Gader, der løbe ud i Holborn. Holmes gik straks ind i den bageste Gæstestue, som var forbeholdt de mere private Gæster, og bestilte to Glas Øl af den trivelige Vært med det hvide Forklæde og det røde Ansigt.

»Deres Øl maa være udmærket, naar blot det er lige saa godt som Deres Gaas«, sagde han.

»Min Gaas!« Det lod til, at Manden blev meget overrasket.

»Ja, det er ikke mere end en halv Times Tid siden, at jeg talte med Mr. Baker, som jo er Medlem af Deres Gaaseklub.«

»Ah, nu forstaar jeg det. Ja, men ser De, Sir, det er for Resten ikke *vore* Gæs.«

»Saa — hvis er det da?«

»Jeg har faaet de to Dusin, der blev brugt, fra en Gaasehandler i Cound Garden.«

»Ah, har De det. Dem kender jeg for Resten et Par Stykker af. Hvem var det?«

»Breckinrigde hedder han.«

»Saa — naa ham kender jeg dog ikke. — Nu, glædelig Jul, Mr. Windigate, og et godt Nytaar! Farvel!«

»Saa var det altsaa Mr. Breckinrigde«, fortsatte han, idet han knappede sin Ulster helt op i Halsen, da vi kom ud i den bidende Frost. »Husk paa, Watson, at skønt vi have saa simpel og dagligdags en Ting som en Gaas i den ene Ende af denne Kæde, saa have vi i den anden en Mand, der sikkert vil faa sine syv Aars Tugthusstraf, med mindre vi kunne bevise hans Uskyldighed. Vel er det muligt, at vore Undersøgelser kun ville stadfæste hans Skyld; men i hvert Fald have vi fundet et Spor, som har været ganske ukendt for Politiet, og som kun et meget mærkeligt Tilfælde har ladet os finde. Lad os nu følge det lige til dets forbryderske Ende. Næserne mod Syd altsaa, og hurtig Marsch!«

Vi gik igennem Holborn, ned ad Endell Street og derefter igennem en Mængde snævre, krumme

Stræder ned til Count Garden Torvet. En af de største Boder her var med store Bogstaver paamalet Navnet Breckinrigde, og Ejeren, en Mand med et noget gnavent og skarpt Ansigt og smaa, velplejede Whiskers, var netop i Færd med at hjælpe sin Dreng med at sætte Skodderne for Boden.

»God Aften — det er et Fandens koldt Vejr i Aften«, begyndte Holmes.

Gaasehandleren nikkede og sendte min Ven et skarpt, undersøgende Sideblik.

»Naa, De har nok solgt alle Deres Gæs ud i Dag, ser jeg«, fortsatte Holmes, idet han pegede paa den tomme Marmorplade, hvor Varerne bleve fremlagte.

»Ja vel, men skulde De ønske at faa et Par Hundrede Stykker i Morgen tidlig, saa skal jeg med Fornøjelse levere dem.«

»Nej, saa har jeg ingen Brug for dem.«

»Nu, men saa kan De endnu faa nogen henne i den Bod, der lige ud for Gaslygten.«

»Ja, men det er bleven mig anbefalet at købe hos Dem?«

»Af hvem?«

»Af Værten i »Alfa«.«

»Naa, ja, ham sendte jeg et Par Dusin for nogle Dage siden.«

»Ja, det var smukke Varer. Hvor faar De saa lækre Gæs fra?«

Til min Forbavselse frembragte dette Spørgsmaal en sand Vredesstorm hos Spækhøkeren.

»Maa jeg spørge Dem, min Herre«, sagde han med Hovedet fremrakt og Hænderne i Siden, »hvor De vil hen med det Spørgsmaal? Vil De behage at lade mig vide Deres Mening uden Omsvøb?«

»Meningen er meget ligefrem; det, jeg gerne

vil have at vide, er, hvem der solgte Dem de Gæs, De leverede til »Alfa«.

»Det faar De ikke at vide, det siger jeg Dem lige rent ud.«

»Naa — ja, ja da, saa faar det være, Sagen er ikke af saa stor Vigtighed for mig; men for Resten kan jeg ikke begribe, hvorfor De tager Sagen paa den Maade.«

»Paa den Maade — aah, De vilde vist tage den paa en meget værre Maade endnu, hvis De var bleven plaget lige saa meget, som jeg er bleven.

Naar jeg betaler en god Pris for en god Vare, saa synes jeg, at den Forretning dermed skulde være sluttet; men her hedder det nu hver evige Dag og mange Gange om Dagen: »Hvor er Gaasen?« og »Hvem solgte De den Gaas til?« og »Hvad vil De have for de Gæs?« Man skulde næsten tro, at der ikke var andre Gæs til i Verden end netop dem, saadant et Vrøvl bliver der gjort om dem.«

»Naa — jeg har ikke Spor af Forbindelse med nogen af de Mennesker, der have gjort alle de Spørgsmaal«, sagde Holmes ligegyldig. »Og hvis De ikke vil fortælle os det, saa bliver der bare ikke noget af vort Væddemaal, det er det hele. Jeg skal nemlig sige Dem, at jeg altid er parat til at holde noget paa min Mening med Hensyn til Gæs, og jeg har holdt en Fem'er paa, at den Gaas, vi spiste, var opfødt paa Landet.«

»Saa — ja, men saa har De tabt Deres Fem'er, for den er nu netop opfødt her i Byen«, fremstødte Høkeren gnavent.

»Det tror jeg ikke paa.«

»Ja, men jeg siger Dem nu, at den er det.«

»Og jeg bliver ved at sige, at den ikke er.«

»Tror De kanske, at De forstaar Dem bedre

paa Gæs, end jeg gør, som ikke har bestilt andet end handle med dem, siden jeg var en grøn Knøs. Jeg forsikrer Dem, at alle de Gæs, der bleve solgte til »Alfa«, vare opfødte her i Byen.«

»Nej, det faar De mig aldrig til at tro.«

»Hvad skulle vi vædde?«

»Aah, det vilde bare være at stjæle Deres Penge, for jeg ved, at jeg har Ret. Men for Resten vil jeg gerne holde en Souvereign med Dem, saa kan De maaske lære at være mindre paastaaelig en anden Gang.«

Gaasehandleren lo skadefro. »Aa, bring mig Bogen, Bill«, sagde han.

Drengen kom med en lille, tynd Bog og en stor, tyk med en meget fedtet Ryg og lagde dem begge to under Hængelampen.

»Naa da, Hr. Selvklog«, sagde Gaasehandleren. »Jeg troede, at jeg var udsolgt paa Gæs; men før vi ere færdige med hinanden, vil De nok faa at føle, at jeg dog endnu har een tilbage i min Butik. Kan De se denne lille Bog?«

»Nu vel?«

»Det er en Fortegnelse over de Folk, som jeg køber mine Gæs hos. Ser De vel? — Nu godt. Her paa denne Side staa Folkene fra Landet, og Tallene ud for Deres Navn sige mig, hvor deres Konto er i den store Hovedbog. Vel! Kan De saa se den anden Side med rødt Blæk. Godt, ser De, det er en Fortegnelse over mine Leverandører her fra Byen. Vil De saa se det tredje Navn — ta'e og læs det højt for mig.«

»Mrs. Oakshott, 117, Brixton Road 249«, læste Holmes.

»Ja, akkurat. Vil De saa slaa op i Hovedbogen.«

Holmes slog op ved den Side, Tallet angav.
»Her er det: »Mrs. Oakshott, Brixton Road, Æg-
og Fjerkræleverandør«.«

»Naa, og hvad staar saa sidst indført?«

»22de December, 24 Gæs à 7 sh. 6 d.«

»Akkurat ja. Der ser De selv — og under-
neden?«

»Solgt til Mr. Windigate fra »Alfa«, à 12 sh.«

»Har De maaske saa mere at sige?«

Holmes saa frygtelig ærgerlig ud. Han trak en Sovereign op af Vestelommen og kastede den hen paa Marmorpladen, hvorefter han vendte sig om med en Mine, der udtrykte, at hans Lede var for dyb til at udtrykkes i Ord. Nogle faa Skridt fra Boden standsede han under en Gaslygte og op-slog den hjertelige, men næsten lydløse Latter, der var ejendommelig for ham.

»Naar De ser en Mand med Whiskers, der ere klippede paa den Maade, og med »Pinkun«-Bladet stikkende op af Lommen, saa kan De altid være vis paa at faa ham til, hvad det skal være, ved et Væddemaal«, sagde han. »Jeg er aldeles vis paa, at selv om jeg havde stukket en Hundredeponds Note op under Næsen af ham, saa vilde han dog ikke for den Betaling have givet mig saa fuldstændig en Oplysning, som den han blev franarret i den Tanke, at han slog mig i et Væddemaal. Naa, Watson, jeg antager nu, at vi nærme os Enden paa vor Undersøgelse, og det eneste Punkt, vi nu maa træffe en Bestemmelse om, er det, om vi straks i Aften skulle gaa hen til denne Mrs. Oakshott, eller om vi skulle gemme hende til i Morgen. Fra det, denne sure Fyr sagde, er det jo klart, at der foruden os ere andre, som ere lige saa opsatte paa Sagen, og jeg skulde —«

Hans Bemærkning blev brat afbrudt ved en stærk Tumult, der opstod henne i den Bod, vi nylig havde forladt. Vi vendte os hurtig om og saa en lille Fyr med Bølleansigt staa midt i den Kreds af gult Lys, der udsendtes af Hængelampen, medens Gaasehandleren Breckinrigde stod indrammet i Bodens Dør og truede den anden med knyttet Næve.

»Nu har jeg faaet nok af Dem og Deres Gæs«, raabte han. »Gid Djævelen havde Jer alle sammen. Kommer De mere og plager mig med Deres forbandede Sludder, saa pudser jeg Hunden paa Dem. Hvis De vil slæbe Mrs. Oakshott herhen, saa skal jeg svare hende, men hvad kommer den Sag Dem ved? Har jeg maaske købt Gæssene af Dem?«

»Nej, men en af dem var alligevel min«, hylede Mandslingen.

»Naa — saa kan De jo gaa til Mrs. Oakshott om den.«

»Ja, men hun sagde, at jeg skulde gaa til Dem.«

»Gaa De til Helvede og spørg Fanden og hans Oldemoder om dem. Nu har jeg faaet nok af dette her, se nu til, at De skrubber af.« Dermed styrtede han rasende frem mod den lille, og denne tog til Bens og forsvandt i Mørket.

»Naa, dette her kan maaske spare os for vort Besøg i Brixton Road«, hviskede Holmes. »Kom nu med, saa skulle vi se, hvad vi kunne faa ud af denne hersens Fyr.«

Dermed skridtede min Ven ind mellem de Smaaflokke af Købere, der stod foran de endnu aabne Boder, og indhentede snart den lille Mand, som han gav et Slag paa Skulderen. Han vendte sig brat om, og jeg kunde ved Gaslygtens Lys se, at al Farve var vegen fra hans Ansigt.

»Hvem er De? — Hvad ønsker De?« spurgte han med skælvende Stemme.

»Undskyld mig«, sagde Holmes blidt; »men jeg kunde ikke undgaa at høre de Spørgsmaal, som De gjorde Gaasehandleren før. Maaske kan jeg være Dem til Hjælp.«

»De? Hvem er De da? og hvad ved De om den Sag?«

»Mit Navn er Sherlock Holmes, og det er min Forretning at vide, hvad andre Folk ikke vide.«

»Ja, men dette her kan De dog ikke vide noget om.«

»Jo, De maa undskylde mig, jeg ved det alt sammen. De har gjort Dem al mulig Umage for at komme paa Spor efter nogle Gæs, der af Mrs. Oakshott fra Brixton Road bleve solgte til en Gaasehandler ved Navn Breckinrigde, og af ham igen til Værten i »Alfa«, Mr. Windigate, der igen afhændede den til sin Klub, af hvilken Mr. Henry Baker er Medlem.«

»Oh, Sir, De er netop den Mand, jeg har længtes efter at faa fat i«, udbrød Mandslingen med udstrakt Arm og rystende Fingre. »Jeg kan ikke sige Dem, hvor meget jeg interesserer mig for denne Sag.«

Sherlock Holmes raabte en Droske an, der netop kørte forbi. »I saa Tilfælde maa vi hellere afhandle Sagen i et hyggeligt og lunt Værelse end paa dette nederdrægtig blæsende og kolde Torv«, sagde han. »Men før vi gaa videre, vil De maaske være saa god at sige mig, hvem det er, jeg har den Fornøjelse at hjælpe.«

Manden betænkte sig et Øjeblik. »Mit Navn er John Robinson«, svarede han, idet han skævede hen til Holmes.

»Nej, nej, det virkelige Navn«, sagde Holmes blidt. »Det er altid en tvivlsom Fornøjelse, man har af at træde i Forbindelse med en *alias*.«

En dyb Rødmen for op i den fremmedes magre, blege Kinder. »Nu vel«, sagde han, »mit rigtige Navn er James Ryder.«

»Ja vel, Overkelner paa Hotel »Cosmopolitan«. Vær saa god at stige ind i Drosken, saa skal jeg snart have den Fornøjelse at fortælle Dem alt det, De ønsker at vide.«

Mandslingen skottede fra den ene til den anden af os med et halvt forskrækket og halvt haabe-fuldt Blik, som en, der ikke er sikker paa, hvor vidt han staar foran et Lykketræf eller en Fælde. Men derefter traadte han ind i Drosken, og en halv Time efter sad vi i Dagligstuen i Baker Street. Der var ikke bleven talt det mindste, medens vi kørte; men vor ny Fælles stærke, lidt pibende Aandedrag, og den Maade, hvorpaa han foldede og atter skilte Hænderne, forraadte tydelig hans nervøse Sindsstemning.

»Saa kom vi saa vidt«, sagde Holmes muntert, idet vi defilerede ind i Stuen. »Ilden knitrer meget indbydende, og De ser ud til at fryse grundig, Mr. Ryder, vær saa god at tage Plads i Kurvestolen. Jeg gaar blot ind og tager et Par Morgensko paa, før vi give os i Kast med Deres Sag. Nu vel«, fortsatte han, da han var kommen tilbage, »De vil altsaa gerne vide, hvad der er bleven af hine Gæs.«

»Ja, Sir.«

»Eller rettere, antager jeg, af hin Gaas. Der var nemlig kun een Gaas, tænker jeg mig, som De var interesseret i — og den var hvid med en sort Stribe hen over Halen.«

Ryder dirrede af Sindsbevægelse. »Oh, Sir«, udbrød han, »kan De sige mig, hvor den er bleven af?«

»Ja, den kom her til.«

»Her?«

»Ja, og det viste sig at være en højst mærkværdig Fugl; det undrer mig ikke, at De viser saa stor Interesse for den. Den lagde et Æg efter sin Død — det dejligste, mest straalende, lille, blaa Æg, som nogen Sinde har været set. Jeg har det her i min Samling.«

Vor Gæst vaklede op fra Stolen og greb fat om Kaminhylden med højre Haand for at holde sig fast. Holmes lukkede sit Pengeskrin op og fremtog den blaa Karfunkel, der skinnede som en Stjerne med en kold, funklende Glans. Med fortrukket Ansigt og stive Blikke stirrede Ryder paa den, uvis om, hvor vidt han skulde forlange eller fornægte den.

»Spillet er tabt, Ryder«, sagde Holmes rolig. »Hold Dem dog oppe, Mand, ellers falder De jo ind i Ilden. Aah, hjælp ham hen i Stolen igen, Watson. Han er ikke fræk og dreven nok til at klare en saadan Forbrydelse med Ro og Ligegyldighed. Giv ham et Stænk Cognac — saa! Nu ser han dog lidt mere ud som et Menneske igen. Hvilken Stumper han dog er, naar det kommer til Stykket!«

I det Øjeblik var Mandslingen falden ganske sammen, men Cognacen bragte en Smule Farve i hans Kinder, og han sad nu og stirrede med rædselsslagne Øjne paa sin Anklager.

»Jeg har næsten ethvert Led af Forbrydelsen i min Haand, samt alle de Beviser, jeg har nødig, saa der er ikke ret meget, De behøver at fortælle mig. Men det lidet, jeg endnu ikke ved, kan De lige saa godt med det samme opklare for at gøre

Sagen komplet. De havde altsaa, Ryder, hørt om denne Grevinde Mercars blaa Sten?»

»Ja, det var Catharine Cussack, som fortalte mig om den«, sagde han med brudt Stemme.

»Naa — altsaa hendes Herligheds Kammerpige. Og den Fristelse at blive saa rig paa een Gang og paa en saa let Maade var for meget for Dem, som det har været for bedre Mænd før Dem; men De var ikke meget nøjeregnende med de Midler, De brugte. Det forekommer mig, Ryder, at der er Stof i Dem til en rigtig ægte Skurk. De vidste, at denne Horner, Blytækkeren, en Gang i tidligere Tid havde været i Konflikt med Loven i et lignende Tilfælde, og at Mistanken derfor straks vilde falde paa ham. Hvad havde De saa at gøre? De — eller var det maaske Deres medskyldige, Kammerpigen — brød en Stang løs i Kaminristen i hendes Herligheds Værelse og sørgede derefter for, at der blev sendt Bud efter denne Mand. Saa snart han derefter havde forladt Værelset, tømte De Juvelskrinet, gjorde Allarm og fik denne ulykkelige Mand sat fast. Derefter —«

Ryder kastede sig pludselig ned paa Kamin-tæppet og omklamrede min Vens Knæ. »Aah, for Guds Skyld, hav Barmhjertighed med mig!« skreg han. »Tænk paa min gamle Fader og paa min Moder. Deres Hjerter ville briste, hvis de høre det om mig. Jeg har aldrig gjort mig skyldig i saadant noget før! Og jeg vil heller ikke gøre det tiere, det sværger jeg Dem til. Jeg vil sværge Dem det til paa Bibelen. Aah, bring mig dog ikke for Retten, for Guds Skyld, bær over med mig for denne ene Gang!«

»Rejs Dem op, og sæt Dem i Stolen«, sagde Holmes strengt. »Det kan være godt nok at kravle,

krympe og klage sig nu, men den stakkels Horner, *ham* havde *De* ingen Barmhjertighed med, og han sidder endnu i Fængslet som anklaget for en Forbrydelse, han ikke ved det allermindste om.«

»Jeg vil flygte, Mr. Holmes — jeg vil forlade Landet, Sir, og saa vil Beskyldningen mod ham vende sig imod mig.«

»Hm! Ja, det maa vi nu overveje nøje«. Men dette her var kun første Akt af Forbrydelsen, lad os nu høre om den næste. Hvorledes kom Ædelstenen i Gaasen, og hvorledes kom Gaasen paa offentligt Torv? Sig os hele Sandheden; thi det er kun derved, at De kan have Haab om at gaa fri for Straf.«

Ryder vædede sine tørre Læber med Tungen.

»Jeg skal fortælle Dem det hele, akkurat ligesom det gik til Sir«, sagde han. »Da Horner var bleven arresteret, forekom det mig, at jeg gjorde bedst i at skaffe Stenen til Side saa snart som muligt, for jeg kunde jo ikke vide, hvad Øjeblik Politiet kunde faa i Sinde at komme op og gennemrode mit Værelse. Men der var ikke et eneste Sted i Hotellet, hvor jeg kunde have den i Sikkerhed. Jeg begav mig da ud under Foregivende af, at jeg skulde besørge et Ærinde for Hotellet, og gik hen til min Søster. Hun er gift med en Mand, der hedder Oakshott, og bor ude paa Brixton Road, hvor de ernære sig ved at opfede Gæs, som de sælge til Gaasehandlerne. Paa Vejen derud rystede og bævede jeg, hver Gang jeg saa en Mand komme gaaende imod mig, for jeg troede stadig, at det maatte være en Politibetjent eller en Opdager, og uagtet det var en meget kold Nat, strømmede Sveden dog ned ad mit Ansigt, før jeg kom til Brixton Road. Min Søster spurgte mig om, hvad der dog var i Vejen med mig, og hvorfor jeg var saa bleg, og jeg forklarede da, at jeg var bleven saa frygtelig ophidset ved det Juveltyveri, der var bleven begaaet paa Hotellet. Saa gik jeg ud i deres Baggaard, røg mig en Pibe og spekulerede paa, hvad der nu var at gøre.

Jeg havde en Gang en Ven, der hed Maudsley, som det gik galt med, og som lige er bleven færdig med at udstaa sin Straf i Tugthuset i Pentonville. Det var kun et Par Dage siden, vi havde mødt hinanden, og da faldt Talen just paa Tyvenes Kunster og paa hvad Maade, de kunde afsætte deres Tyvekoster. Jeg vidste, at han ikke vilde forraade mig, for jeg kender et Par af hans tidligere Bedrifter, der endnu ikke ere blevne opdagede, og derfor be-

sluttede jeg mig til at gaa lige hen til ham i Kilburn, hvor han nu bor, og betro ham det hele. Han vilde nok kunne sige mig, hvorledes jeg skulde kunne faa Stenen gjort i Penge. Men hvorledes skulde jeg komme hen til ham uden at blive nappet paa Vejen! Jeg tænkte paa al den Rædsel, jeg havde gennemgaaet paa Vejen til min Søster fra Hotellet. Jeg kunde jo, hvad Øjeblik det skulde være, blive greben og mine Lommer gennemsøgte, og Stenen — den kostbare Sten vilde da blive funden i min Vestelomme. Jeg stod og lænede mig op mod Væggen, og mine Øjne faldt paa Gæssene, der gik og vraltede rundt om mine Ben, og pludselig fik jeg en Ide. Nu vidste jeg, hvorledes jeg kunde tage selv den snildeste Opdager ved Næsen og skjule min kostbare Skat, saa ingen i Verden kunde finde den.

»Min Søster havde for nogle Uger siden sagt mig, at hun vilde give mig en Gaas i Julegave, og at jeg maatte tage den, jeg syntes bedst om, ud af hele Flokken, og jeg vidste, at hun nok skulde staa ved, hvad hun havde sagt. Nu vilde jeg udtage min Gaas, og inden i den vilde jeg bære min Ædelsten til Kilburn. Der stod et lille Skur ude i Gaarden, og nu drev jeg et af de smukkeste Eksemplarer hen bag ved det — en dejlig, fed, hvid Gaas med en sort Streg hen over Halen. Jeg greb den, vristede Næbbet op paa den og trykkede Stenen saa langt ned i Gabet paa den, som min Finger kunde komme. Gaasen gav et Gylp, og jeg kunde føle, hvorledes Karfunklen gled ned gennem Halsen og ind i Kroen. Men Bæstet flagrede og gækkede som besat ved denne Behandling, saa min Søster hørte det og kom ud og spurgte, hvad der var i Vejen. Da jeg vendte mig om for at svare hende, rev

Dyret sig løs fra mig og flagrede hen imellem de andre.

»Hvad gjorde du dog ved Gaasen, Jim?« spurgte hun.

»Aah«, svarede jeg, »du sagde jo forleden, at du vilde give mig en af dem i Julegave, og nu stod jeg og følte paa dem for at se, hvilken der var den fedeste.«

»Ja, men vi have jo allerede sat en til Side til dig — Jims Gaas kalde vi den, det er den store graa derovre. Der er seks og tyve ialt, og det giver en til dig og en til os og to Dusin til Torvet.«

»Tak, Maggie«, sagde jeg; men hvis det ellers er dig det samme, saa vil jeg hellere have den, jeg stod og følte paa lige nu.«

»Den anden er godt og vel tre Pund tungere, og vi have fedet den udtrykkelig til dig«, sagde hun.

»Ja, men jeg vil alligevel hellere have den anden, og hvis du ikke har noget imod det, vil jeg helst tage den med mig med det samme«, sagde jeg.

»Naa — ja, vær's'god, gør du bare, som du vil«, sagde hun lidt fornærmet. »Hvad var det saa for en, der skulde være saa dejlig.«

»Det var den hvide der med Stregen over Halen — den lige midt inde i Flokken.«

»Godt — vrid saa Halsen om paa den, og tag den med dig.«

»Nu — Mr. Holmes, jeg gjorde saa, som hun sagde og bar Gaasen under Armen lige til Kilburn. Jeg fortalte min Ven, hvad jeg havde gjort, for han var som sagt en Mand, som jeg nok turde betro mig til. Han lo, indtil han var færdig at revne, og saa tog vi en Kniv og skar Gaasen op. Men De kan vel tænke Dem, hvorledes jeg blev til Mode;

da vi ingen Karfunkel fandt i den. Jeg kunde forstaa, at der havde fundet en eller anden skrækkelig Fejltagelse Sted. Jeg løb straks fra Gaasen og styrtede tilbage til min Søster, hvor jeg øjeblikkelig for ud i Baggaarden. Men der var ikke en eneste Gaas at se mere.

»Hvor ere de blevne af allesammen, Maggie?« raabte jeg.

»De ere gaaede til Gaasehandleren, Jim.«

»Hvad for en Gaasehandler?«

»Breckinrigde i Count Garden.«

»Ja, men var der da to Gæs med en Streg over Halen?« spurgte jeg. »En, ligesom den, jeg tog ud til mig selv?«

»Ja, Jim, 'der var netop to af den Slags, og de lignede akkurat hinanden, saa jeg aldrig kunde kende dem fra hinanden.«

»Nu — saa indsaa jeg straks, hvorledes det hele var gaaet til, og jeg for af Sted, saa hurtig, mine Ben kunde bære mig, hen til Breckinbrigde. Men han havde afleveret dem allesammen omtrent med det samme, han havde faaet dem, da de vare bestilte i Forvejen, og han vilde ikke sige mig et Ord om, hvor de vare gaaede hen. De hørte jo selv i Aften, hvorledes han tog Sagen, og ligesom han svarede den Gang, har han svaret mig ved alle mine tidligere Henvendelser til ham. Min Søster tror, at jeg er gaaet fra Forstanden, og undertiden tror jeg det selv. Og nu — og nu er jeg en brændemærket Tyv, og det uden at have saa meget som rørt ved den Rigdom, for hvilken jeg har solgt min Ærlighed og mit gode Navn. Aah, Gud hjælpe mig! Gud hjælpe mig!« Han skjulte Ansigtet i Hænderne og brast ud i en krampagtig Graad.

Der blev en lang Tavshed, som kun blev af-

brudt af hans voldsomme Hulken og ved, at Sherlock Holmes trommede med Fingeren paa Bordets Rand. Endelig rejste min Ven sig — og gik hen og smækkede Døren op.

»Gaa ud!« sagde han.

»Hvad Sir! Oh, Gud velsigne Dem!«

»Lad mig være fri for flere Ord. Ud med Dem!«

Der behøvedes ikke flere Ord. Han styrtede ud af Døren, der hørtes en Klapren ned ad Trapperne, Braget af en Dør, der blev smækket i, og derefter Lyden af hastige Fodtrin hen ad Gaden.—

»Naar det kommer til Stykket, Watson«, sagde Holmes, idet han rakte Haanden op efter sin Kridtpibe, »saa har jeg jo ikke Spor af Forpligtelse til at hjælpe Politiet, naar det kører i Staa. Hvis Horner var i Fare, saa var det en anden Ting; men denne Fyr skal nu nok lade være at vidne imod ham, og saa vil Sagen falde af sig selv. Jeg dølger ganske vist en Forbrydelse; men der er Sandsynlighed for, at jeg derved frelser en Sjæl. Denne Fyr har nu brændt sine Fingre og vil nok vogte

sig for Ilden en anden Gang. Han vil næppe komme paa Afveje igen, dertil er han bleven altfor grundig forskrækket. Send ham derimod til Fængslet nu, og han vil blive Forbryder for Livstid. Desuden bør vi jo vise Tilgivelse i denne hellige Juletid. Tilfældet har spillet os et overmaade mærkeligt Problem i Hænderne, og dets Løsning er dets egen Belønning. Hvis De vil være saa god at ringe paa Klokken, Doktor, saa ville vi nu, naar Maden er bleven sat paa Bordet, give os i Lag med en anden Undersøgelse, der ogsaa har en Fugl til Genstand.«

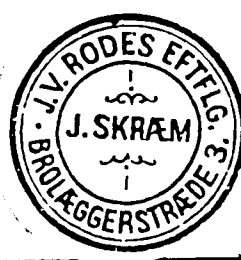

foto 164 142

